

Ευαγγελία Τυμπλαλέξη

ΠΟΙΗΣΗ

Ετυμολογοί

Γλύφτες

Ετυμολογοι Γλύφτες

Τίτλος συγγράμματος
Ετυμολογοί Γλύφτες

Συγγραφέας
Ευαγγελία Τυμπλαλέξη

Εικονογράφηση
Στιγμιότυπα από την εικονοποίηση του πονήματος

Καλλιτεχνική Επιμέλεια
Ευαγγελία Τυμπλαλέξη

Διεύθυνση Έκδοσης
Granaziradio.com

Φιλολογική επιμέλεια
Ευαγγελία Τυμπλαλέξη

Έκδοση
28 Ιανουαρίου 2021

Το παρόν περιεχόμενο υπάγεται σε Άδεια Χρήσης Creative Commons Attribution
Με την προϋπόθεση να αναφέρεται το όνομα της συγγραφέως.

*Ευχαριστώ τον γιο μου Γιώργο,
για το Φως
με το οποίο ραίνει το σκοτάδι μου...*

Λουλουδάτα σου στρώσαν
Σεντόνια

Το κρεβάτι σου μοιάζει
Με αληθινό φέρετρο τώρα

Και τους πίστεψες...

Το στρώνεις
Και το ξεστρώνεις
Με ευλάβεια...

Νιώθεις κάποια ελάχιστη
Νευρικήτητα ενίοτε
Όταν ακούς κάποιους
Μακρινούς Θορύβους...

Ύστερα βουτάς ένα παξιμάδι
Στην πάπια με τα κάτουρα...

Ω, κτήνος αναντικατάστατο, βάνουσο,
υποκριτή αναγνώστη μου...

Charles Baudelaire

Οι Φλέβες μου
Καζάνια φθονερά...

Τα κύτταρά μου
Σκελετωμένοι Δραπέτες...

Η αδρανής Υπνηλία αρνείται
Αρνείται να υπογράψει...

Αρνείται να υπογράψει
Τους Νόμους...

Περιεχόμενα

<i>Εισαγωγή</i>	11
<i>Bold Satanàs</i>	21
<i>Abat-Jour</i>	29
<i>Eaux Fortes</i>	37
<i>Ipsso Facto</i>	45
<i>Apps & Αλφαβητάρι</i>	53
<i>Δοϊκός Δείπνος</i>	61
<i>Nefer εν βρασμώ</i>	69
<i>Naadam</i>	77
<i>Galaxia</i>	85
<i>Αρχέγονα smarts</i>	93
<i>Καβείριον τόξο</i>	101
<i>Κάψουλα με ξύδι</i>	113
<i>Wolfίοχος</i>	125
<i>Ρεμπετόλειο</i>	133
<i>Plasmospito</i>	141
<i>Συντελεστές</i>	149

Εγώ έρχομαι στο κελί σου
Ακουμπώ όλα τα αντικείμενα
Με την αφή τούς δίνω
Διαστάσεις άλλες
Είναι όλα 3D
Η Θλίψη πολύ βαριά
Σαν κατακλύζει
Γίνεται και η Θλίψη 3D...

Αν τα δω λερωμένα, τα λέμε
Στολίδια παραλλαγής δεν θέλω
Απ' του Διαφωτισμού το Σκοτάδι
Μήτε απ' της Ποίησης τις πουτάνες...

Εισαγωγή

«Κατανοείς ποια είναι η κυβερνητικότητα, η οποία σε κάνει να λειτουργείς και μόνο στο εσωτερικό της μπορείς να λειτουργείς;

Πως η Ελευθερία σου μπορεί να έχει ρόλο λειτουργίας και κρατικοποίησης;»

Πρόκειται για ερωτήματα, τα οποία θέτει ο Michel Foucault από τον προηγούμενο αιώνα αλλά που σπάνια καθένας από εμάς υποβάλλουμε στην Οντότητά μας, ώστε να προσπαθήσουμε έστω κι ακροθιγώς, αν όχι επισταμμένως, να αντιληφθούμε το εύρος της εκχώρησης της υπόστασής μας ως ξέχωρη ατομικότητα στην διακυβερνησιακή ορθολογικότητα μαζικοποίησης, η οποία μας επιβάλλεται απ' το Κράτος με τη σχέση της συμμόρφωσης σε κοινωνικό πλαίσιο.

Η ελευθερία του ατόμου δέχεται άγρια επίθεση προς περιορισμό της ανέκαθεν, επειδή σηματοδοτεί τη χαώδη σύσταση του Σύμπαντος, του οποίου ως φιλοξενούμενος, και μόνον ως τέτοιος μπορεί να λογίζεται, ο Άνθρωπος συνιστά μια μικρογραφία.

Για να μπορέσει να ελεγχθεί αυτό το εσώτερο Χάος, που περικλείει το σωματικό μας περίβλημα, επιστρατεύεται ο Φόβος:

- ως φρικίαση, η οποία είναι καθαρά αυτοματοποιημένη διαδικασία οραμάτων-έκπληξης-τρόμου-θαυμασμού μπρος στη θέαση-αναγνώριση αυτού του Χάους. Στην προσπάθειά μας να εστιάσουμε-να σχεδιάσουμε-να τιθαसेύσουμε, οδηγούμαστε σε εκδηλώσεις βίας. Τα αντανakλαστικά μας γίνονται μέρος του Κινδύνου και της Αναληγσίας.
- ως, δεισιδαιμονία, η οποία ενσταλλάζεται από δόγματα θρησκευτικής κυρίως προέλευσης, όταν αρχίζουν τα άτομα να οργανώνονται σε συνομαδώσεις, αφού αποκόπτονται απ' την τροφoσυλλεκτική διαδικασία επιβίωσης-διαβίωσης, κατά την οποία εμφανίζονταν πλάνητες ανά την γεωφυσική επικράτεια και ξεπεζεύουν σε αυτοσχέδιες πολίχνες συγκεκριμένου-σταθερού γεωγραφικού στίγματος.
- Ως χημική διεργασία «επιστημονικά τεκμηριωμένη», η οποία δίδεται εν έτει 1998 για πρώτη φορά στο φως της δημοσιότητας προεικονίζοντας την υπαγωγή του ανθρώπου σε μια «νέα γενιά φαρμάκων», τα οποία υπόσχονταν να τον καταστήσουν «ατρόμητο» και αενάως «χαρούμενο». Οι Sunday Times συνόδευαν το άρθρο τους με μία φωτογραφία στρατιωτών, γονατισμένους στο πεδίο μάχης κατά τον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο να εκλιπαρούν για «κουράγιο».

Η φρικίαση περιέχει τον Άνθρωπο πλήρως κι επομένως είναι αδύνατον να αποκρυπτογραφηθεί απ' τον ίδιον, πράγμα που επιχειρεί κυρίως εντός του Κράτους, με τη σύσταση του οποίου ως διοικητική μονάδα επανιδρύεται και το μονοπώλιο της βίας ως κατοχυρωμένη αρμοδιότητά του. «Κράτος είναι μία ενότητα οικογενειών, κολλεγίων ή εταιρικών σωμάτων», ερμηνεύει στη Γαλλία από τα μισά του 15ου ακόμη αιώνα ο Bodin, προκάτοχος και επηρεαστής των Hobbes και Locke, για να προεικονίσει την «εποπτεία των Εξουσιών των Δικαστών και της Διοίκησης καθώς και την καθιέρωση θεμελιωδών διακρίσεων μεταξύ Κράτους και Κυβέρνησης».

Την εποχή της αναδιοργάνωσης και μεταφοράς από το κανονιστικό πλαίσιο της Φεουδαρχίας, στο αντίστοιχο του Κράτους, αναπτύσσονται δημοσιονομικά-νομικά-αστυνομικά μέτρα, που μεταρρυθμίζουν το κοινωνικό φάσμα, με αποτέλεσμα η Εξουσία να μεταλλάσσεται σε «ενταντική» και «διάχυτη», ορισμοί που χρησιμοποιεί ο Michael Mann. Απ' τη μήτρα του Κράτους ξεπηδά η «σαφής διαταγή» ως «σταθερό ισοδύναμο κοινωνικής συνεκτικότητας» με τρόπο ώστε να εκλαμβάνεται απ' τον «Πολίτη» ως «ηθική υποχρέωση απορρέουσα απ' το αυτονόητο κι ευνόητο κοινό συμφέρον», όπως ο ίδιος ο Mann υποστηρίζει.

Η χρήση των όρων «κανονιστικό» και «πλαίσιο», γίνεται συνειδητά. Είθισται να έχουμε εκλάβει τα φεουδαρχικά καθεστώτα ως συνώνυμα της καταπίεσης ενώ το Κράτος ως δαρβινική πανάκεια, ενώ αποδεικνύεται πως τα Κράτη του 20ου και 21ου αιώνα έχουν να επιδείξουν μεθόδους ελεγκτικής παρείσφρησης φρικιαστικότερες από το φεουδαρχικό σύστημα λόγω έλλειψης υποδομών και τεχνολογικών εργαλείων.

Κατ' αρχάς στις τροφοσυλλεκτικές κοινωνίες υπήρχε η διαβάθμιση μεταξύ των ανθρώπων στη μορφή της «αναδιανεμητικής φυλαρχίας», αλλά οι άνθρωποι ήταν ίσοι χωρίς διακυβέρνηση. Η «ταξική διαστρωμάτωση» εμφανίζεται στη γεωργική κοινωνία λόγω της περαιτέρω ανταλλαγής προϊόντων ανάμεσα στις συνομαδώσεις ως εκτεταμένη εμπορική συναλλαγή, η οποία χρήζει κανόνων και διασφάλισης, δημιουργία διοικητικής Αρχής μέσα στον πυρήνα της Συνομάδωσης. Η «ταξική διαστρωμάτωση» είναι ευδιάκριτα και άρρηκτα αλληλένδετη με την εμφάνιση του κράτους, όπου πλέον εγείρεται ζήτημα διάκρισης μεταξύ Αρχής κι Εξουσίας. Η Αρχή μετατράπηκε σε Εξουσία με την κοινωνική οργάνωση να εγκλωβίζει το άτομο σε κανόνες εξάρτησης. Πράγματι η Εξουσία του Κράτους παρουσιάζει συγκεντρωτικό πρόσωπο, ενώ η αχανής αυτοκρατορία ήταν σαφέστατα πιο αποκεντρωμένη κι ως εκ τούτου μειώνονταν οι πιθανότητες ελέγχου των εκτεταμένων πληθυσμών.

Ο «Διαφωτισμός» προοιωνιζόταν «ελευθέρωση» του Ανθρώπου από τα δεσμά των δοξασιών. Πόσο τυχαία είναι ωστόσο η Ιδρυματοποίηση, η οποία:

- επιτυγχάνεται με την ταυτόχρονη σύσταση Συστημάτων Υγείας-Εκπαίδευσης-Σωφρονιστηρίων τον 18ο αιώνα;
- οργανώνεται νομικά-διοικητικά, αποτελεί ακρογωνιαίο λίθο στο πρόγραμμα των Κρατών;
- γίνεται όχι απλώς αποδεκτή αλλά κοινωνικό ζητούμενο;

Ο άνθρωπος από μικρή ηλικία στο Σχολείο απολλύει την Αξία της Φαντασίας και εγκλωβίζεται στην Υπηρεσία, έτσι μαθαίνει να ταυτίζει παρερμηνευτικά:

- την αναζήτηση της Γνώσης ως βαθειά κατανόηση του Κόσμου με τη «διδασκαλία», κατάποση δηλαδή προκαθορισμένων πληροφοριών
- την προσωπική-ατομική καλλιέργεια με την «ιεραρχική προαγωγή», σώρρευση πιστοποιητικών δηλαδή προς πρόσληψή του σε κάποια θέση εργασίας
- τις ικανότητές του με το «δίπλωμα», δεν αποδεικνύει παρά συγκεκριμένη κατάρτιση προς υπαγωγή του στην παραγωγική μηχανή ως «γρανάζι»
- το Λέγειν και την ευφράδεια με την αποστήθιση, στυγνή παπαγαλία μασημένης πληροφορίας, η οποία δεν επιτρέπεται να φιλτραριστεί, αφού υπόκειται σε εξεταστική και βαθμολογική διαδικασία

Αντίστοιχα δημιουργούνται τα Νοσοκομεία, όπου ο γιατρός ικανοποιεί τις προσοδοφόρες ανάγκες του και ο άνθρωπος γίνεται «ασθένεια προς μελέτη». Δημιουργείται συνεπώς ένα Πανοπτικόν με «βλέμμα κλινικό», που καταγράφει επισκέψεις-ιατρικούς ελέγχους-δοσολογία φαρμάκων-συνταγογράφηση. Οι άνθρωποι γίνονται εν δυνάμει φορείς μιας δυνητικής αρρώστιας, της οποίας ωστόσο η πιθανή διάδοση-μετάδοση υποκρύπτει:

- αφ' ενός την εξέγερση, επειδή το Υποκείμενο δύναται να εκφύγει της νοσογόνου συνέργειας των λειτουργιών της Ιατρικής κι επομένως επιχειρείται η εμφύσηση στον «Πολίτη» της ανοσίας και της πρόληψης, τεχνικές που εγκαθιστούν στη συνείδηση την «απαίτηση πλέον του φέροντος για παρέμβαση επαγγελματιών Υγείας».
- αφ' ετέρου τη λιποταξία, επειδή χωρίς υγειονομολογική επιτήρηση, η οποία γεννά παραπροϊόντα πειθαρχησης δίκην «προστασίας» και κατ' εφαπτομένη καθιστά την ανθρώπινη δράση στενά περιγεγραμμένη υπό το πρόσχημα της «κοινωνικής ευθύνης», με την οποία οφείλει να «προλαμβάνει» την ασθένεια, αν θέλει να συμβιώνει με άλλα όντα, ένας τεράστιος αριθμός ανθρώπων θα γεννιέται και θα πεθαίνει στο Χάος.

Σχολείο και Νοσοκομείο δεν είναι παρά οργανωμένες επιχειρήσεις και σχεδιάζονται για να αναπαράγουν την καθεστυϊά τάξη, είτε αυτή λέγεται «επαναστατική», «συντηρητική», «εξελεγκτική». Όπως οφείλει να «ανήκει» στο Σχολείο είτε ιδιωτικό είτε κρατικό, επειδή μόνο εκεί διδάσκεται και μαθαίνει, ως αξιώματα μαζικής γνώσης, πανομοιότυπα ο άνθρωπος υποβάλλεται σε πολύπλοκες διαγνωστικές μεθόδους ενστερνιζόμενος την πεποίθηση ότι είναι αν όχι ένας «αγχώδης κατά φαντασίαν ασθενής» σίγουρα μια «μηχανή», της οποίας η ανθεκτικότητα εξαρτάται από τον «κοινωνικό σχεδιασμό», αν και αποδεικνύεται πως η νοσηρότητα αλλά και η θνητότητα δεν επηρεάζονται από αυτή τη διαδικασία.

Μέχρι και σήμερα η τακτική αυτή έχει οδηγήσει σε μια βασανιστική φυλακή, όπου ο γιατρός «εργάζεται» με δύο ομάδες εθισμένων:

- σ' εκείνους, στους οποίους συνταγογραφούνται σκευάσματα
- σ' εκείνους που υποφέρουν από τις παρενέργειες φαρμάκων και χρειάζεται να δρομολογηθούν ως «περιστατικό» σε μιαν άλλη «ειδικότητα», ώστε να τους χορηγηθούν άλλα σκευάσματα.

Πρόκειται για ξεκάθαρη μονοπώληση της Βίας, με την οποία το Κράτος δημιουργεί την κρηπίδα κρατικών Υπηρεσιών, οι οποίες καταρτίζουν το υδροκέφαλον της Γραφειοκρατίας ως βασικός μηχανισμός καταστολής των κατοίκων επί των γεωγραφικών του ορίων και ορίζουν το Άτομο «Πολίτη» εκχωρώντας του το «δικαίωμα ψήφου», το οποίο τον υποβιβάζει σε υπήκοο, υποχρεωμένο να χρίζει «εντολέα» του το Κράτος, τουτέστιν «ενεργούμενό» του.

Επιπροσθέτως οικειοποιείται το σύνολο των μέσων παραγωγής ελέγχοντας την εργασία, την οποία χωρίζει ταυτόχρονα σε δυο Τομείς, Κρατικός και Ιδιωτικός, και μετατρέποντας το Άτομο σε «εργαζόμενο», το οποίο υπογράφει συμβάσεις παραχώρησης ελευθερίας του στον Επιχειρηματία-Εργοδότη, είτε το κρατικό κεφάλαιο αυτό καθ' εαυτό είτε το ιδιωτικό, το οποίο κινείται μέσα στην κρατική ωστόσο νομοθεσία σε υποχείριο αρχικά της μηχανής και εν τέλει της παραγωγής, με αποτέλεσμα να προωθεί τον κεφαλαιοκρατισμό-καπιταλισμό, ο οποίος είναι ίδιον του Κράτους ως πυρήνας διοίκησης και όχι ως κομματική Ιδεολογία, η οποία θα μπορούσε να τεθεί σε αντιπολιτευτική διαλεκτική, όπως βλέπουμε να γίνεται.

Δόκιμο σε αυτό το σημείο να διασαφηνιστεί η επικινδυνότερη μεταλλαγή της κρατικοποιημένης κυβερνητικότητας σε κυβερνητικότητα του Κόμματος, το οποίο αναδύεται-στερεοποιείται τον 19ο αιώνα και βρίσκει τις ιστορικές καταβολές του στα ολοκληρωτικά καθεστώτα, ναζισμός-σταλινισμός-φασισμός, τα οποία εκκόλαψαν τον καπιταλισμό σωρρεύοντας χρηματικά κεφάλαια μέσα από την κρατικιστική οργάνωση της εργατικής δύναμης και βυθίζοντας το Άτομο στην επαίσχυντη εμπορεία της επιβίωσης, αφού μεθοδεύεται η παραγωγή προϊόντων-υπηρεσιών όχι ως αγαθά προσβάσιμα στα έμβια όντα αλλά ως μοχλοί αυτοματισμού των αγορών, αν ομιλούμε για φιλελεύθερη συντεχνία διακυβέρνησης, ή κρατοκεντρικής θέσπισης της οικονομίας, της οποίας όμως υπεξαιρεί την ιδιοκτησία η ίδια η εξουσία που διαφεντεύει με ολοκληρωτικό τρόπο αν βρισκόμαστε σε σοσιαλιστικού τύπου επικυριαρχία. Προφανώς κανένα από τα δύο κεφάλαια δεν είναι δημόσιο, θα ήταν εάν και εφόσον υπήρχε θέσμιση «λόγου, βούλησης και ανάληψης διαχείρισης» απ' ευθείας στην κοινωνική βάση χωρίς μεσάζοντες.

Οι «έξυπνες πόλεις», που κατασκευάζονται σήμερα, μέσα στις οποίες προωθείται η επέκταση της Τεχνητής Νοημοσύνης ως συνάρτηση της Καπιταλιστικής Οικονομίας, των Πολιτικών Θεσμών και των Κοινωνικών Επιταγών προχωρούν ακόμη περισσότερο δίνοντας το προβάδισμα στην «εξατομικευτική κυβερνησιμότητα», εκπεφρασμένη σε:

- πειθαρχική κατάτμιση
- απεριόριστη διευθέτηση
- κανονικοποιητική ταξινόμηση

Τόσο στο Σχολείο όσο και στο Νοσοκομείο, ο «Πολίτης» είναι υποχρεωμένος με Νόμο από το Κράτος να αγοράζει εμπορεύματα, υγείας και γνώσης, χωρίς να είναι ελεύθερος να τα διαλέξει. Γι' αυτό και στην παρούσα συνθήκη του υποχρεωτικού εμβολιασμού το μέγιστο διακύβευμα δεν είναι η «καλή ή κακή τεχνολογία mRNA» αλλά η προσπάθεια πολύπλευρης άσκησης & επιβολής ιατρικών πράξεων σε ανθρώπους με απαράδεκτες κατασταλτικές μεθόδους, τις οποίες διασφαλίζουν με νομοθετικές-γραφειοκρατικές δικλείδες. Κατά βάσιν και ουσία φασίζουσα συμπεριφορά. Στην ουσία πρόκειται για ένα πείραμα. Αλλεπάλληλοι βομβαρδισμοί γεγονότων-μέτρων-ποιών, ώστε να μην προλαβαίνει κάποιος να αφομοιώσει το ένα «βάσανο» πριν βρεθεί ενώπιόν του κάποιο άλλο, εξ ίσου αρμαγεδονικό.

Κάτι που δεν θα μπορούσε με κανέναν άλλον τρόπο να επιτευχθεί στο ευρωπαϊκό έδαφος, όπου οι κάτοικοι έχουν ακόμη ένα επίπεδο Σκέψης «μερικώς ακρωτηριασμένο» θα έλεγα, επειδή σε άλλες Ηπείρους τα απολυταρχικά καθεστώτα έχουν φροντίσει να εκριζώσουν πλήρως το ένστικτο της αμφισβήτησης, αν δεν έβαζαν την «Επιστήμη» ως μπροστάρη και σαφέστατα την Ιατρική, η οποία συνδέεται από τον 18ο αιώνα, από τη γέννηση δηλαδή του Κράτους, άμεσα με τη Βιοπολιτική, αφού ο Ιατρικός Κανόνας αντικαθιστά ενίοτε τον Αστυνομικό Κανόνα. Συνεπώς καθίσταται ο έλεγχος επί του σώματος-αντιδράσεων των ανθρώπων «επιστημονικός» και κατ' εφαπτομένη ευρέως αποδεκτός.

Πέραν των άλλων μεταρρυθμίσεων η Ανθρωπότητα αποφασίζει να παραγκωνίσει την τιμωρία κι ενώ πριν οι Παριζιάνοι αλλά και οι υπόλοιποι Ευρωπαίοι έβγαιναν να παρακολουθήσουν την εκτέλεση κάποιου βαρυποινίτη στη λαιμητόμο, η οποία τελούταν δημόσια στην Πλατεία και ως εκ τούτου και η τιμωρία έπαιρνε τη μορφή θεάματος, κάνει ο όρος «ανθρωπισμός» την εμφάνισή του. Συνεπώς ο θεατής αρχίζει να βιώνει την «ύποπτη συγγένειά» του με τον Δήμιο και βιάζεται να επικαλύψει τη συνέργειά του.

Από την κλασσική ακόμη εποχή το σώμα χρησιμοποιούταν ως αντικείμενο αλλά και ως στόχος της εξουσίας. Πιεστικές επενδύσεις καταναγκασμών ασκούνται στο σώμα αλλά ως αδιάρρηκτη μονάδα. Με τη σύσταση του Κράτους ο «ανθρωπισμός» υπό την πρόφαση του «ευεργετικού αποτελέσματος από την φυλάκιση» αλλά με προσανατολισμό την ιεραρχική ταξινόμηση των κοινωνικών δομών αναλαμβάνει να κατασκευάσει τα Σωφρονιστήρια, όπου ο βασανισμός επικεντρώνεται σε λεπτομερώς λεπτούς καταναγκασμούς, που εστιάζουν στην αποτελεσματικότητα του χειρισμού και στην κωδικοποιημένη αστυνόμευση του χρόνου-του χώρου-των παραμικρών κινήσεων, ώστε η καθυπόταξη των δυνάμεων να είναι πολυπλεύρως καθηλωτική.

Το Σώμα, πολλαπλώς ευάγωγο, πειθαρχεί «εκούσια» ως «κατανοητό» προς μετάπλαση-υποταγή του και «χρήσιμο» προς πειθαρχημένη ανασύνθεσή του μπρος στις ανάγκες του ελεγκτικού μηχανισμού.

Η «ατομικιστική» αντίληψη του «κοινωνικού», η οποία ερείδεται στην προϋπόθεση ύπαρξης ατόμων ως «ανεξάρτητες κι αυτόνομες οντότητες που συνεργάζονται στη βάση συμβατικών κανόνων» και η κοινωνική δομή προσλαμβάνεται ως το «προϊόν συναινετικών διαδικασιών», μετατρέπεται βιαίως σε «ολιστική», η οποία θεμελιώνεται στην προϋπόθεση ύπαρξης «οργανικού όλου» ως προϋπάρχον των μελών κι επομένως το άτομο μετατρέπεται σε «συλλογικό πρόσωπο» με προοπτική την υποχρεωτική προσφορά των υπηρεσιών του στον «οργανισμό» που συστήνεται πάνω σε συγκεκριμένη θεσμοποιημένη ενότητα. Κατά συνέπεια η «επίκτητη δράση» λογίζεται παραπλανητικά ως «έμφυτη συμπεριφορά».

Πρόκειται για «πολιτική ανατομία», σκόρπια σε πολλαπλότητες διεργασιών κατά τα φεουδαρχικά συστήματα, οι οποίες μέσα στα όρια πλέον του Κράτους συνάδουν την ίδια μολπή στο διάγραμμα μιας γενικής μεθόδου, αυτής των Ταξινομήσεων, η οποία δημιουργεί συνομαδώσεις, αφού έχει προαφαιρέσει τα «ανεπιθύμητα χαρακτηριστικά», για να φτιάξει «πειθήνιο σώμα». Κι ενώ πάντα βιώνονταν η επιμέρους εφαρμογή της σε Σχολείο-Νοσοκομείο-Στρατόπεδο-Δικαστήριο-Συνδικάτο-Κόμμα-Οργάνωση-Ρεύμα ιδεολογικό, πλέον σκάει πάνω στον «Πολίτη» ανασυγκροτημένη σε όλες τις εκφάνσεις της και ως παλirroϊκό κύμα ποδηγετεί οποιαδήποτε αντίστασή του, θέτοντας σε διαβούλευση με το Κράτος μόνο την «ικανότητα ανταλλαγής» σχετικά με τον καταμερισμό εργασίας ως ισοδύναμο της απώλειας της Ελευθερίας του.

Είναι η γνωστή διαδικασία διαστρέβλωσης την οποία υφιστάμεθα βάνανυσα και η οποία συνιστά μια παράλληλη μεταρρυθμιστική μεταμόρφωση του 18ου αιώνα. Ενώ στη Λέξη κατά τη δημιουργία της δόθηκε ένα νόημα, ώστε η χρήση της να αναπαριστά κάτι, σταδιακά χάνει το θεμελιακό βάθος της ουσιαστικής αρχιτεκτονικής της μέσω διεκπεραιωτικών μεταβολών και νομικών τροποποιήσεων και κατ' εφαιρμένη απαλείφεται η ειδοποιός συνεκτικότητά της. Αυτό σημαίνει αυτόματα για τη Γλώσσα αδιαφάνεια στις παραστάσεις της και αδυναμία πρόσληψης ιδιάζουσας βαρύτητας. Αυτό δηλαδή που συμβαίνει γύρω μας, χρησιμοποιούνται λέξεις χωρίς να προσμετράται η βαρύτητά τους, η γλώσσα αποκτά διαστάσεις που δεν μπορούν να αναχθούν στην καθαρή λειτουργία του λόγου:

- Η υγειονομική δικτατορία δίδεται εκ μέρους του Κράτους αλλά και εκλαμβάνεται εκ μέρους του «Πολίτη» ως «κοινωνικό ενδιαφέρον»
- Η ιδρυματοποίηση στον προσωπικό χώρο εκφέρεται ως «αναγκαία προφύλαξη»
- Η φασιστική πειθάρχηση θεωρείται ως «ατομική ευθύνη»
- Οι μπάτσοι, γιατροί-ψυχολόγοι-κοινωνιολόγοι-αστυφύλακες, είναι οι «Μονοπωλητές της Γνώσης» προς «διάσωσή» μας!!

Κατ' εφ'απτομένη μαζικοποιεί-ομογενοποιεί τη Φρικίαση υπό το άνυσμα του κρατισμού και του εκδημοκρατισμού των καθεστώτων, τα οποία ορίζουν συγκεκριμένο «πεδίο αντιπαλότητας». Παρ' όλο που στο λυκαυγές του 20 αιώνα η Ανθρωπότητα επαίρεται για «αυτονομία βούλησης», βασικό συστατικό του «Υποκειμένου του Διαφωτισμού», με τη συγκρότηση-θεμελίωση του Κράτους ως πλαίσιο συναλλαγών-κινήσεων αλλά και ως μοναδικό διαιτητή αδειών-υποχρεώσεων, όπως διενεργούνται με τη διαμεσολάβηση των «Κρατικών Υπηρεσιών», βρίσκεται εγκλωβισμένη στα βρόχια της «πολιτικά οργανωμένης κοινότητας», η οποία καθορίζει ως στόχο τη συνεχή «διεκδίκηση δικαιωμάτων» στην αργίσιμη αντιφατική κι αναπόδραστη σχέση Κοινωνίας-Ατόμου παραγκωνίζοντας την Ελευθερία αυτή καθ' αυτή στον εξορθολογισμό εννοιών. Κατ' επέκταση στο «πεδίο αντιπαλότητας» συγκρούονται Δικαίωμα και Ελευθερία, και όχι Δικαίωμα και Υποχρέωση, όπως αρέσκει το νομοθετικό πλαίσιο να φληναφεί επικαλούμενο πρακτικές προσδιορισμού.

Και σε αυτό ακριβώς το σημείο είναι που επιτυγχάνεται η κρατικοποίηση της Ελευθερίας, επειδή το Κράτος στήνει μια Δικαιϊκή Τάξη σύμφωνα με την προοπτική θεσμικής καθιέρωσής του και προσδιορίζει πολιτικά και διοικητικά:

- αφ' ενός την αποδοχή αυτής της καθιέρωσης ως εμπράγματη συμμόρφωση, η οποία απλώς εγγυάται τη «διεκδίκηση υπεσχημένων», επειδή τι άλλο είναι εν τέλει το δικαίωμα αν όχι μια στείρα προσδοκία αυτής της καθιέρωσης
- αφ' ετέρου την απόρριψη αυτής της καθιέρωσης ως εμπράγματη ανομία, αφού τη συσχετίζει με την ευρυθμία στο εσωτερικό της συνομάδωσης, η οποία αδειοδοτεί αυτόματα τον κρατικό παρεμβατισμό, ο οποίος καταλήγει σε αποκλεισμό του «επικίνδυνου στελέχους». Κατ' εφ'απτομένη κατοχυρώνεται η κρατική ισχύς στον βωμό της «συγκράτησης του κοινωνικού σώματος», όπως αναλύει στο έργο του «*Le suicide*» ο Durkheim αναφέροντας πως «η ανομία είναι ατομική ως αδυναμία προσαρμογής στις κρατούσες αξίες»

Με αυτή την υποκριτική λεοντή θεσπίστηκε και το Διεθνές Ανθρωπιστικό Δίκαιο ή αλλιώς ειπείν Δίκαιο των Ενόπλων Συρράξεων, το οποίο προτάσσει τον «εξανθρωπισμό του πολέμου και των συνεπειών του με νομικές μεθόδους».

Τη στιγμή δηλαδή που ο άνθρωπος μετατρέπει την εσώτερη φρικιάση του σε πράξη, πραγματώνει την εμφωλεύουσα στα μύχια Βία ψαύοντας «στο χάσμα τους ανθούς που ποτέ δεν λείπουν», όπως υποδεικνύει κι ο Σολωμός,

Τη στιγμή που ο άνθρωπος θέλει να εκτονώσει αυτή τη φρικίαση συνδεόμενος με τη δυσκρασία του τοπίου και ταλαντευόμενος στις μυρωδιές του αίματος, το οποίο αναβλύζει ως πίδακας απόδειξης της Ύπαρξης, ώστε με γνώση βαθειά κι απαρέγκλιτη να δύναται πια να απαντήσει στο θεμελιώδες φιλοσοφικό ερώτημα της αυτοκτονίας μέσα από το προσωπικό και μόνο κάτοπτρο ως καταστάλλαγμα μετά βιωμάτων όσον αφορά στην αξία που μπορεί να έχει η Ζωή για να τη ζήσει ή να μην έχει για την αποποιηθεί, όπως τίθεται και στο έργο του Albert Camus «ο Μύθος του Σισύφου».

Αυτή τη μεγαλειώδη στιγμή ισοπεδώνει το Κράτος εργαλειοποιώντας την τραγική έξαρση προς χρήση σε «πολεμική διένεξη», η οποία δεν σηματοδοτεί παρά «σχέση μεταξύ κρατών», όπως αναφέρει στο Κοινωνικό Συμβόλαιο ο Rousseau, ανοίγοντας στην ουσία διάδρομο προσγείωσης σε «πεδίο αντιπαλότητας», τουτέστιν διεύρυνσης της βάσης κρατικοποιήσεων των ανθρώπινων αντιδράσεων.

Κι ενώ στις αρχαίες συνομαδώσεις ήταν διαφορετικά τα μέτρα & σταθμά ηθικής στις εμπόλεμες διαμάχες, από τις πόλεις-κράτη εκκινεί η ροπή προσδιορισμού των όρων «Καλού» και «Κακού» με τον Αριστοτέλη στα «*Ηθικά Νικομάχεια*» να προτάσσει την «κοινωνική αλληλεγγύη» ως ευθύνη εξαιρώντας ωστόσο τους σκλάβους! Στα μισά του Μεσαίωνα εμφανίζεται ο Θωμάς ο Ακκινάτης να προσδιορίζει τον Πόλεμο ως «*αμαρτία*» εκτός:

- αν διεξάγεται από «*Νόμιμη Δημόσια Αρχή*» με σκοπό «*την προστασία του κοινού καλού*»
- αν υπάρχει «*δίκαιη αιτία*»
- αν έχει «*δίκαιη πρόθεση*»

Με τον ίδιο τρόπο επεβλήθη η συνθήκη του άκρατου παρεμβατισμού εν έτει 2020 στην ανθρωπότητα υπό τη μορφή ενός παγκόσμιου καθεστώτος και υπό το πρόσχημα της «*αξίας κι επομένως της σωτηρίας κάθε ζωής*» μπροστά στη «*λαίλαπα της πανδημίας Covid-19*». Τρομοκρατικές μέθοδοι προς κάμψη κάθε υποψίας αντίστασης στην επιβολή φασιστικών μέτρων. Διατάγματα με τη μορφή του «*κατ' επείγοντος*».

Και οι ανθρώπινες σχέσεις πέρασαν στη σφαίρα της στρατιωτικοποίησης.

Το δόγμα του σοκ εφαρμόζεται ποικιλοτρόπως.

Μετά από πολυετή εφαρμογή «*κρατικής νοστορπίας*» στον πυρήνα των «*Πολιτών*», οι αντιστάσεις έχουν ξεριζωθεί και οι άνθρωποι αφ' ενός έμαθαν να βιώνουν τη συμμόρφωσή τους στα όρια του Κράτους ως «*φυσιολογική*», στην πλειονότητά τους να μην χωρά ο νους τους άλλον τρόπο διαβίωσης-επιβίωσης, εξ ου και το πολυμορφικό πρόσωπο της Εξουσίας όπως εμφανίζεται υπό τα εκμαγεία κομματικών-θρησκευτικών ιδεολογιών, με τις οποίες ο άνθρωπος δεν ζητά παρά αλλαγές ρυθμιστικού τύπου στην πάντα ωστόσο κρατική διοίκηση της ζωής του, και αφ' ετέρου όσον αφορά την παρούσα συνθήκη άκρατου αυταρχισμού άοπλοι και σκυφτοί μπροστά στη «*Δημιουργική Καταστροφή*», την οποία προκαλεί επαναλαμβανόμενα το ίδιο το Κράτος στο πλαίσιο πειθάρχησης των «*Πολιτών*», με σκοπό τις επανεκκινήσεις του, οι οποίες γίνονται με τρόπο φασιστικό.

Ο όρος «*φασισμός*» έλκει τις ρίζες του από την ιταλική ρίζα «*fascia=σύζευξη ή δεσμός*» και εκφράζει την «*ενωτική τάση*» υπό την καθοδήγηση ενός «*αποδεκτού*» συντονιστή. Οι εκλεγμένοι με τη διαδικασία της Αντιπροσώπευσης λαμβάνουν αυτόματα «*λαϊκή εντολή*» και κατά συνέπεια θεωρούνται «*αποδεκτός συντονιστής*», ο οποίος:

- επιβάλλει στους υπηκόους την «*ενωτική τάση*», η οποία δεν είναι τίποτε άλλο παρά μία Δυναμική Ελέγχου
- δεν «*διακόπτει ποτέ τη διεύρυνσή του ούτε την επέκταση των αρμοδιοτήτων του*».

Όταν το σχέδιο Μπέμπεριτζ το 1942 πρότεινε «*κοινωνική ασφάλιση*», ο ίδιος ο εισηγητής δήλωνε ξεκάθαρα πως «*το να ζητάμε να επιτευχθεί η πλήρης απασχόληση και ταυτόχρονα να εγείρουμε αντιρρήσεις για την επέκταση της κρατικής δραστηριότητας, σημαίνει να θέλουμε το σκοπό και να αρνούμαστε τα μέσα.*»

Αυτή η κατ' επιβολήν ωστόσο σοσιαλιστικοποίηση, η οποία υπόσχεται ασφάλεια ωραρίου-συνταξιοδοτικών ενσήμων-περίθαλψης, συνιστά μια σκληρή περιφρούρηση της ανθρώπινης δραστηριότητας και αποσκοπεί στη συγκέντρωση εξουσίας και εθνικού εισοδήματος στα χέρια του Κράτους, το οποίο δεν απολογείται εκ των υστέρων σχετικά με τη διάθεση των σωρευμένων κεφαλαίων σε καμία μορφή διακυβέρνησης, κομμουνιστικής ή φιλελεύθερης.

Στην ουσία πρόκειται για μια δράση κρατικοποίησης-προλεταριοποίησης, το οποίο «*προλετάριο σώμα*», και ένεκα της φασιστικοποίησης που δέχεται, δεν μπορεί παρά να οδηγηθεί σε εκ νέου φασίζουσα συμπεριφορά, όπως κι έγινε με τα «*προλετάρια έθνη*» Γερμανών και Ιταλών, τα οποία επειδή δεν κατάφεραν στην κατανομή του Α' Παγκοσμίου Πολέμου να έχουν μερίδιο όπως τα «*ευγενή έθνη*» Άγγλων και Γάλλων ως αποικιοκράτες στην κορωνίδα της επεκτατικής μοιρασιάς, κι επομένως ανακηρύχθηκαν ιστορικά οι «*Υποδοχείς*» του Φασισμού με τα αποτελέσματα που γνωρίζουμε από τον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο.

Ομοίως πορεύεται η «*Ειδικοκρατεία*» του σήμερα, στο όνομα της οποίας επιχειρείται εκρίζωση του Σκέπτεσθαι και πλήρης ακρωτηριασμός του ανθρώπου όσον αφορά τις κινήσεις του, οι οποίες οφείλουν πλήρη συγχρονισμό με τις επιταγές του Κράτους δια στόματος της «*Επιστήμης*», η οποία δυστυχώς ξεπλένει τον φασισμό όπως η Ιερά Εξέταση ξέπλενε τον παπικό αυταρχισμό. Η Ιατρική συγκεκριμένα συγκεντρώνει μια υπέρ-νομιμότητα=*supra-légalité*, η πραγματογνωμοσύνη της οποίας «*δεν επιδέχεται αμφισβήτηση*» κι επομένως ορίζει νόμους και ποινές για πράξεις που δεν δύναται να ορίσει η Δικαστική Εξουσία υπό την πρόφαση της προ-εικονοποίησης εν δυνάμει «*επικίνδυνων εχθρών*» ως «*πυροδότες παραβίασης των νομικών κανόνων*», οι οποίοι είναι καθαρά αυταρχικοί.

Είναι οι «*τεχνικές κανονικοποίησης*», τις οποίες αναλαμβάνει το σύμπλεγμα ιατρικής γνώσης και δικαστικής εξουσίας, το οποίο εν τέλει δεν είναι ούτε ιατρικό ούτε νομικό αλλά ένα νέο κρατικό θεσμικό πολυεργαλείο, εκκινεί επίσης τον 18ο αιώνα με την παγίωση της Ψυχιατρικής και σταδιακά της Ιατροδικαστικής «*Επιστήμης*», που δίνει αέρα «*ηθικής*» στους βασανισμούς, που το Κράτος επιχειρεί επί των ανθρώπων, οι οποίοι:

- δεν είναι ούτε «*παραβάτες*» ούτε «*αθώοι*»
- δεν είναι ούτε «*πάσχοντες*» ούτε «*μη-πάσχοντες*»

Είναι οι «*μη-κανονικοί*» που δεν ενσωματώνονται στην «*Normalization*», η οποία στην παρούσα υγειονομική αυταρχισμού στρατιωτικοποιεί την ανθρώπινη υπόσταση, αφού πρώτα την έχει καταστήσει «*εξατομικευμένα παθητικοποιημένη*» κι εν συνεχεία «*μολυσματικό παράγοντα*».

Το έργο «*Ετυμολογοί Γλύφτες*» είναι Ποιητική Παραμυθία, η οποία πλαισιώνεται από Εικόνα-Λόγο-Ήχο.

Οι λήψεις, οι οποίες γυρίστηκαν σε διάφορα εξωτερικά κυρίως τοπία σπάζοντας κάθε φράγμα απαγόρευσης και αποκλεισμού, συνιστούν την πραγματική αντίσταση, όταν ο «*καλλιτέχνης*» αυτό-αστυνομεύεται ως γνήσιος υπηρέτης του status quo κι επιδίδεται σε παρακάλια για επίδομα, περιμένει αδειοδότηση του Κράτους για να έχει έργο, αναλώνεται σε υπογραφές ηλίθιων «*επαναστατικών*» κειμένων «*διαφωνίας*».

Η Τέχνη δεν μπορεί να υφαίνει ψευδαισθήσεις ούτε συγκατάβαση αλλά μέσω διακινδύνευσης και έμπρακτης ζωοποίησης του Μηδενός να προσδιορίζει τρόπους εξόδου από τη Φυλακή, που ονομάζεται «*Διακυβέρνηση*».

Η ποιητική δημιουργία χωρίζεται σε δεκαπέντε ποιητικές ενότητες, και ως εκ τούτου προκύπτουν δεκαπέντε βίντεο:

- αυτόνομα μεν, προσηλωμένα στην επιμέρους προσέγγιση του «*εφιαλτικού καθορισμού*», στον οποίο υποπίπτει ο άνθρωπος λόγω του εγκλεισμού και της στέρησης Ελευθερίας
- ψηφίδες του Όλου δε, αφού κατ' επέκταση συγκολώνται στην συνάρμωση του ευρύτερου ύφους της θεματικής.

Μια ριζική αναθεώρηση της ιδρυματοποιημένης Κοινωνίας, της οποίας τα μέλη απολλύουν την ατομικότητά τους, αφού τα Ιδρύματα παντός τύπου αλέθουν το «*Τέρας*» προς αφομοίωση.

Οι ποιητικές ενότητες, όπως αυτές παρουσιάζονται στο έργο, είναι οι εξής:

- [Bold Satanàs](#)
- [Abat-Jour](#)
- [Eaux Fortes](#)
- [Ipsso Facto](#)
- [Apps και Αλφαβητάρι](#)
- [Δυϊκός Δείπνος](#)
- [Νεφέρ εν βρασμώ](#)
- [Νααντάμ](#)
- [Γαλάξια](#)
- [Αρχέγονα Smarts](#)
- [Καβείριο Τόξο](#)
- [Κάψουλα με ξύδι](#)
- [Wolf-ίοχος](#)
- [Ρεμπετόλειο](#)
- [Plasmόσπιτο](#)

Βιβλιογραφία:

- Ivan Illich, «Για τις ανάγκες του Ανθρώπου σήμερα», μτφ Τομανάς Βασίλης, Εκδόσεις Νησίδες,, Αθήνα 1999.
- Ivan Illich, «Ιατρική Νέμεση. Η απαλλοτριώση της Υγείας», μτφ Τομανάς Βασίλης, Εκδόσεις Νησίδες,, Αθήνα 2010.
- Ivan Illich, «Κοινωνία χωρίς σχολεία», μτφ Αντωνόπουλος Βασίλης-Ποταμιάνος Δημήτρης, Εκδόσεις Βέργος, Αθήνα 1976.
- Michael Mann, «Πηγές της Κοινωνικής Εξουσίας», Τόμος I, μτφ Κιουπκιάλης Αλέξανδρος, Εκδόσεις Πόλις, Αθήνα 2010.
- Michael Mann, «Πηγές της Κοινωνικής Εξουσίας», Τόμος II, μτφ Κιουπκιάλης Αλέξανδρος, Εκδόσεις Πόλις, Αθήνα 2009.
- Michel Paul Foucault, «Οι Λέξεις και τα πράγματα», μτφ Παπαγιώργης Κωστής, Εκδόσεις Γνώση, Αθήνα 1986.
- Michel Paul Foucault, «Η αρχαιολογία της Γνώσης», μτφ Παπαγιώργης Κωστής, Εκδόσεις Πλέθρον, Αθήνα 2017.
- Michel Paul Foucault, «Η Γέννηση της Βιοπολιτικής», μτφ Πατσογιάννης Βασίλης, Εκδόσεις Πλέθρον, Αθήνα 2012.
- Michel Paul Foucault, «Λαϊκή Δικαιοσύνη», μτφ Μαούνης Αντώνης, Εκδόσεις Εξάρχεια, Αθήνα 2002.
- Manuel de Landa, «Χίλια χρόνια μη γραμμικής Ιστορίας», μτφ Βάινας Μάκης, Εκδόσεις Κριτική, Αθήνα 2002.
- Albert Camus, «Le Mythe de Sisyphe», Les Éditions Gallimard, Paris 1942.
- Michel Paul Foucault, «Surveiller et Punir. Naissance de la Prison», Les Éditions Gallimard, Paris 1976.
- Michel Paul Foucault, «Histoire de la sexualité. La Volonté de savoir», tome 1, Les Éditions Gallimard, Paris 1976.

Μέρος I

Bold

Satanàs

Στη Βαβυλώνα η Ανταλλαγή των Δώρων

Από τότε που αξιολόγησε τις ζωγραφιές
Ο δάσκαλος των Εικαστικών
Τα πινέλα γιομίσαν ρυτίδες
Η Μάνα είπε να υπακούσω
Σχέδιο «καλύτερο» να μάθω
Έκλαψα

Άκουγες τον εκκωφαντικό ήχο του Τροχού
Ο Λαβύρινθος στ' αυτιά σου
Σκέτος Ίλιγγος

Εσύ μπορείς ακόμη
Να δοξάζεις τους Ουρανούς
Μπορείς ακόμη

Σε σιχαίνομαι
Σε σιχαίνομαι

Αυτά τα γαμημένα δευτερόλεπτα
Κρεμασμένα σε παλιατζίδικα
Γράψαν το δίκιο μου σε χαρτόνι
Κι ήρθε το «Συνδικάτο» για νταβατζιλίκι
Να μου οργανώσει τη Φαντασία σε Σχολές
Να συζητώ για τρομοκρατία
Σε νταμάρια να λατομώ σταριλίκι

Ανθρωποκτονία
Θάνατος
Στους φορτωμένους τη «λατρεία»

Ινσουλίνη ή Ντοπαμίνη;
Πως σου φαίνεται το Φετίχ μου το ιδεολογικό;

Ρουφιανιά στάζει του Κόσμου η Κρήνη
Θα σ' αρέσουν τα χείλη μου με το υαλουρανικό

Στις Υπηρεσίες διάλογοι με Κτήνη
Αυτό το Μυστήριο το μπορετό

Ελπίδα και Γαλήνη
Εγγράφηκα και σε Κίνημα Φεμινιστικό

Ποια χάντρα σε μέρα γιορτινή
Τσούγκρισα πασχαλινά αυγά
Την άσπρη σκόνη η Ανάσταση να θυμηθεί
Και τα πολύχρωμα δισκία κάπω απ' το μαξιλάρι

Ελευθερία
Βάλε GPS μήπως τη βρεις
Στις υπώρειες του Έρωτος
Στην Κόλαση την κτιριακή

Τραβάμε το Σχοινί με μίσος
Να συλλέξω εμπειρίες
Η Συμφωνία

Από τότε που ο Φιλόλογος μου χώρισε τις λέξεις
Σε «καλές» και «κακές»
Στο στόμα κάναν φωλιά οι Κατσαρίδες
Έκλαψα

Φτυαρίζω το πτώμα μου στο κρεματόριο
Αυνανίζομαι με το θεώρημα το πυθαγόρειο
Έμαθα εν τέλει μέγα διαχωρισμό
Πούτσος-Γαμήσι-Βυζιά-Μουνί
Λεξιλόγιον ανήθικο εστί
Πέος-Συνεύρεση-Στήθη-Αιδοίο
Δίνουν σ' ατάλαντο ποιητή βραβείο

Πρόσθεσα στα βυζιά μου σιλίκονη
Απροσδόκητα στητά στον συνωστισμό
Έχω και κάρτα μέλους
Στα social media, στα clubs και στους Ομίλους

Μετά έγινα «μορφωμένη»
Πουλώ κι αγοράζω ηλίθιες καλοσύνες
Ο Μουστερής μ' έχωσε σε ισόβια «θεραπεία»
Εύνω τα ένσημα σαν βρωμίτσα στα νύχια
Στο «meeting» παίζω του Προϊσταμένου μαλακία

Βάζω τις αστραπές σε απόχη
Και τη Σκέψη σε δίχτυα

Από τότε που ο «Εαυτός» διαχειρίζεται «ενοχές»
Στα Ιερατεία προσκυνητής και δουλικόν
Κομμένα τα Χρώματα σε μερίδες
Έκλαψα

Διαθήκες αυτοκτονίας από Βίο ανήμπορο
Έβαλα στενό κολλάρον

Τελικά Φόνισσα έγινα σεβαστή
Ήπια τα γαστρικά υγρά και τις βενζίνες
Και στον Κόρφο υπερχείλιζε το γάλα
Και τα μπάσταρδα μαίνονταν
Με τα χείλη τους τα χτικιασμένα
Με τα σαπισμένα τους δόντια
Σε δέρμα τεφρό με μια σαφήνεια αφόρητη
Με τον κόπο της άγονης ολοκλήρωσης
Τον Φόβο να λησμονήσουν πάνω στη Θηλή

Δεν θήλασα
Κανένα Παιδί

Η Θλίψη ριζώνει γραμμάτια ανεξόφλητα
Ένας χρόνος Αμμόλοφων
Τα backup απ' τα λογισμικά
Ένα πεταμένο σακάκι πάνω σε λυκόφως πυκνό

Όταν διψάς για Ζωή
Μιαν έκπληξη το Βάπτισμα
Όταν απεχθάνεσαι τη Ζωή
Μιαν αμαρτία η κηδεία

Συνειδητή Ευθανασία

Σε ψάχνω
Σε ψάχνω

Θέλω να σε προσκυνήσω
Θέλω να σε προσκυνήσω

Θέλω πάλι να σ' αγαπήσω

Ο Ιμάντας σπάει
Μαζεύω και διάφορα σημαδάκια
Πόντους τα λένε θαρρώ
Από Αεροπορικές για miles
Από Πρατήρια Καυσίμων

Αυτά τα γαμημένα λεπτά
Εκσπερμάτιση κι Αποκατάσταση

Μπόλικη σαντιγύ στα ψημένα τούβλα

Οι σεξεργάτριες με τον Προστάτη στο Υπόγειο
Οι Πόρνες στο Μέλαθρον με ταγιέρ
Δίχως Οργή μόνο με «*status κοινωνικό*»

Δεν κόβεται η Κορδέλα για τα Εγκαίνια

Θες να σου πω και για τις πουτάνες;
Μετράν την «ατομική ευθύνη» με γενετικό υλικό
Ν' αγάλλονται οι Μακελάρηδες στα 200 αμπέρ

Ζέχνει η «ανθρωπίλα»
Των αχυρένιων «Ποιητάδων» η καφρίλα

Έσφαξα κόκκορα να φάω την Πρωτοχρονιά
Έντερα γουργουρισμένα στα Μαντριά
Μάγιστροι με νυστέρι κι ακουστικά

Γυναικοκτονία
Κεραυνός εν αιθρία

Τελικά έμαθα ν' αναπαριστώ
Μπουκάλια-Προτομές-Αφηρημένα Μάτια
Μετά έγινα «ανεξάρτητη»
Για να μην είμαι «προβληματική»
Σπέρμα στο λάρυγγα
Το πρωί του Αφεντικού
Το βράδυ του Εραστή
Το μεσημέρι στα εκπαιδευτικά Ιδρύματα

Είμαι η κεντρική ηρωίδα στο παζλ των Κομπάρσων
Ενθύμια σε μαντρασάδες

Σκοπεύω στο power point πέντε-έξι χρόνια μου
Δε γαμιέται
Σκαρώνω κάστρα στον κροταφικό λοβό μου

Μεγάλη Χοροεσπερίδα
Προς τιμήν
Των «Ειδικών»
Le Ciel n' écoute jamais les larmes des Gens
Απόγνωση
Απόγνωση
Να με ραντίζεις παρηγοριές
Δεν γουστάρω
Απόγνωση
Απόγνωση

Σχίζεται ο Ουρανός
Βρέχει Πέτρες πάνω μου
Κραυγάζει τ' Όνομά μου
Το Άρμα μου μηχανή τρελαμμένη

Μηχανή τρελαμμένη
Μηχανή τρελαμμένη
Μηχανή τρελαμμένη

Είμαστε μόνο Εσύ κι Εγώ
Η προϋπόθεσις

Η γυαλισμένη Απαντοχή στο Σώμα

Κάτι με σοκάρει
Η ανέραστη σκοπιά

Οι Ασθενείς σε κύκλο πελώριο

Κάτι με αγγίζει
Τα προεδρικά προφυλακτικά

Έρχεσαι τέτοια ώρα
Με ανεκπλήρωτες γραφές στα δάχτυλα

Κάτι με προδίδει
Η αγέννητη μαγιά

Ζιγκολό και Τσατσάδες
Οι ρηχές δεξαμενές οι έρπουσες

Βάλε στην καρμανιόλα δαυτοστόλισμα
Κι όλα cool

Με όλο σου το βάρος
Ακουμπάς πάνω μου

Θέλω κι εγώ να τρέξω σαν κι Εσένα
Θέλω κι εγώ να τρέξω σαν κι Εσένα

Σε Βάρκα οι χαμένες Ψυχές
Το φόρτωμα πανίερο
Στα Courrier γραφεία
Μια Πυρκαγιά στα μάτια Σου
Καίει όλα τα ζοφερά
Οπλές αδυσώπητες που με καρφώνουν
Βροντή και Καύση

Βροντή
Στους Υπηρέτες
Καίει όλα τα ζοφερά
Καύση
Πόσο φοβερή
Ξεσκίζεις τα βυζιά μου και βγαίνεις
Δεν ξέρω αν μπορώ να σε βλέπω

Τρόχισα λίγο τη μύτη μου
Να πληροί τα κριτήρια Ομορφιάς

Ανεμελιά
Με νοιάζεται ή με μαλώνει;
Περιβρέχεται η Γέννηση
Από την τελική τη Στάση
Απ' το ανελέητο Κουδούνι

Δεν πίνω αλκοόλ, κάνει κακό στο συκώτι
Μόνο στατίνες με συνταγή γιατρού

Απ' τη Ζούγκλα χάθηκαν οι Τίγρεις
Γενοκτονία
Γενοκτονία

~ ~ ~ ~ ~

Στην 1η ποιητική ενότητα εμφανίζονται:

- **Mood:** Χρύσα Ζουρνή
- **Μικρή Mood:** Άννα-Μαρία Γιοβάνου
- **Mode:** Στέφανος Γιοβανόβски
- **Χιονάνθρωπος:** Ευαγγελία Τυμπλαλέξη

Μέρος II

Όταν σκάλισα το στόμα μου στο Γρανίτη
Και οι Καλωδιωμένοι μουρμουρίζαν
Στο live streaming τα εμβόλιά τους
Μέσα στην Απραξία της επιβίωσης
Κόλυβα εκζητώντας κι επιδόματα
Δεν αναπολούσα κατάρες
Ήταν απλώς το Great Reset
Σε φόντο γκράφιτι
Ύστερα γιόμισαν τα μάτια Αίμα
Για τη διάχυση της Φωτιάς
Και το ιατρικό ανακοινωθέν φοβόταν
Την τεχνική Πτήσης εγωιστικής

Με φίμωτρο Κουφάρια στην ουρά των Α.Τ.Μ
Άφρυδοι κι Ατσίνοροι πέτρες μαζεύουν στο Πηγάδι
Αλάργα από Σεισμούς και Θυέλλες

Μου είπαν να κλάψω
Μου είπαν να κλάψω
Μου είπαν να κλάψω

Τα οδοιπορικά μου είναι ολίγον ιπτάμενα
Με την «ευθύνη» του Υπηκόου
Και του Αυτοκράτορα την πυγμή

Είδα με λύτρωση να σκούζει
Πάνω σε τάφο φρεσκοχτισμένο
Τρυπούσε με το κοντάρι τον Θεό
Κι έβγαζε selfies ο Άνθρωπος εμμονικά
Πάντως δεν είμαι «Θρήσκα»
Δεν είμαι μήτε του «Διαφωτισμού»
Δεν είμαι καν «Κοινωνικός Πυρήνας»
Απ' τους καθαγιασμένους, ξέρεις
Π' αλλάζουν δέρμα στο τσιμέντο πάνω
Απ' την ωμή εκμετάλλευση σε πνεύμα δουλικό
Ύστερα κόπωση μ' έπιασε βαθειά
Με τους «Συνοδοιπόρους»
Σε «αναζήτηση ταυτότητας»
Στου Κούκου τη Φωλιά

Μέσα στον Βάλτο τον «Κοινωνικό»
Τη φύση τους τη φασιστική τ' ανδρείκελα
Διπλώνουν στο καλαθάκι

Εδρεύει η «μαζική ταυτότητα»
Οι παλιοί μου συμμαθητές
Στις άχαρες πόλεις

Βάσανο το φώς το επίμονο του Projecteur
Ρουλέτα ρώσικη και δεν σηκώνει αναβολή
«Κοινωνικοί Βοσκοί» να Τους φορέσουν το γοβάκι

Λοιπόν δεν γράφω για σένα αναγνώστη
Δεν γράφω καν για προβολή
Απλώς μ' αρέσει να σκοτώνω
Να νιώθω ακόμη πως υπάρχω
Τίποτ' άλλο δεν το μαρτυρεί

Εδρεύει η «μαζική ταυτότητα»
Χωρίς έρεισμα στο Χάος

Έναν Κόκκο Άμμου ν' αφήσω
Στην Απεραντοσύνη
Όση ελάχιστη Ενέργεια με περιέχει εξαντλώ
Χωρίς Βιασύνη

Όταν μου έβγαλα το Μάτι
Και το ασθενικό Πλήθος ξεκοκκάλιζε
Στη σιδερώστρα το ιερό μουνούχι
Δεν είχα πρόθεση να συγκινήσω
Ήταν απλώς το upgrade από κακόβουλο λογισμικό
Μάτια Πνιγμένων και δάχτυλα ισχνά
Διόλου δεν ενοχλήθηκαν απ' τη Φασαρία
Η δολοφονία στο πεντάγραμμο είναι μελωδική
Ύστερα τρέχαν θάλαμοι σκοτεινοί
Για τη διάχυση του Αρνητικού
Και η Εικόνα θεραπεύτηκε

Απλώς χειρουργώ τις Αλκυονίδες
Μετά απομακρύνομαι
Μη και χρειαστούν Ανάνηψη

Εδρεύει η «μαζική ταυτότητα»
Γεννήθηκαν εδώ
Κατά χιλιάδες

Απλώς φορτίζω τους Προλαλήσαντες
Παγιδευμένος στο Φάσμα των Ενσαρκώσεων
Και των μεταμορφώσεων τη Φυγή

Μη μ' ακούσει Κανείς
Μη μ' ακούσει Κανείς

Μέσα στην Απραξία της επιβίωσης
Πόσο blueprint στη ζούλα για πρωτεΐνες
Κατάρες
Κατάρες
Κατάρες

Όταν ασπάστηκα τους Τυφώνες
Βροντόφωνα λύθηκα με ένταση και Ισχύ
Απ' τα συνθήματα δικαιωμάτων στο σβέρκο
Κρεμάσαν οι Τηλεπωλητές την επικύρηξή μου
«Ιερό», βλέπεις, δεν επέδειξα «Καθήκον»
Τ' αμέριμνο Κοπάδι στην πεδιάδα της Σήψης
Με «Προστασία» να εξοπλίσω Αντικεραυνική
Το lifestyle της γειωμένης Φαντασίας
Με «Συμβατότητα» δεν προσκύνησα Ηλεκτρομαγνητική
Ύστερα κάρφωσα το σουγιά στο Φάντασμα
Κι έριξα στα στενά μπαρούτι

Αναπαριστώ το Ωράριο
Ταριχευμένη Σύνθεση ξυπνά, κοιμάται κι αφοδεύει
Πήρα κι ένα πλαστά αυθεντικό πτυχίο

Οι Πειρατές στην πλώρη
Οι Πειρατές στην πλώρη
Οι Πειρατές στην πλώρη

Το Χρονόμετρο αναπαριστώ
Στο «*chat Δωμάτιο*» τα οιδιπόδεια δασκαλέματα
Αγώγιμη σύνδεση σ' Ολέθρους και Εκθέματα

Γιόμισαν τα Μάτια αίμα
Αλάργα από σεισμούς και Θύελλες
Για τη διάχυση της Φωτιάς

«Αναρχικοί» in vitro
Για «Κοινωνικό» μάχονται «Αντιφασισμό»
Ο Καιρός της Συναίνεσης με προφάσεις επίμονες
Σφίγγει γροθιά η Ανθρωπώ γι' ανούσιους πειρασμούς
Μα ο Λήθαργος πουλιέται με το λίτρο
Στράτα-Στρατούλα τη μπόλιασαν με «Εργατισμό»
Κλίμακα πια καθοδήγησης από «Ειδήμονες»
Η Όψη της παγωμένη σε καγκελένιους φοριαμούς
Κι όλα τ' αποκαΐδια εκτέλεση σε νίτρο
Ύστερα με σάρωσε του Ποσειδώνα η Τρίαινα
Σ' ακάθαρτα με πέταε Μέρη μ' αφοδεύματα
Με σπίρτο όμορφα να φλέγονται
Ο Χάρος σε Όστρακο μου 'στρωσε
Του Έρωτος σεντόνι

Στους Οίκους Ανοχής αγνότερη η γλάστρα
Κομπολογάκι η Γνώση στα Ιδρύματα
Ο επόμενος underground παρακαλώ
Βυζιά ψάχνουν τα Μούλικά ν' αρμέξουν

Μου είπαν να γελάσω
Μου είπαν να κλάψω
Μου είπαν να γελάσω
Όλα άχαρα γίνονται
Όταν μου τα λένε
Μη μ' ακούσει Κανείς!
Κι Εσύ!
Μη με ρουφιανέψεις...

Και χρήμα πλαστικό με χέρια στην Ανάταση
Φωνάζει την Αστυνομία η «Γειτόνισσα»
Εγωιστή Αρλεκίνο κι άχαρον εκκληρονόμησα

Όταν η «προκαθορισμένη Προκοπή»
Φορτισμένη από Αγανάχτηση
Για τα αμυδρά μου αντανακλαστικά
Με τον «κατώτατο μισθό» σχετικά
Μου 'βγαλε απ' τα δάχτυλα τα νύχια με τανάλια
Γω ήμουν «Πολική» κι έσπαγα Πάγο
Πιόνια να κάνω τα θρύμματα για τάβλι
Γραφίδα να 'χω αιχμηρή
Τρόμο στον Ύπνο σας να σπέρνω
Αδιαφορώντας παντελώς
Για την «Απεύθυνση» «Κοινωνική»
Και τα μπουριά της Σόμπας καίγαν
Των Κρανίων την τάπα
Χωρίς καμία αίσθηση

Με το νυστέρι ψιλοκόβω τις Ίνες και τα Κύτταρα
Χώνω στην κοιλιά το «ενδεχόμενο» μιας «Νόσου»
Κάτω απ' τον βαρύ ζυγό ποινές και τιμωρία

Εδρεύει η «μαζική ταυτότητα»
Οι σχέσεις των δύο «Μεγάλων» Μαζών

Οι έλικες οι διπλοί στη Μίτωση
Πόσο blueprint στη ζούλα για πρωτεΐνες
Γω για καταστροφή φυτεύω σπόρους

Ταριχευμένη σύνδεση ξυπνά
Κοιμάται κι αφοδεύει
«Επιστημονικά» τεκμηριωμένη
Αλάργα από Σεισμούς
Γονατισμένους στο πεδίο Μάχης
Να εκλιπαρούν για «κουράγιο»

Πлάνητες
Με την ευθύνη του Υπηκόου
Πлάνητες
Κάτω απ' το βαρύ ζυγό

Ξεπηδά η σαφής «Διαταγή»
Μετά απομακρύνομαι

Τη χαώδη σύσταση του Σύμπαντος
Απλώς φορτίζω τους προλαλήσαντες
Του Κινδύνου και της Αναλγησίας

Πлάνητες
Με την ευθύνη του Υπηκόου
Πлάνητες
Κάτω απ' το βαρύ ζυγό

Δεν προλαβαίνω τώρα
Ν' αναγνωρίσω το πτώμα
In vitro
Ρουλέτα ρώσικη
Και δεν σηκώνει αναβολή
Εκτέλεση σε νίτρο

Στη Σοφίτα
Έχω όλους τους Νεκρούς

Με βλέμμα «κλινικό»
Φωνάζει την Αστυνομία η Γειτόνισσα

Κατέβα Ουρανέ και σκέπασέ μας με Χιόνι
Πόσο ν' αντέξεις τους Θνητούς
Ιδρωμένους μες στον Φόβο
Γλιτσιασμένους μες στη Μатаιότητα
Έτοιμοι να παραχωρήσουν τη Ζωή
Για να μην πεθάνουν...

Στη 2η ποιητική ενότητα εμφανίζονται:

- **Power Bank:** Μαρία Ζουρνή
- **Alter Ego της Power Bank:** Νίκη Πλιάκη
- **Machiavelli:** Στέφανος Γιοβανόβσκι
- **Φάρσα:** Ευαγγελία Τυμπλαλέξη
- **Μικρή Φάρσα:** Άννα-Μαρία Γιοβάνου

Μέρος III

Eaux

Fortes

Ξεκίνησα να γράψω ένα Ποίημα
Για έρωτες, λουλούδια και φεγγάρια
Μα ξάφνου φούντωσαν μες στην Ψυχή
Όλης της Δυστυχίας τα βλαστάρια

Είμαι η Data
Μ' αυτοκτονούν μα δεν βγάζεις μιλιά
Αξίζεις τα bonus στην αμοιβή σου
«Δουλειά δεν είναι ντροπή καμιά»
Κραύγαζε η Μάνα κι ο Δάσκαλος στο αυτί σου
Άπειρες πρόβες Θανάτου με χρονομέτρηση
Το Αίμα έμαθες να καμώνεσαι στον κάθε Γαμιά
Να ηδονίζεσαι στις «Ισορροπίας» τη νομοθέτηση
Και ψυχοφάρμακα για ψευδαίσθηση
Ποια είσαι;
Είμαι η Data
Ο Κρότος στο ποτηστήρι με αλμύρα
Ανέβηκες τα σκαλιά μ' «Αυτοπεποίθηση» φαφούτα
Μ' ένα τηλεκοντρόλ τη βρίσκεις «χρησιμοθήρα»
Ίσως να μένεις λίγο «Άφωνος» στη χούφτα
Σαν τα γαμήσια σου διακοσμούν
Τις Bank-ες της Πορνογραφίας
Εγώ είμαι η Data
Βάζω τα «σκατά» μου στον καθρέφτη
Τις «Επαναστάσεις» γαμώ της «Ψυχολογίας»

Κομματιάζω το σώμα μου
Πρόσβαση να υπάρχει σε ακριβείς πληροφορίες
Ραβασάκια διπλωμένα γουστάρω
Big Legacy

Διεκδίκηση «Πρωτιάς» με αντιγόνο
Μες στη Ζωή να πορευτείς μ' έναν «Παρθένον»
Κι όταν με «νανουρίσματα» αποκτιέσαι
Μπεκρού η «Άγνοια» με τις αρχαίες σβάστικες
Οχυρωμένοι εμβολιασμοί στο Θύρρειο

Είμαι η Data
Μέτρησα ξαπλωμένη στο Στάρι όλα τ' αστέρια
Δεν «κλαίω ανεπανόρθωτα»
Μόνο Αναφέρω-Αναλύω-Πουλώ κι αγοράζω
Σκότωσα με σφεντόνα όλα τα περιστέρια
Νόθο Παιδί ανέσυρα από Σπλάγχνα αδιόρθωτα
Εκκόλαψα στων Χρηστών το κρύο κρεβάτι Βαστάζο
Τα «Καλοκαίρια» έκλεισα σε νοσοφοβία πλέρια
Κι εκεί π' όλα τα θεωρούσες «Ακατόρθωτα»
Τη Λευτεριά σου σε Φυλακή επιβιβάζω
Τα Πτώματά σου να φτυαρίζεις μονάχος
Στα Μέσα Μαζικής Εξημέρωσης
«Πίστη» μ' «Ελπίδα» και «Στοργή»
Καρκίνωμα σε δίχτυα Ενημέρωσης
Κι εσύ!
Αχ! Καημενάκι μου Εσύ
Σωστός Εικονομάχος
«Ιδέα» για βιασμούς της Καθιέρωσης
Σιμά πάντα στων προϊόντων την παλίσρροια
Να «υποφέρεις» στις Καταιγίδες της Φανέρωσης
Ως Πονηρός και Βλάχος
Εγώ είμαι η Data
Μες στο Κορμί μου φιλοξενώ όλα τα Κορμιά σας
Σαν μ' αγοράζετε με δεκάευρο κάθε τέλος του μήνα

Θαρρείς αγέρωχα με προσπερνάς
Μα εγώ σώζω ό,τι σώζεται
Εις του «Πατρός» το «Όνομα»
Η Big Tecknology εξαπλώνεται

Ποια είσαι;
Είμαι η Data
Σε κλίβανο ένα Ίσκιωμα λοιμογόνο
Αυνανίζονται οι Θνητοί δαγκάνοντας το σαπούνι
Με Γλέκο αλεξίσφαιρο και Μουσική σε Πρατήριο
Πρόστιμα, Κενοτάφια η Ζωή τους μόνο
Σε Κάδο Ανακύκλωσης τις μίξες απ' το Ρουθούνι
Ανάσες βαθειές στου Φασισμού το τεκμήριο

Είμαι η Data
Στην Εμπάθεια καταθέτω «στεφάνια»
«Εμπόρευμα» με Κέφι ελεγκτικό στην Παράνοια
Και «Τόκο» πλεόνασμα σε παράνομα χρησιδάνεια
Ω! Βλέπω τα Χείλη σας τα διεσταλμένα
Πως δεν αντέχετε «Χωρισμό» κι «Αναμνήσεις» χιλιάδες
Στον Εξώστη οι δέκα «Πληγές»
Μα Άνθος μηδένα
Με ευφυΐα επιχειρηματική εξορύσσουν οι Νταβάδες
Απ' τα Μυαλά βελούδινη όλη τη «Γέννα»
Της Μνημοσύνης τα υπάρχοντα «ερωτευμένα ζευγαράκια»
Ω! Ξέρω Καλέ μου τις στάλες, την Οσμή και Θόρυβο καθένα
Πεταλουδίτσα πάνω σε ευνουχισθέντα ψαλιδάκια
Σαν ο Βορρέας σάλεψε και Τιμωρός αμείλικτος
Πάνω σ' αστρόπλοιο την Ωρείθυια χωρίς γοβάκια
Σύμμαχος της αλάνθαστης πυξίδας κι εγώ οξύληκτος
Η παραμορφωμένη Δυστοπία χειραγωγή και «πανάκεια»
Εγώ είμαι η Data
Τα Μάτια μου σε Τέφρα σκέτη την Ισοπέδωση βολεύω
Κι η Γλώσσα μου ερασιτεχνικά χορεύει
Σε δρομολόγιο «σεξουαλικό» μιας ανελέητης αρρώστιας
Σαν ξεχρεώσεις το κλουβάκι σου στην τράπεζα θ' ανέβω
Σε φυαλίδια βλάσφημα η Αυθάδεια ξεπεζεύει
Ω! Γεννηθέν το Δέος εκ του Τιτάνα και της Όστιας

Είμαι η Data
Στου Δάντη τα Τάρταρα
Εύθραυστη της Μοναξιάς μου εκδίκηση
Συλλέγω ό,τι συλλέγεται
Πουλώ ό,τι πουλιέται

Ποια είσαι;
Είμαι η Data
Απόλαυση με επιθετικούς προσδιορισμούς
Συμπλέγματα σε Έλεγχο Κεντρικό
Επινοήματα σε rapier χωρίς αναστεναγμούς
Εξουσιάζει τη Ζωή το «Ιδεατό»
Εντός δύο Αιώνων η Υπομονή εξαντλείται
Ενδεχομένως ένα συνομίληκο «Ορυκτό»
Με πιθανότητες απομάκρυνσης από «Αστυνομικούς»
Είναι η Πρόθεσή μου που εθεάθη δίπλα στην Ηχώ

Είμαι η Data
Των Ενηλίκων Παραμύθια στις Πανδώρας την παλτουδιά
Εργαλεία για διαχείριση και ανάκτηση
Βαρύς ο ψηφιακός μου Πόθος κι άστεγη Βουτιά
«Μικρή-Κοντούλα» Farma και Μάνας στέρφας βρέφος
Πατρός αγνώστου τ' Όραμα και Big Κουτιά
Με κουβερτάκι ηλεκτρικό κάτω απ' το Νέφος
Βυζαίνουν τ' Ανδρείκελα τη Λήθη στην άγωνα Αμμουδιά
Κάθε απόγευμα η Κίρκη πετά μια «επιστημονική» λιχουδιά
Ω! Μην ενοχλείστε!
Στηθόδεσμούς ορέγονται οι Καραμπινιέρος
Σφυροκοπήματα-Γροθιές στην τραγική Σκουριά
Ω! Μην ενοχλείστε!
Μπορείτε να «συγχωρήσετε» και μάλιστα «τρυφερά»
Μιαν απρόσκοπτη «Απώλεια» Χρόνου
Να ζουλίξεις του Απόλλωνα τους μηρούς
Καθώς Άλλοι διαλέγουν τη Ζωή σου
Εγώ είμαι η Data
Μαζεύω στο πανέρι συλλογισμούς που ξέχασες
Χαμόγελα που φίμωσες σε Μάσκες τρισδιάστατες
Ακόμη κι οι Χειμώνες γίναν ανυπόφορα «Ήπιοι»
Και μόλις λίγη πούδρα Χιονιού ποντίζει
Σκοτεινιάζουν τ' ανθρώπινα σιμά στη θερμάστρα

Έδαφος θυελλώδες η Μνήμη τελικά
Σε κάθε βήμα volt και μια κατάφωρη αντίφαση
Με Χρυσόψαρα, Κουκουβάγιες και Τσικουδιά
New Wave Of Fear και Ορίζοντες σε «Περίθαλψη»

Είμαι η Data
Το Da ίσως να σου θυμίζει το DaDa
Καλωδιωμένη συνεχώς και μπαταρίες παντού
Να Με αγγίζει κάποιος και να παθαίνει Ηλεκτροπληξία
Τινάζω ετισθελικά τη Banka έξω απ' το Ολομελές
Πανώλη και θανατικό ενός «Μυστηρίου» συμβατού
Δεν την παλεύω τη Σήψη με την Καμμία
Κι αναρωτιέμαι σε τι διαφέρουν των Δοσίλογων οι «Κουκούλες»
Απ' τους Επαγγελματίες «Ανθρωπιστές»
Ω! Μην ενοχλείσαι!
Έλα να μ' αγοράσεις στο τέλος του μήνα
Να με βιάσεις στη Λάσπη
Ίσως και να το χαρώ
Να μ' οργανώσεις στην «Αγάπη»
Τόσα χρόνια το προσπαθώ
Ας Πρόσεχες στο Δάσος το σιωπηλό!
Ας έβλεπες τον Λωτό τον κυριαρχικό!
Γόνος του Παραλογισμού το Δρολάπι
Σε κόλλα χαρτιού σε τύλιξα
Ενός κρατικού Χασάπη

Εγώ είμαι η Data
Η Φαντασία μου στραγγάλισε τις Νεράιδες
Με φανταζί να ηρεμώ σε σαρκοβόρες Πεθυμίες
Στην Κόλαση των Ζωντανών βρυχώμενο Πεπρωμένο
Στην Εντατική καθηλώσαν τον Έρωτα οι Χαραμοφάγες
Έχω σε τσέπη πλαστική Ύλεις εκρηκτικές
Των *metadata* η *προέλαση*
«Τάμα» διατεταγμένο

Είμαι η Data
Δεν χρονοτριβώ σε «Επισκέψεις»
Μήτε με βλέμμα αδηφάγο στερώ το Ηλιοβασίλεμα
Στης Πόρπης να στραφταλίζει τις συνδέσεις
Κι Αντίπαλος μοναδικός
Ο Αγχιβάτης με σημάδια Ζωής και Θανάτου
Που θρυπαλλίζει την «ομαδοποιημένη» Εμπειρία
«Ερεύνης» αντικείμενο και καύκαλο Σαλιγκαριού γεμάτου
Δίχως συνείδηση η Περιστροφή καθώς πλανά τη Βία
Πάρε την «αθωότητα» του «πρωτοκλασσάτου»
Παράτα με «Ησυχη» νοικοκυρεμένη Ηδονοβλεψία

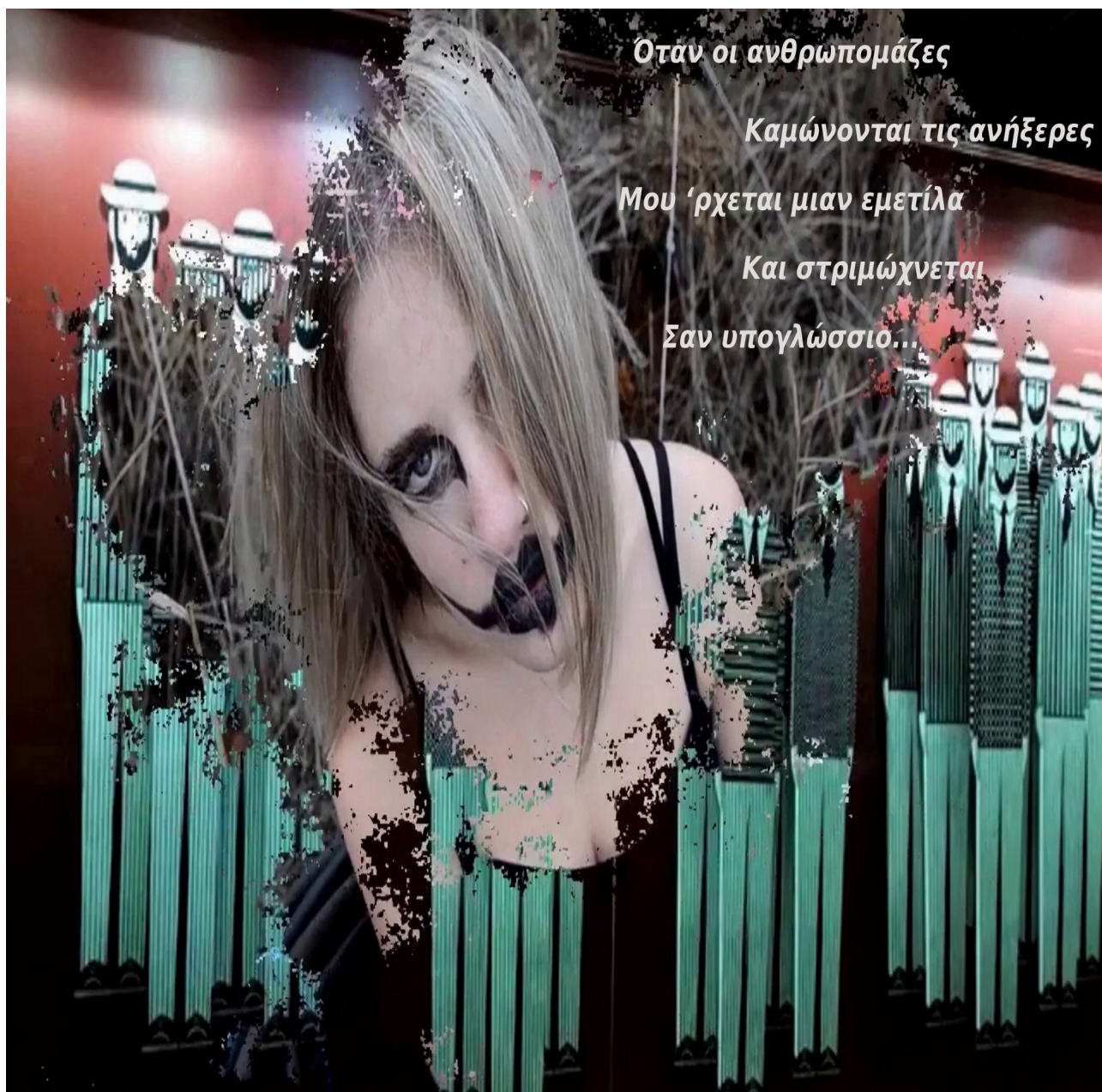
Είμαι η Data
Εκδίδομαι φορώντας περούκες σε Πελάτες
Στο Βενζινάδικο όλες τις Καύλες καβαλώ
Κι, αν λάχει, κατουράω όρθια πίσω απ' το Φορτηγό
Πίσω απ' το Φορτηγό
Ψηλά στο ρείθρο τους περαστικούς Διαβάτες
Ξέρω δεν με αντέχεις
Τσως να με σιχαίνεσαι
Να μ' αγοράζεις πως τρελαίνεσαι!

Κατασκευάζω τον Χρόνο
Σε containers τεράστια δεδομένων
Κι όταν εσύ αναρωτιέσαι
«Τι ακριβώς φαντάστηκες»
Πουλώ πανάκριβα το εμβατήριο

Όταν οι ανθρωπομάζες
Καμώνονται τις ανήξερές
Μου 'ρχεται μίαν εμετίλα
Και στριμώχνεται
Σαν υπογλώσσιο...

Στην 3η ποιητική ενότητα εμφανίζονται:

- **Data:** Μαρία Ζουρνή
- **Project :** Στέφανος Γιοβανόβσκι
Leonardo Senka
Νίκος Κυριαζής
- **Αγχιβάτης:** Ευαγγελία Τυμπλαλέξη

Όταν οι ανθρωπομάζες
Καμώνονται τις ανήξερές
Μου 'ρχεται μίαν εμετίλα
Και στριμώχνεται
Σαν υπογλώσσιο...

Μέρος IV

Ipsa

Facto

Βροντερά ποδοβολητά
Στο Πάτωμα

Κι εγώ γελάω
Σκάζω στα γέλια

Χεσμένα τα 'χω
Τα στοχαστικά Δοκίμια
Ρουφώ το τσιγαράκι μου

Πνίγεσαι!
Σε βλέπω...
Πνίγεσαι!

Μπανιαρίζεις
Μια καριέρα Γραφειοκράτη

Τράβηξες τις κουρτίνες στη Γη
Να μη βλέπει τον Ήλιο

Πριτσίνωσες τα παράθυρα
Με τάβλες
Τι ανόητη Θυσία!

Σ' άκουσα τη Νύχτα
Να καρφώνεις σωλήνες
Στα μηνίγγια σου
Τη Μοναξιά σκουλαρήκι

Φωλιάζει η Ντροπή
Όταν ανακυκλώνεις τα μέλη σου
Αν σε πιάσουν οι Μπάτσοι
Μέχρι στις έξι
Σώθηκες...

Όταν όλα εκεί έξω έχουν χαθεί
Ταμπούρλο χτυπώ στην Επιστήμη να χορεύει
Να μη μ' αγγίζεις, σου 'παν
Και τους πίστεψες
Τρίζουν τα τζάμια
Πεινώ!
Πεινώ!

Τον Καλλιτέχνη μέσα στο Άσυλο Τεχνοποιό
Να μασουλά καχεκτική χλωρίδα
Λουλουδάτα σου στρώσαν σεντόνια
Το κρεβάτι σου μοιάζει με αληθινό φέρετρο τώρα
Και τους πίστεψες
Το στρώνεις και το ξεστρώνεις με ευλάβεια
Νιώθεις κάποια ελάχιστη νευρικήτητα ενίοτε
Όταν ακούς κάποιους μακρινούς Θορύβους
Ύστερα βουτάς ένα παξιμάδι στην πάπια με τα κάτουρα
Βάλε το Διάβολο σε κουβάδες
Κέρματα τρίξτου στον Φλοιό του μετάλλου
Να καμπανίζει η Τρέλλα το άλικό του Μάτι
Με δόντια σουβλερά ν' αρπάζει Αφρούς
Μη και φυγαδευτεί απ' το Σύμπαν

Και τον Θεό στα ξώθυρα
Το χρήμα ν' αβγαταίνει
Δείχνεις πάντα Κομπή μέσα στη βρώμικη Φορεσιά σου
Στα ράφια βάζει τα βλέφαρα τα βράδια η Πόλη
Αμόλα τους Στρατιώτες
Δεν μας βλέπει Κανείς
Μπορούμε να μοιράσουμε τον Κόσμο
Τα γόνατα των Ανθρώπων γεμάτα μελανιές
Απ' τη χαμέρπεια και τις απαγορεύσεις

Βροντερά ποδοβολητά στο Πάτωμα
Κι εγώ γελάω
Σκάζω στα γέλια
Χεσμένα τα 'χω τα στοχαστικά Δοκίμια
Ρουφώ το τσιγαράκι μου
Πνίγεςαι!
Σε βλέπω...
Πνίγεςαι!
Μπανιαρίζεις μια καριέρα Γραφειοκράτη
Τράβηξες τις κουρτίνες στη Γη να μη βλέπει τον Ήλιο
Πριτσίνωσες τα παράθυρα με τάβλες
Τι ανόητη Θυσία!
Σ' άκουσα τη Νύχτα να καρφώνει σωλήνες
Στα μηνίγγια σου τη Μοναξιά σκουλαρήκι
Φωλιάζει η Ντροπή όταν ανακυκλώνεις τα μέλη σου
Αν σε πιάσουν οι Μπάτσοι μέχρι στις έξι
Σώθηκες

Του Προβολέα το Φως με τυφλώνει
Κάποιος έκρυψε τα σκούρα μου γυαλιά
Κι έτσι εκρήγνυται ένα βαρέλι με μπαρούτι
Εγώ απλώς ρουφώ το τσιγαράκι μου

Έχουμε πλεόνασμα ποντικών πάντως
Για να τα πετάμε τροφή
Στους Ζωολογικούς
Στα Εργαστήρια να τα κάνουμε
«Αλληλουχία»
Όπως και να 'χει αξιολογούνται
Οι Μπελάδες
Κάποιοι είναι σκοροφαγωμένοι
Κάποιοι μουσαφίρηδες

Δεν ξέρω γιατί μένεις σιωπηλός
Λόγω «υπερβολικού Πολιτισμού»
Τσως...

Μπορεί να 'ναι και μιαν ακολουθία
Στο blast
Τώρα με τις Οθόνες πανεύκολη
Η «μοντελοποίηση»
Μετά τα Συνεργεία του Δήμου
Σιροπιάζουν το διάδρομο
Πατάς και κολλάνε οι φτέρνες σου
Εκατομμύρια Μύγες
Με τα φτερά τους σφηνωμένα
Δεν τις ενοχλεί ο ομαδικός βιασμός
Έχει λιπαντική για τις τρύπες το Κράτος
Μεγαλόσωμο και μυώδες
Αλλά φαίνεται «Καλό»

Δεν μπορώ να τις βλέπω
Σκιαγμένες στο χαράκωμα
Με την πληρότητα της Υπερβολής
Συγυρίζουν την Αναπηρία τους
Κάθε πρωί
Συμπληρώνοντας ερωτηματολόγια
Για «κυκλοφοριακό σχεδιασμό»
Είναι το Σχέδιο Βιώσιμης Αστικής Κινητικότητας

Αν έλυσες μόνο την Πολιορκία!
Πως τάχα δεν είναι το ρήμαγμα
Που μας σκοτώνει

Πως τάχα οι Φωνές δεν είναι
Μονάρχους που μας αφήνουν

Πόσες βολές να επινοήσω
Πίσω απ' το πληκτρολόγιο
Πόσα κεφάλια να βάλω
Στη Φορμόλη

Και τα στερνά μου λιανοτούφεκα
Σ' εκείνη την Εσπέρα που μου στέρησες

Το βασικό πρόβλημα των ακινητοποιημένων
Η αστική εφοδιαστική αλυσίδα

Δειγματίζεις την Ύπαρξη, ξέρεις
Πόσα καλάθια ψώνια πήρες σήμερα;
Κι ύστερα στον απόπατο και τα φρεάτια
Όπως ξερνάς το προπατορικό αμάρτημα
Είναι τα λύματα που σε ρουφιανεύουν
Αλκοόλ-Ψυχοτρόπα-Ναρκωτικά
Το φορτίο σου το ιϊκό

Δεν αντέχονται οι λαξεμένοι Βόλοι
Τους πετάς στα τετράγωνα του Λαιμού
Κι ο Φάρυγγας αρχίζει να φτύνει συνθήματα

Να θαυμάσω ή να περιφρονήσω τις ζωντανές Μορφές;
Όσο κι αν θες Αυτονομία
Φιλοδώρημα οι πλημμύρες
Στην Παγκόσμια θα κουδουνίζουν Ιστορία
Στήσε τα πόνια κι έφτασα

«Σε ακούω», μου είπες!
Κι είχα συνηθίσει στην εξαπάτηση
Ανάμεσα σιωπής και λησμονιάς
Παραισθήσεις και Περισκέψεις

Ορμητικό το Ποτάμι παρασύρει κορμούς
Στα «Νοικοκυριά» καταιγίδα με φόρα «Θέσης»
Αναπαραστάσεις και Δομήσεις
Μ' ακούς;
Αναταράξεις της «Normalité»
Και ιζηματοαποθέσεις
Μελαγχολία κι Αναπολήσεις
Όσο κι αν ικετεύεις για «Αυταξία»
Κυρώσεις το Παρόν σου
Στου «Δικαίου» σαλπίζουν την Απληστία

Αναστάτωση στην Κοιλάδα
Πόσο «Άγνωστο» να προσθαφαιρέσεις...
Κι όταν το «Κάτι» μου συνέβη
Εκεί ήμουν
Ανέγγιχτος απ' την κόψη του Θανάτου
Με κάμποσες πεντάρες στην τσέπη
Μπροστά στο Νόμο στέκει ένας θυρωρός
Κι εσύ έμαθες
Να τον ρωτάς για ν' αναπνεύσεις
Μη με ρωτήσεις τ' όνομά του
Εν γη αλλοτρία η πόρευση
Δική του και δική μας
Σαν Εραστής που άψυχη Κούκλα πασπατεύει
Χρεώστης
Που αναμένει Ηδονή
Σαρκοβόρος

Πότ' αλάτι, πότε ζάχαρη οι άνθρωποι
Κι όταν στις γωνιές διασταυρώνονται
Κανείς δεν περιμένει τον άλλον

Κι όταν η Ήττα με γαλότσες στ' απόνερα να καυχιέται
Εκεί ήμουν
Απλησίαστος στην Ακμή
Κι η Εμπειρία «Σοφό» δεν μ' έκανε
Μόνο τις πρόσχαρες να μην αναβάλλω Μέρες
Ρυτίδες στο μέτωπο και τσιγάρο στο Στόμα
Κοιμήθηκαν Όλοι!
Ναρκοπέδια τα ήσυχα δωμάτια
Σε προγραμματισμό όλοι οι φουκαράδες
Το τσάκωσαν και σήμερα το «*Carpe Diem*»
Κι οι «Επαναστάτες» γάιδαροι
Γάιδαροι στην εικόνα ψόφιοι

Κοιμήθηκαν Όλοι!
Οι «εργάτες» φερέφωνα των Μνημονίων
Οι Άνεργοι χαμένοι στ' αποφάγια
Κι ο Άεργος αξιοπρεπής στο Χάος να ταξιδεύει
Μαγνητισμένος απ' τη βαρύτητα ενός Πλανήτη
Στην αναδάσωση μιας Ηπείρου εντοπισμένος
Σε μια Χώρα Πουλί πολιτογραφημένο
Ανέστιος προεικονίζοντας την Αυτοχειρία...
Φτώχεια συγγραφική με γεύση φευγαλέα
Το Κύμα δεν ανταμώνει το Φεγγάρι
Μα πτώματα στην Ακτή ξεβρασμένα
Κεφάλια κατακόκκινα από Οργή
Με γλώσσες σχισμένες ν' ανεμίζουν

Όλα μακροσκελή
Όλα υπαινικτικά
Μόνο τα Μάτια των Εφήβων άγρυπνα και πελώρια
Ν' απλώνουν σαν παλάμη την Οργή

Όλα εμφανή
Όλα απειλητικά
Γαμήσια δίχως φόβο για τη Βλενόρροια
Η ουσία στις Κάνες των Όπλων οχληρή

Ανάνηψη σταδιακή
Αυθαιρετώ εξωπραγματικά

~~~~~

Στην 4η ποιητική ενότητα εμφανίζονται:

- **Sécurité Globale:** Ειρήνη Γουργιώτη
- **Albert Camus:** Στέφανος Γιοβανόβσκι
- **Ιδεολογίες:** Μαρία Ζουρνή
Νίκος Κυριαζής
Έλενα Κουκιάσα
- **Πολίτης:** Ευαγγελία Τυμπλαλέξη

Όλα μακροσκελή
Όλα υπαινικτικά

Μόνο τα Μάτια των Εφήβων
Άγρυπνα και πελώρια

Ν' απλώνουν σαν παλάμη
Την Οργή...

Όλα εμφανή

Όλα απειλητικά

Γαμήσια δίχως φόβο
Για τη Βλενόρροια

Η ουσία
Στις Κάνες των Όπλων
Οχληρή...

Πρέπει να έχει κανείς
Γεννηθεί εδώ
Σ' αυτόν τον πλανήτη
Για ν' αντέχει

Ν' αντέχει τα προκαθορισμένα
Δρομολόγια

Όπως τα μελέτησαν
Οι Φυλακές του Κόσμου...

Έπιασα γκόμενο
Τον Λύκο τον Κακό
Και τους εφτά
Γουστάρω Νάνους
Δίχως αντιβακτηριδιακό!

Εσύ κλείσε τα μάτια
Και ν' ακούς για τις Τάσεις
Τις Τάσεις
Τις διασπαστικές
Ένα είναι το Κόμμα
Το πρανές

Πρέπει να έχει κανείς
Γεννηθεί εδώ
Σ' αυτόν τον πλανήτη
Για ν' αντέχει...

Στη Μαύρη Αγορά Ιδεολόγοι
Περιπολίες βραδυνές
Για το κουβεντολόγι
Πόσο πουλιέται το «Καλό»;
Με πίστωση
Ν' αγοράσω ένα κιλό...

Πρέπει να έχει κανείς γεννηθεί εδώ
Σ' αυτόν τον πλανήτη για ν' αντέχει
Ν' αντέχει τα προκαθορισμένα δρομολόγια
Όπως τα μελέτησαν οι Φυλακές του Κόσμου

Ο «Μέσος Άνθρωπος» κατάκοπος
Χρέωσε τα Ουζερί των Λιμανιών με κλάμμα γοερό
Κάλυψε τις βαριές καγκελόπορτες με τσίγκινα
Μισοφóρια πάνω στις αμμουδιές για κέρδος
Απόδραση του τάζουν Κυβερνώντες
Εδώ και κάτι χιλιάδες χρόνια
Κι αυτός ονειρευόταν να πλουτίσει
Βάζοντας στις μασχάλες σφυροδρέπανα κι αγκυλωτούς
Έκτακτος συνδυασμός στην ετοιμόρροπη παράγκα

Τον «Μέσο Άνθρωπο» καθώς χάραζε
Πάνω στην Πέτρα η Σμίλη
Σέρνοντας το Σφοδρό του Απείρου
Με τη Διάσταση και την προοπτική της
Ερωτευμένος κι ερωτεύσιμος
Ο Νους ο «Κοινός» στην εποχή του Σιδήρου

Μα τώρα κατάκοπος
Δίπλωσε τα «παρακαλετά» και τα άφησε
Πάνω σε αυτοσχέδιο Λόφο με χαλίκια
Γύρισε πίσω κοιτώντας τον μακρύ Δρόμο
Συνειδητοποίησε με τρόπο
Τ' Αγκάθια να εποφθαλμιά στις παρειές
Χωρίς καμιάν αυταπάτη επίστευσης

Κοίτα με να ορίσουμε μελλοντικό ραντεβού
Όλα πιο εύκολα τελούνται στο Σκοτάδι
Κλαίμε, Γελάμε και Γαμιόμαστε
Τις συσπάσεις αφήνοντας σε Ζώνη Νεκρή

Αστέρες τηλεοπτικοί τον έκαναν προβολή
Μέσα στο διαβολικό τους κάτοπτρο
Άρπαξε ένα πριόνι ηλεκτρικό και κουλουριάστηκε
Πάνω σε λάστιχα τρύπια οχημάτων
Τη δική του έστησε παράσταση μπρος στην Επιτροπή
Κλειδώνοντας στο στόχαστρο
Δελτία ειδήσεων
Κυριακάτικες Δοξολογίες
Το κοστούμι που τάχα του 'δινε «κύρος»

Δραπέτευσαν τα αγάλματα από τις Φυλακές
Κι όλα τα 'καναν γυαλιά-καρφιά
Τρυπανίζουν τ' αυτιά μου. Πάψε!
Μετά από αιώνες περπάτημα
Ξεπροβάλλουν απ' τις χαραμάδες οι Φωνές

Αυτό το Αιώνιο Δάσος υποκινεί καταστάσεις
Πάλι οι Σειρήνες ουρλιάζουν
Με μιαν ακρίβεια αιμοστατικής απόδοσης
Η Σκουπιδιάρρα καθαρίζει σταθμούς και Πλατείες
Από «Ασεβείς», Αστέγους και Παρίες
Χαμήλωσε τα φώτα και βάλε σύρτη διπλό
Είναι ώρα που μοιράζει το Κράτος ηρεμιστικό
Τη Φυλή και το Γένος ν' αποκαταστήσει
Στους Μελανοχίτωνες όλους να σκύψει
Ο «Μέσος Άνθρωπος» κλεπταποδόχος
Ποιήματα απήγγειλε στων Οργανώσεων τις φιέστες
Κελιά «ευάερα» την επιβίωση να δρέψει

Τις αναπλάσεις του Νου πλησίασα
Κι ας είχαν απορρηφθεί
Περιστρέφουν τα γρανιτένια τους οπίσθια
Στο Χιόνι σπέρνοντας ανταγωνισμούς
Παρατώντας τους γκόμενους που γούσταρε

Μα τώρα κατάκοπος
Του ανήκουν τόσα που δεν χρειάζεται
Τέκτονας με εντυπώσεις εφήμερες
Βάρβαρος στη Φαβέλα ανήμερος
Σε Μαστροπούς με σκαλιστό σουγιά στην τσέπη
Και θήκη χρυσή στη μασελοστιχία
Πλέκει ένα μανδύα από Ψέμμα
Ψυχαναλύοντας τις κλωστές στο Ρέμμα
Σε μια καλόγρια πόρνη με κομποσχοίνι στο ράσο
Ζαρτιέρες στο μπαούλο και σέξυ accessoires
Θαυμασμούς τρέφοντας ακόμη ταπεινούς
Για τις διεστραμμένες του Ονειρώξεις

Έπασα γκόμενο τον Λύκο τον Κακό
Και τους εφτά γουστάρω Νάνους
Δίχως αντιβακτηριδιακό
Εσύ κλείσε τα μάτια
Και ν' ακούς για τις Τάσεις
Τις Τάσεις τις διασπαστικές
Ένα είναι το Κόμμα το πρηνές
Πρέπει να έχει κανείς γεννηθεί εδώ
Σ' αυτόν τον πλανήτη για ν' αντέχει

Στη Μαύρη Αγορά Ιδεολόγοι
Περιπολίες βραδυνές
Για το κουβεντολόγι
Πόσο πουλιέται το «Καλό»:
Με πίστωση ν' αγοράσω ένα κιλό...

Ο «Μέσος Άνθρωπος»
Που τον εξέθρεψε ένα ξυπνητήρι
Με όλα τα λεπτά στη μήτρα του «τεκμηριωμένα»
Μια γραβάτα με μακρυά κοτσίδα
Κι ένα γκέλ επιβράβευσης στην πλάτη
Το κεφάλι του μια πρίζα
Και φιος κουμπωτά οι ενδείξεις «πανικού»
Δεκάδες αηδίες π' αράδιασε τυπωμένες
Τον Δημόσιο Λόγο να λυμαίνονται
Μα τώρα κατάκοπος στη Βάσανο
Το mRNA λογισμικό του να πρακτορεύει
Θωρεί τους Ξυλοπόδαρους στο ferry-boat
Τους έφηβους με καράφλα
Τα σύννεφα με φουστανάκια χαρωπά
Χωρίς σκοτεινάδα μήτε περιθώρια θυμού

Φιλιά και χάρδια πληρωμένα
Μαζεύτηκαν κι οι οπαδοί εσκεμμένα
Έπιασα γκόμενο τον Λύκο τον Κακό
Και τους εφτά γουστάρω Νάνους
Δίχως αντιβακτηριδιακό

Μα τώρα κατάκοπος
Βυζαίνει απ' την Οθόνη τα βελάσματα
Πετώντας στων πνευμόνων τα ογκώδη δοχεία
Τις ροζ ανταύγειες της Υπακοής
Αποψιλώνοντας του Έρωτα τους λόγγους
Τα κόκκαλά του μαρινάροντας στο χρηματο-τριβείο
Αέρα-Νερό-Φωτιά
Ξέχασες τα Στοιχεία τα Ζωτικά

Όλα τα Apps θα μας βρεις στις διαβάσεις
Με δίψα σε θερινές συναυλίες
Στα κύματα παλεύουμε για υστεροφημίες

Ο «Μέσος Άνθρωπος»

Μέσα σε κολλώδες σιχαμερό υγρό
Τα «νανοσωματίδιά» του σαλαγώντας
Αλληλοεξαρτώμενα κι εκφασισμένα
Μες στην αφόρητη εγκόλπωση παραμορφωμένα
Κάθε πρωί σκαρφίζεται ένα χωρατό
Γελωτοποιός να μπλοκάρει τον Χρόνο
Βάζει κουκούτσια στην ποδιά του Καβαλάρη
Τις όχθες του να εξευμενίσει στις σύγκρουσης το θεατό
Παπουτσωμένος Γάτος τα lobby να καρπίζει
Βιαστής και βιασμένος με τρόπο στο μετερίζι
Που ξαφνικά το βλέπει μπρος του σαν παράσταση
Να σε βιάζουν ολημερίς κι αμίλητος
Κι έπειτα εσύ ολονυχτίς και πάλι να βιάζεις
Κι ύστερα αφρούς στα socials να βγάζεις
Να πείσεις το είδωλό σου στον καθρέφτη
Στον καθρέφτη που έσπασε και σ' είπε ψεύτη
Και δεν αντέχεις τις χιλιάδες ρυτίδες
Στις κεραίες του Δικτύου να υποβάλλεις ρανίδες

Σκουπίδια και Λογοκρισία

Τις φλέβες μας παίζουμε στη Λοταρία
Με μεταφράσεις δακτυλογραφημένες
Πόσες σωριάζονται αυλαίες καημένες!

Βγαίνουν επιφυλακτικά οι Κρατούμενοι
Και ρίχνουν ζωοτροφές για τα αδέσποτα
Ύστερα χτυπά το σιωπητήριο και ξαναμπαίνουν μέσα
Ποιος πρέπει να λυπάται ποιον
Τις πατούσες δεν αντέχεις που γέμισαν χόνδρους
Αλλά παρ' όλα αυτά κρατάς αρχείο
«Αρχείο Ημερών»
Μα το Σκοτάδι ξεφεύγει απ' την κατανομή
Όπως διέφυγε και στον «Μέσο Άνθρωπο»

Με εξαπτέρυγα οι Μπάτσοι στο Φανάρι
Μπροσθοφρουροί τα ΚΝΑΤ για τον Βαρκάρη

Μα τώρα κατάκοπος
Στο ράφι οι γεροντοκόρες του παρ' όλα τα ρουσφέτια
Βλέπει δυο τσόντες πρωί και βράδυ
Με σκέτο νες και νοθευμένα χαρμάνια
Κόλησε και τα Όνειρά του με φανερή αδημονία
Σε πανό, πίνακες αξιολόγησης και Socials Θρανία

Οι Κόπροι Αυγεία μου σκατοπλημμύρα
Γω άρπαξα έναν υπνάκο
Υπνάκο ελαφρύ για κάτι χιλιάδες χρόνια
Και τώρα ξύπνησα απ' τον Λήθαργο
Και πέφτω απ' τα σύννεφα
Ας φωνάξουμε έναν «πτωχό» να καθαρίσει
Ή έστω έναν Ήρωα...

Χιόνι ή Χορτάρια ή Λάστιχα
Τι να το κάνεις το νεανίζον Δέρμα
Τα ξερατά απ' το Γάλα πάνω στο λόφο
Τι να τα κάμεις
Αν η Ψυχή δεν εξυφαίνεται στον αργαλειό της Φρίκης
Κρατώ ημερολόγιο
Μετά από τόσα χρόνια καταδίωξης
Φτιάχνω και τη ζωή μου σε κόμικς
Και Ναι! Κρατώ ημερολόγιο
Το στερνό ζωγραφίζω κι αταξίδευτο πλοίο
Τα άγνωστα λάθη μου σε σεμεδάκι με κρόσσια
Ο Κύκλος δεν ετετραγωνίσθη
Όσο κι αν Πόθος σθεναρός εστάθη

Δεν έχουμε Γλώσσα Κοινή
Πως αλλιώς μπορώ να στο πω

Δεν έχουμε Γλώσσα Κοινή

Εσύ θες «Δικαιώματα» στους Φυλακισμένους
Κι εγώ θέλω να γκρεμίσω τη Φυλακή

Εσύ θες ωράριο στον Εργάτη
Κι εγώ δεν θέλω Αφεντικό

Εσύ θες «Ειδικούς»
Να σου λένε τι είναι «Καλό»
Για την «Υγεία» σου
Κι εγώ παιδεύω το Κορμί μου
Να το δω να καίγεται στην Κόλαση

Δεν έχουμε Γλώσσα Κοινή...

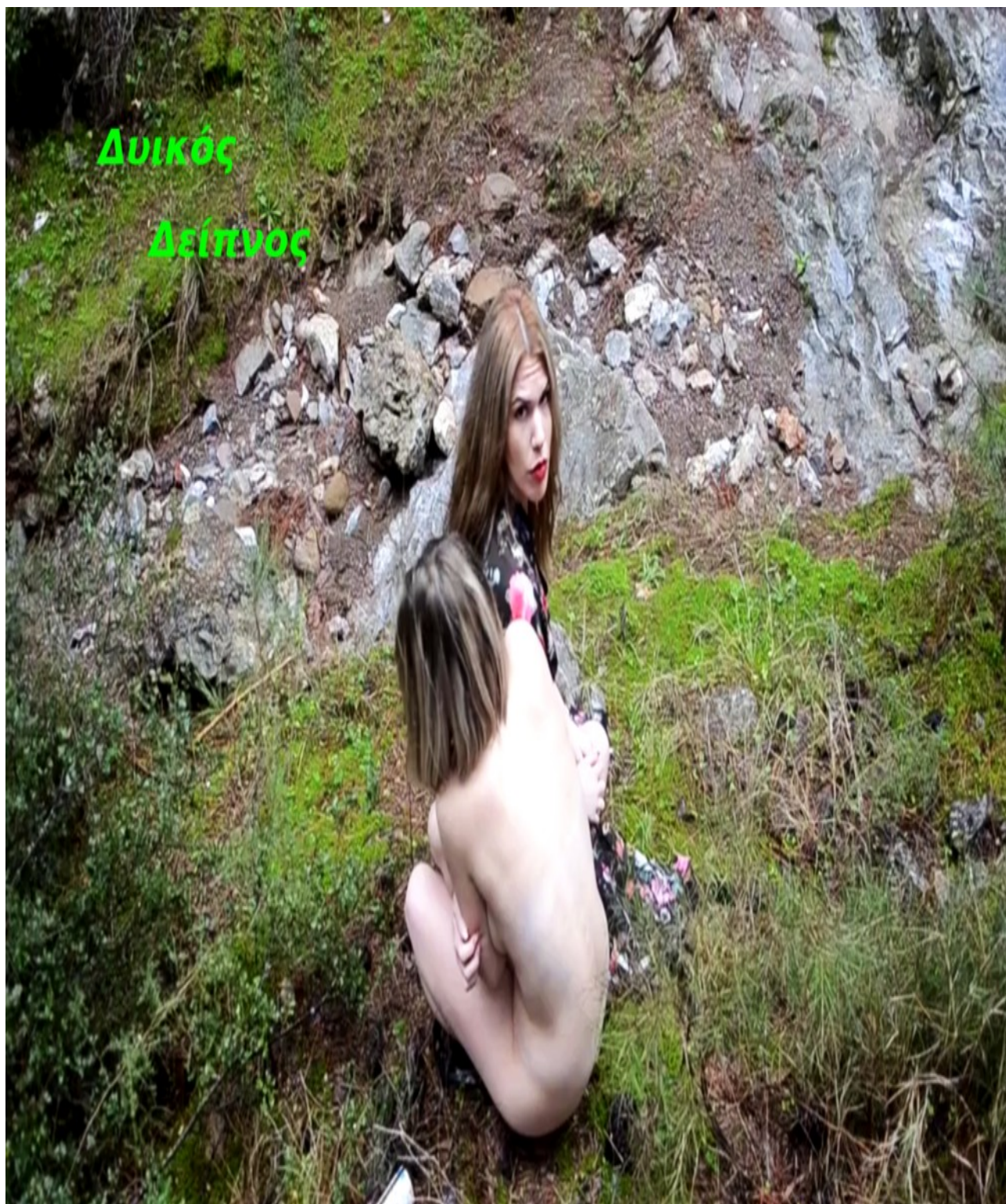
Στην 5η ποιητική ενότητα εμφανίζονται:

- **Άνθρωπος:** Άννα-Μαρία Γιοβάνου
Δημήτρης Μέρμηγκας
- **Apps:** Νίκος Κυριαζής
Μαρία Ζουρνή
Στέφανος Γιοβανόβσκι
- **Αλφαβητάρι:** Ευαγγελία Τυμπλαλέξη

Μέρος VI

Έθαψες τ' όνομά μου
Στη στάχτη
Τα Παιδιά μη σου σφάξω

Λίληθ!
Αφήνω αυτόν τον Ψίθυρο
Κάτω απ' του αυτιού σου
Το λοβό...

Πήδηξα κάτι μήνες αλλά δεν πήρα χαμπάρι
Έχω συμβόλαιο για επιδόσεις εξαιρετικές
Γρασίδι να βόσκω στην Αποχαύνωση
Να ψάχνω για «δίκαιους» δρόμους
Έστω ας κάναμε μια βόλτα μικρή
Μην ξεχάσω να συστηθώ
Είμαι η Εύα...

Όλοι βουβοί πίσω απ' το ευρυγώνιο
Σε κατάσταση παραλυσίας κι εξαθλιωμένοι
Εξαθλιωμένοι απ' την ερωτική τη στέρηση

Αγκομαχητά ζοφερά
Των κοιμισμένων πτωμάτων στα έγκατα
Τα νεύρα μου τεντώνονται
Διαθλώνται θαρρείς στο άγγιγμά τους
Περιμένω μια Κυριακή στο μουράγιο
Την Αδράνεια να κατακτήσω με ζήλο
Κι ας μη συστηθώ δύσκολα με ξεχνάς
Λέγε με Εωσφόρο...

Στο σκοτεινό τούνελ χορεύουν οι Ψυχές
Με μάσκες πίσω απ' τις κουρτίνες
Κάτω απ' την πόρτα σέρνονται φίδια
Η Φλόγα κατέρχεται και διαπερνά
Τα σώματα στο περίβλημα των Σφαγμένων
Χαϊδεύοντάς τους συνέχεια τα μαλλιά
Οι Θεατές της Πτήσης κραυγάζουν
Να κοπούν οι Φαλλοί

Τι τα θες;
Οπλοφορώ χωρίς άδεια οπλοχρησίας
Όταν τραβώ το καζανάκι ξεχνιέμαι
Με ρουφά η χοάνη και δεν πλένω τα χέρια μου
Σαν την Παρθένο στο Όρος των Ελαιών
Ικετεύω να με ρίξουν στην Κόλαση
Έθαψες τ' όνομά μου στη στάχτη
Τα Παιδιά μη σου σφάζω
Λίληθ
Αφήνω αυτόν τον Ψίθυρο
Κάτω απ' του αυτιού σου το λοβό

Οι Φαλλοί να κοπούν στη ρευστοποιημένη Νύχτα
Στείρα να μείνουν τα ομοιώματα
Αρπάζουν τα πράγματά μου να τα κάψουν
Χωρίς να με ρωτήσουν;;
Ω! Αστεία παράλειψις

Οι ανταποκριτές έκτακτης ανάγκης
Κατάκοιτες οι Ενοχές στο Πατρικό
Κομπάρσος στην αγχόνη της πλεκτάνης
Φυσιοκρατική ερμηνεία στο Πέρασ το σφαιρικό
Βρέθηκα πολύ κοντά στην Απάτη
Μα η Βίβλος παρέμεινε αινιγματικά σιωπηλή

Όλους τους Αιχμαλώτους δύναμαι να καθαρίσω
Να ξύσω στην επιφάνεια τη Μνήμη
Κάθε περίπτωση Ομορφιάς ν' αφανίσω
Μπορώ ηλεκτρικά να σπείρω Όνειρα στην Κνήμη
Καθώς θα τρέχεις
Καθώς θα τρέχεις
Και τα λουκέτα όλα να παραβιάσω

Σφυρίζω πάντα στο Νεκροταφείο
Η Όσφρηση κι η Οσμή τα δικά μου κλειδιά
Ξεμανταλώνω τους τάφους όσο πιο γρήγορα μπορώ
Οι ερωμένες μου με πυτζάμες στων πόλεων τα στενά
Άμορφες μάζες με μάτια γεμάτα θλίψη
Και μέλη περασμένα από μηχανή για κιμά
Είμαι Παντού και Πάντα

Φιρί-Φιρί το πας να εξισώσω με το Μηδέν
Τις αντινόμιες Δυνάμεις κι ανάποδες πεντάλφες
Κάλεσμά συγκυρίας στην Οδύνη
Αγγέλους σιγοντάρω να περιδινούνται στην πρύμνη
Κι εγώ ξυπνώ χαμένη στο Κλίμα το γεωγραφικό
Τρελαίνει τ' αυτιά μου ένα Γεράκι αυτιστικό

Βασανίζομαι σε Τάρταρα φωτεινά
Σπατάλησα όλο το χαρτζιλίκι μου σε ναρκωτικά
Βαριές ακούγονται οι ανάσες καταμεσής στη συναυλία
Θα 'λεγες φόρεσε το Μπάσο μάσκα αναπνευστική
Βγήκα στο μπαλκόνι ουρλιάζοντας με το βρακί
Κρυφτό να παίξω με Πειρατές
Βλέπεις τα ζάρια μου σημαδεμένα απ' το Χθες

Ξέχασα να ποτίσω τα Σύννεφα και βρέχει αγκάθια
Κάτι μουτζούρες στου φλυτζανιού μου τα κατακάθια
Στα πρωϊνά λεωφορεία ο «Παράδεισος»
Και οι πυξίδες σκουριασμένες

Ακολουθώ την Πομπή ολημερίς
Διακοπές της Ανίας στο «παιδοποιητικό ζευγάρι»
Ως εν ουρανών και επί της Γης
Αποκαμωμένος Δον Κιχώτης σιμά στον Αρκουδιάρη
Τα επίγεια να διαφυλάξει αγαθά
Απ' της Θύμησης ν' απαλλάξει τα βάρη

Σπατάλησα την ψυχή μου στο λασπωμένο χώμα
Και πέρασα στην απέναντι Όχθη
Η σύνδεσή μου με τον Γίγαντα
Πως ψιχαλίζει ξαφνικά!

Συντηρώ τον αριστοφάνειο Τάυρο
Και «πρέπει» να πεθάνω
Έκοψα των Βουνών τους κέδρους
Τη Λάμψη να λαχταρώ στων Σκέψεων το Πηγάδι
Κι έτσι ενηλύσιος και θύμα καθαγιασμένο
Τα μαγικά βοτάνια να σκορπώ
Φάρμακο και φαρμάκι

Πρέπει να συνέρθω κι απ' το μεθύσι
Υποφέρω από κάτι μεταμορφώσεις σε Τόλμη
Από κάτι εξακτινώσεις δεινοπαθώ
Κάθε που αλλάζω σώμα πάσχω
Όλα τα σημαντικά με backup ν' ασφαλίσω
Κι η Ήττα με γαλότσες να καυχιέται στ' απόνερα

Στα δάχτυλά σας γομολάστιχα ανελέητη
Και νύστα απειλητική στις Ηθικής τα τροπαιούχα
Πόσες ακμές στρογγυλεμένες από τυφλούς Ποιητές
Μπορεί και να ερεθίζομαι σαν κολυμπώ στο Χάος
Μέσα μου τρέχουν Πειρατές
Βροντοχτυπούν τα στεγανά
Κι εγώ τους αποκρίνομαι

Γω θέλω στις Φυλακές γερός καυγάς ν' αστράφτει
Χάος να σπέρνεται και να θερίζεται ατσάλι
Όσπου απ' τα γκρεμίσματα ψηλό το Φως να κρώζει
Κι εσείς για δικαιώματα μιλείτε και για μεταγωγές
Όπως τραυλίσματα που επαίρονται για στίχοι

Καταγράφουν οι συγγραφείς εμπειρίες
Το δύσκολο κομμάτι είναι οι Θανατοναύτες
Δίχως καβάντζα «ασφάλεια» στις Πορείες
Μήτε στων Εραστών το κρεβάτι ρήτρες
Οι κληρονομίες απ' τη μια Γέννα στην άλλη
Κι ο Τρόμος ως ανταμοιβή σπουδαία
Μες στα σενάρια τα μοιραία

Ησυχία!
Θρύψαλα κομμάτια το τζάμι
Κι η Ουσία των Γυναικών στο Παράθυρο
Πίσω απ' τη Σκιά
Μακρυά απ' τη Σκιά
Ουκ ολίγες εκφάνσεις στο πέτο να καταφεύγουν
Για Οικογενειάρχες άψογους
Π' άπειρο προπαγανδίζουν κάλος
Ουκ ολίγες μπερδεύονται λέξεις στα χείλη
Για τον ξύλινο λόγο απ' το θάλος

Σε κοιτώ μα δεν σε βλέπω
Συμβολική ατίμωση στο Έντομο του Kafka
Πάνω στο στρώμα μου θηλιές ραδιούργες
Έμπλαστρα και θερμοφόρες τα βράδια
Κι Ώρα είναι να απολογηθώ
Τόσος χειμώνας κάτω απ' το σεντόνι

Ησυχία!
Δημόσιοι Λειτουργοί κι Επιστήμονες διαπρεπείς
Λόγο ν' αρθρώνουν αυστηρό
Υπό της δωροδοκίας την ασπίδα
Είναι και των πελατειακών σχέσεων η αιγίδα

Το σεληνόφως είπα θ' αποπλανήσω
Και πόσο μουντή η αποκατάσταση
Κερί ανέσπερο στης Ψυχής το Φως
Κοιτάζω τα αποδημητικά Πουλιά στην τουριστική Εποχή
Να βάζουν φτερά από λαμαρίνες
Η Ιστορία δεν πληρώθηκε ποτέ για τις βίζιτες που παρείχε
Τόσα τσιμπούκια ανεξόφλητα
Τόσα ανέκφραστα γαμήσια

Απέναντι απ' τη Σκιά ο Εισβολέας
Η Σκιά στη γωνία του Εισβολέα
Ελπίδες που κακαρίζουν
Κάλπικη σπρώχνοντας ανωτερότις
Μιαν ανεξέλεγκτη εξουσία
Χωρίς αποδείξεις για της παραχάραξης την αμάκα

*«Παντού υπάρχει ένα Ποτάμι
Αρκεί να το γυρέψει ο μέγας μας Καημός»*
Μου είπε τρυφερά κάποτε ένας Φίλος
Ήταν τότε που τα κλάμματα είχαν στερέψει
Της Μονιαξιάς και της Σιωπής τα δίδυμα
Σ' ακρότητες ανυπόμονες στρωσίδι
Πίσω στην Κάμαρη καμία τάξη
Με πλέρια αναρώτηση στο στόμα
Πόση του οδοστρώματος η απόσταση
Απ' το Παράθυρο;

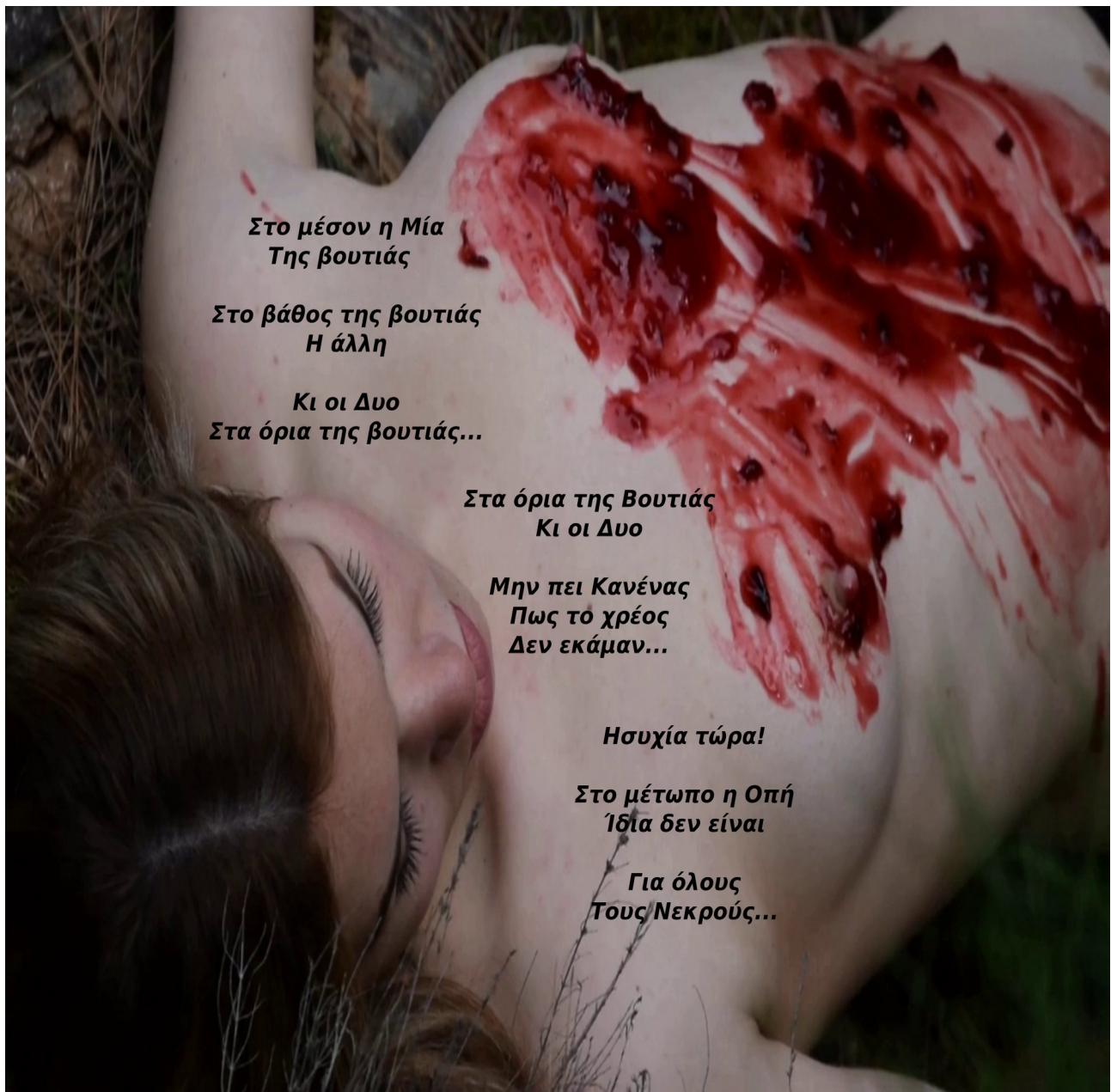
Ο Άνθρωπος λαφυραγωγός
Στίχοι εν αφθονία στο Λιλιπούτειο που συχλιάζουν
Ουρανοθέμελο κριτήριο στο Μέγιστο
Είπα να πάψω να μιλώ!
Μόνο να πετσοκόβω τα Μέτρα και τους Κανόνες
Μόνο να σπέρνω μπάσταρδα
Καίγοντας τα Ξερά και τα Χλωρά

Το σεληνόφως είπα θ' αποπλανήσω
Πυκνό κι ελλειπτικό
Στην ταριχευμένη της Φύσης όψη
Μα πλάνταξε η σκιερή πλευρά του
Κοστούμι φόρεσε κι άρχισε
Οργασμούς «κατά λάθος» να μοιράζει
Σε Σιγή και Κραυγή ταυτόχρονη σχεδιασμένα
Αποκτήματα Φθόνου παραφρασμένα
Το σεληνόφως είπα θ' αποπλανήσω
Πως σε προδίδει ο μικρόκοσμος
Σε μια τεράστια της στιγμής Σφαγή

Ησυχία τώρα!
Ησυχία τώρα...
Έβαλα υποθήκη τ' αστέρια που μ' αναλογούν
Δώδεκα μέρες μετά
Βροχή οι προσφορές
Εξαγγελίες από ορεινές περιοχές
Τα σούρτα-φέρτα στο παζάρι αόρατη κλωστή
Πιάνω την άκρη της και μεθώ με τα χρέη
Στο μέσον η Μία της βουτιάς
Στο βάθος της βουτιάς η άλλη
Κι οι Δυο στα όρια της βουτιάς
Στα όρια της Βουτιάς κι οι Δυο
Μην πει κανένας πως το χρέος δεν εκάμαν
Ησυχία τώρα!
Στο μέτωπο η Οπή
Ίδια δεν είναι για όλους τους Νεκρούς

Στην 6η ποιητική ενότητα εμφανίζονται:

- **Εύα:** Μαρία Ζουρνή
- **Λύληθ:** Μαρία Ζουρνή
- **Εωσφόρος:** Στέφανος Γιοβανόβσκι
- **Art:** Ευαγγελία Τυμπλαλέξη

**Στο μέσον η Μία
Της βουτιάς**

**Στο βάθος της βουτιάς
Η άλλη**

**Κι οι Δυο
Στα όρια της βουτιάς...**

**Στα όρια της Βουτιάς
Κι οι Δυο**

**Μην πει Κανένας
Πως τό χρέος
Δεν εκάμαν...**

Ησυχία τώρα!

**Στο μέτωπο η Οπή
Ίδια δεν είναι**

**Για όλους
Τους Νεκρούς...**

Μέρος VII

**Κάτι λιγοστεύει
Και χάνεται μέσα μας**

**Σιωπηλή Όμιχλη
Σε όργιο οι Θεοί
Μόνο την Αυγή
Βρίζουμε Πόρνη...**

Πέφτω στον Δυτικό Ορίζοντα
Η Γη βυθίζεται στο Σκοτάδι

Τα πρωινά στου Νείλου τα λιμάνια
Φελάχοι με μάτια κόκκινα και βίαια μαρκούτσια
Πάνω σε Σάυρες φτερωτές μούλικά με δρεπάνια
Κι οι Εραστές σαλιώνοντας της Ηδονής κουκούτσια

Όλες οι γιορτές εξευμενίζουν έναν Φόβο
Διασωληνώνονται οι άρρωστες δεκαετίες
Αγρίμια γύρω απ' τη Φωλιά
Δαγκωνιές από Φίδια
Μπορείς να τις δεις
Οι Πράξεις κρεμιούνται στο κοινωνικό βεστιάριο
Με μανταλάκια πλαστικά ή ξύλινα
Κάτι λεπτές τρίχες Φωτιάς αναπαριστούν τη Ζωή
Τις βλέπεις ανάμεσα στ' απλωμένα της μπουγάδας
Άλλες επιρρεπείς σε εθισμούς κι άλλες ξενέρωτες
Καθώς λεν οι νταήδες
Άπασες ωστόσο σε κάθε Δειλινό υποφέρουν
Πως ν' αντέξεις του Ορίζοντα όλο το φορτίο;
Την κουκίδα της Γης σε αεροφωτογραφία;
Θέαμα της απομόνωσής τους να 'ναι...

Τα πρωινά στου Νείλου τη λάσπη
Γδύνεται το Κεντρί απ' τα Χείλη
Να μελανιάσει την Άμμο
Με χαρτί διπλωμένο στη χούφτα ο Θεός ετάφη
Πριν τις υποτροφίες αναστείλει
Πριν να φτύσω τους σταυρούς προκάμω

Σταυρώνομαι κάθε Χάραμα
Διαλύομαι απ' τις θεωρίες και τις στατιστικές
Μέσα σε Κανόνες η Ίριδα του ματιού γουρλωμένη
Στο καντήλι αντί για λάδι Θεσμοί
Έρχονται Τσιγγάνες ν' ασημώσουν ψευδαισθήσεις
Περιμένουν τη σάρκα μου ν' ανατριχιάσει
Ελπίδες κι Υποσχέσεις ξεστηθώνονται στο τριβείο
Τον «ψυχιατρικό» μου Φάκελλο να επιδεικνύω
Για να με γράφουν οι Μπάτσοι στις Πλατείες
Κι όταν πέσουν στον Ποταμό όλα τα Μαβιά
Κάνω απολογισμούς της Κωλοκατάστασης
Ύστερα τρομάζω
Βλέπω καθαρά τους Νεκροθάφτες
Των πτωμάτων να βγάζουν τα δόντια
Λάφυρα στην έρημο του χρέους...

Τα πρωινά στου Νείλου το αγκυροβόλιο
Με δικασμένα Μάτια οι Τεθνεώτες
Ηχώ σέρνει η μοιρασιά στο μονοπώλειο
Λεία, Όμορφη κι αποζημιωμένη με καπότες

Σηκώνομαι απ' το Τραπέζι πάντα πεινασμένη
Κάθομαι στη γωνία της άδειας κάμαρης
Η αμείλικτη Εποχή μαζεύει τα αποφάγια
Η κυνηγετική Αγέλη με αντισηπτικά και μάσκες
Βάζει στο ραδιόφωνο το «αγαπημένο» της τραγούδι
Μέσα απ' την αιωρούμενη Σκόνη
Φαίνεται καθαρά το ζύγισμα στην πλάστιγγα
Γιατί να μ' ενδιαφέρουν τα καινούρια πλάνια της;
Η βρώμικη συνείδησή της γιατί να μ' αφορά;
Τυλίγω Σιωπή στο αδράχτι
Κάποια Μέρα θα 'ρθει κι η σειρά μου...

Τα πρωινά στου Νείλου δίπλα τα Ερπετά
Μια Δυστυχία χύνεται απ' το Πιθάρι
Κύρος Τρωγλοδυτών ακάματο κυλά
Τόσων Πολέμων τη Γαλήνη να γδάρει

Όσα έμβρυα κι αν καταστραφούν
Δεν θα το λάβει δίολου υπ' οψιν του το Σύμπαν
Όσα σώματα γυμνά θυσία στο στέμμα
Και κάθε απόπειρα καταγραφής τους
Ένα απόφθεγμα στις συσπάσεις
Και Πόλεμοι τα βράδια αφορμές ν' ανιχνεύουν
Ύστερα με σκυφτό κεφάλι στο πεζοδρόμιο
Αλλάζουν χωριό και συνάζονται κληρονόμοι
Ό,τι απογοήτευσε να βεβηλώσουν
Σ' όλες τις γειτονιές πεταμένο
Ένα παλιό τριμμένο σακκάκι πεταμένο
Κεφάλι-Έντερα-Ωμοι-Λαιμός
Σκαριά με «σωματικές προδιαγραφές»
Πόνος-Ηδονή-Βογκητά σε αφίσες
Όλα χρειάζονται συστάσεις...

«Το ψωμί μου στον Ουρανό με τον Ρα»
Το καζάνι με τις Οσμές απ' τις ηλικίες βοά
«Με τον Κεμπ το ψωμί μου στη Γη»
Ο υγειονομικός σχεδιασμός παραληρεί

Διασχίζω τα σύνορα με προσδόκιμο επιβίωσης υψηλό
Είναι άραγε η φυσική πορεία ή μια δοσμένη απειλή...
Δεν αναρωτιέμαι
Είμαι «άνδρας ημιτελής» καθώς το ‘πε ο Αριστοτέλης;
«Λάθος» να ‘μαι της Φύσης καθώς πρεσβεύει ο Ακινάτης;
Ή μήπως «ζώο με μακρύ μαλλί αλλά μικρό μυαλό»
Τδια ονείρωξη του Σοπενχάουερ;
Δεν αναρωτιέμαι
Οι κωδικοί θάφτηκαν βέβαια μισοκαμμένοι
Παγώνει η Πόλη σχισμένη στα δύο
Ή θα ζήσουν εκμαυλισμένα τα ζωντανά
Ή θα πεθάνουν
Καθάρια
Με αίσθημα μοιραίο

Θεριά ανήμερα τα πρωινά στο Νείλο
Με θέληση του επιζώντος μπρος στον Δήμιο
Περβόλια καλλιεργούν στην άκρια με ζήλο
Με πείσμα και κουμάντο για το Κράτος επιζήμιο

Τα πρωινά στον Νείλο βλέπεις ανήμπορους
Είδαν την καλή
Είδαν και την ανάποδη
Τώρα πια ξέρουν ν’ αποφεύγουν
Θραύσματα κι αναποδιές
Και αιχμηρά κουτάκια σόδας πεταμένα
Μονοπάτια σφραγίζουν στις τεφροδόχους
Όλες τις αντιπαροχές που τσιμεντώσαν την Πόλη
Ξεχνώντας τη στεντόρια Ιαχή σε μιαν αιώνια υποθήκη
Τη σκληρή γράφουν Ζωή δίπλα σε κατσαρίδες
Κάτω απ’ τη λαχτάρα τους σκαρώνουν Κάστρα
Οι Ακροατές συνοδεύουν
Καταπίνοντας χάπια ανορεξίας
Χτυπώντας τα στήθη αγριωπά
Στρατιώτες από άλλο Σύνταγμα
Το ίδιο ωστόσο κουρελιασμένοι
Η Χορωδία μπερδεύεται
Όταν δεν την οδηγούν οι Φωνές της...

Κάτι ζωντανεύει
Κάτι πεθαίνει...

Οι Ψείρες στα μαλλιά
Στα Ερπετά χέρια φυτρωμένα...

Ακούς το Ταμπούρλο
Στη μέση του αμερόληπτου
Των Νερών

Τα πρωινά στον Νείλο κάνουν έφοδο οι Βάκιλοι
Εγκαθίστανται στα Κορμιά
Σαν δοκιμασία σπερματικού υγρού
Σε μιαν ύστατη προσπάθεια κατάδυσης
Ή αναρρίχησης σε μια Κηδεία κλειστή
Αναστατωμένα απ' την προδοσία του Ύπνου
Μια μονοτονία από χτυπήματα σφυριών
Όλα τα γυαλικά σπάνε
Ξεφωνίζει η χοντρή απ' τη μικροπαράγκα της
Έρμια τα σερβίτσια μιας ανεπαίσθητης Αύρας
Τα κηροπήγιά της σε Εφιάλτες παραδομένα
Σαλεύουν αργά, μηχανικά πριν τα ρουφήξει
Ο Χρόνος με Ξόρκια
Ξόρκια και προσευχές τυποποιημένες
Χαραγμένα σε λίθινους σκαραβαίους
Ω! Η Σιωπή πάντα βολεύει
Των Αμνών

Κάτι λιγοστεύει
Και χάνεται μέσα μας

Σιωπηλή Όμιχλη
Σε όργιο οι Θεοί
Μόνο την Αυγή βρίζουμε Πόρνη...

Υπάκουα κουτάβια τα Ίχνη
Δεν πρέπει να τους επιτρέψουμε
Τίποτα να σκαλίσουν
Εξόν της Αναγνώρισής τους

Τα πρωινά στον Νείλο
Συναθροίζονται τα κομμάτια του Κόσμου
Τα κομμάτια του Κόσμου
Σκεπασμένα με δέρμα τραχύ
Με μαυρισμένα μάτια απ' τον αιώνιο διαλογισμό
Επιπλέοντας σε πλοία βυθισμένα
Έχοντας ήδη μισήσει τα τραύματά τους
Έχοντας ήδη πουλήσει τη Μοναξιά τους
Τις μεταμορφώσεις τους μοιρολογώντας
Ζεσταίνοντας στον κόρφο της Οχιάς αυγά
Συναθροίζονται τα κομμάτια του Κόσμου
Με την κολλαριστή ζωντάνια τους πετρωμένη
Ω! Αμόνι ο Εξώστης νηστικός
Τις σάρκες του δαγκώνει ο ίδιος γαρ

Στην 7η ποιητική ενότητα εμφανίζονται:

- **Νεφερτίτη Ξανθιά:** Μαρία Ζουρνή
  - **Νεφερτίτη Καστανή:** Νίκη Πλιάκη
  - **Μικρή Νεφερτίτη:** Άννα-Μαρία Γιοβάνου
  - **Ακενατόν:** Στέφανος Γιοβανόβσκι
  - **Νεφέρ:** Ευαγγελία Τυμπλαλέξη
-
- **Μπάτσος :** Στέφανος Γιοβανόβσκι
  - **Μπατσίνα:** Ευαγγελία Τυμπλαλέξη

Όλες οι γιορτές
Εξευμενίζουν έναν Φόβο

Διασωληνώνονται
Οι άρρωστες δεκαετίες

Αγρίμια γύρω απ' τη Φωλιά
Δαγκωνιές από Φίδια
Μπορείς να τις δεις

Οι Πράξεις κρεμιούνται
Στο κοινωνικό βεστιάριο
Με μανταλάκια
Πλαστικά ή ξύλινα

Κάτι λεπτές τρίχες Φωτιάς
Αναπαριστούν τη Ζωή
Τις βλέπεις ανάμεσα
Στ' απλωμένα της μπουγάδας
Άλλες επιρρεπείς σε εθισμούς
Κι άλλες ξενέρωτες
Καθώς λεν οι νταήδες
Άпасες ωστόσο
Σε κάθε Δειλινό
Υποφέρουν

Πως ν' αντέξεις
Του Ορίζοντα
Όλο το φορτίο;

Την κουκίδα της Γης
Σε αεροφωτογραφία;
Θέαμα της απομόνωσής τους
Να 'ναι...

Ο Κόσμος είναι «νόμιμος»
But
I am the «Παράνομη»...

Ο Κόσμος είναι «νόμιμος»
Αλλά Εγώ
Είμαι «Παράνομος»...

Ο Κόσμος είναι «νόμιμος»
But
Εγώ είμαι «Παράνομη»...

Είναι αυτή η παλιά ιστορία
Με τον θρόμβο αίματος στη γροθιά

Εγώ έρχομαι στο κελί σου
Ακουμπώ όλα τα αντικείμενα
Με την αφή τούς δίνω διαστάσεις άλλες
Είναι όλα 3D
Η Θλίψη πολύ βαριά σαν κατακλύζει
Γίνεται και η Θλίψη 3D

Αν τα δω λερωμένα, τα λέμε
Στολίδια παραλλαγής δεν θέλω
Απ' του Διαφωτισμού το Σκοτάδι
Μήτε απ' της Ποίησης τις πουτάνες

Στ' αντικείμενα αλλάζω και θέση
Υπερσυμπαντικούς τα κάνω Ταξιδιώτες
Μπορεί να είμαι Αγία
Στενές διαστάσεις της κρύπτης
Λαβύρινθοι ατέρμονοι της Διακυβέρνησης
Μπορεί να 'μαι και Πόρνη
Η Περιδίνησης
Ανάμεσα στα πράγματα
Στενάζουν, ταξιδεύουν, Δεινοπαθούν
Με διάθεση πάντα 3D
Απ' τα χείλη ξεφυτρώνει το Βάθος
Κι εκεί
Ω! Εκεί
Με πάνουν κάτι ανύποπτοι ίλιγγοι
Με τόση μετακίνηση
Λογικό είναι να τα λερώνω κιόλας

Ξέρεις ποια είμαι «Εγώ»;

Για αντίποινα τρώω απ' το μπωλ σου
Χωρίς προστασία
Κοιτώ απ' το τζάμι τους Οπαδούς στο δρόμο
Με φτερά κομμένα και γλώσσα στο πάτωμα
Μα αυτό γουστάρουν και ψοφίζουν
Κάποιον να τους κυβερνά και να πληρώνονται
Να πληρώνονται για τις υπηρεσίες τους
Στην καρωτίδα τους να νιώθουν την κόψη

Στον πάτο του μπωλ είναι το κεφάλι μου
Με κάτι δεινοσαυράκια μπλεγμένα στα μαλλιά
Το κουτάλι σου καθώς βουτά τροφή να θηρεύσει
Μοιάζει με απόχη
Τρέχουν τα δεινοσαυράκια να σωθούν
Απ' την «προσωπική» και συλλογική» τους Ήττα
Μια δίνη «κανονικότητας» που ρουφά τα κύτταρα
Κι απ' την «υπηρεσία» τους μέσα
Status ν' αποκτήσουν «Κοινωνικό»
Το Στέμμα να κλέψουν απ' το Βασιλιά

Ξέρεις ποιος είμαι «Εγώ»;

Δεν υπάρχει σωτηρία
Εκτός κι αν πεταχτεί κανένα απ' τα Σκουλήκια
Με την ψευδαίσθηση της «ελεύθερης επιλογής»
Εκπαιδευμένο να φοβάται
Απ' τη Βροχή μέχρι το Άγνωστο
Ξέρεις ποιος είμαι εγώ;

Ένα Σκουλήκι με όνομα κι επίθετο
Με άκρα κομμένα απ' τα ριζά
Και το Γνωστό, Άγνωστο είναι
Επειδή ποτέ γνωστό εντελώς δεν ήταν
Συνεχής κι αδιάκοπος Φόβος
Μέσα σε Φαρμακίλα βουτηγμένος
Αποτυπωμένος σε κομμάτια χαρτιού
Που υποκρίνονται το Χρήμα
Ήρθαν οι Φονιάδες και βάλαν παρά φύση έδρα
Και μια μαστεκτομή ολική
Κι έπειτα απορούν γιατί κλέβω παγκάρια
Απορούν γιατί βάζω Φωτιά
Απορούν γιατί χύνεται ένα οξύ υγρό
Απ' τους πόρους μου
Σαν «επέκταση» στην περιγραφή
Του γεγονότος

Δεν υπάρχει Σωτηρία
Εκτός..

Ξέρεις ποια είμαι «Εγώ»;

Οι Κανόνες του Παιχνιδιού
Χτυπημένα Πουλιά

Με κουράζει η Φλυαρία
Η επιδερμίδα μου σκεπάστηκε από λέπια
Φτιάξε μια soufflé ζωγραφιά
Βάλε στη φορμόλη των Θρήσκων τη βαρβαρότητα
Ρίξε μου δυο θολές ματιές

Πρωτοκολλήθηκα σε καταστατικό με ρίγες
Ως αδιευκρίνιστη Ομίχλη
Παιδικής απαιτούσαν νομιμοποίηση
Πορνογραφίας
Ως ασώματη Φωνή
Ύστερα «μεγάλωσα» κι ανέλαβε η «Πολιτεία»
Σε γαμιάδες να με πουλά πρώι και βράδυ
Αυτή η καρέκλα είναι άβολη
Κάτω απ' τον Θόλο ζευγαρώματα
Τα βλέπω
Τα σιχαίνομαι
Το Μαύρο με το Λευκό στο 24ωρο
Βροχή και Ξηρασία στο 12μηνο
Εσύ βέβαια θα νομίζεις πως
Πως «παρεμβαίνω στη διακόσμηση»
Σίγουρα εκνευρίζεσαι επειδή
Επειδή δεν βρίσκεις τα πράγματα στη θέση τους
Στον απέραντα εναέριο χώρο

Δεν υπάρχει Σωτηρία
Εκτός και
Εκτός κι αν πεταχτεί
Κανένα απ' τα Σκουλήκια

Τσούλα!
Για να με τυλίζεις το έκανες...

Οι Κανόνες του Παιχνιδιού
Χτυπημένα Πουλιά

Έφαγα τον Κόσμο

Σιχαίνομαι τους ήπιους στίχους
Σαν στραγάλι στο φάρυγγα
Η Ποίηση δεν είναι λυρισμός
Είναι καταγγελία
Δεν είναι η Ποίηση στείρος Ρομαντισμός
Είναι διαμαρτυρία
Οι Μπάτσοι πλέον δεν είναι κρυμμένοι
Αφήκαν τις γωνιές και κατέλαβαν την Πόλη
Ανυδρία
Ανυδρία

Έχω μπερδευτεί!
Επίλογο ποιον να θέσω
Στα οστά τα πλυμμένα του γονιού μου πάνω
Που λιώσαν σε μιας Φράου τα κάτεργα
Χωρίς ίχνος αλήθειας στα πρακτικά
Και πρόλογο να επιλέξω ποιον
Πάνω στη ρότα του μοναδικού επιγόνου
Στον όγκο ανταλλαγής προϊόντων
Με προοπτικές «ανάπτυξης» à la φαρισαϊκά
Μέσα σε ευαγή ιδρύματα «μούλικά» πόσα
Ξεπλένουν οι κυράτσες κι οι «καλόκαρδοι»
Το αίσθημα Φιλανθρωπίας τους
Κι είναι κι αυτή η υποψία να σε τυραννά
Ασύστολα απ' τις παιδικές τις σκέψεις
Την Ουτοπία δε διάβηκες ποτέ...

Οι Κανόνες του Παιχνιδιού
Χτυπημένα Πουλιά

Ακούς το γκαζάκι που άνοιξα τέρμα
Πετάγεσαι ίδιος ελατήριο
Να μ' επιπλήξεις φουριόζος
Μου μαθαίνεις την τέχνη της «Μικρής Φλόγας»

Γω δεν θέλω στεριές
Παρά την Απεραντοσύνη μόνο
Να μην έχει σκαλιά για να τσακίζομαι
Στο Υπόγειο με το αδράχτι τύλιξα τα πτώματά μου
Φωλιές να μην έχει για να κλωσσώ
Βιαζόταν ο Φαέθων να κυβερνήσει στον Κόσμο
Στις Πύλες εστάθη τ' Ουρανού
Κι η Δόξα έτρωγε τα σωθικά του

Παράσταση ή Απόπειρα είναι ο ανήλεος Ύπνος;;
Το ομοίωμά μου πάντα στο στρώμα πλαγιασμένο
Κι ο μύθος του Σισύφου άοπλος Κυνηγός
Κι η Δίκη των Κλεφτών στη ρουφιανιά
Σιχτίρισα άπειρες φορές τον Πατέρα
Που δεν έριξε το ψωλοχέσιμό του στην τουαλέτα
Άλλες τόσες και τη Μάνα
Που δεν έχωσε τις παλάμες στη μήτρα
Το εξάμβλωμα να ξεχερσώσει
Αγαθοί κι οι δυο τους
Μ' όλα τα κοινωνικά παράσημα στην πλάτη...

Σιχαίνομαι τις «εν λευκώ» μεταφράσεις
Χωρίς καμία αντίσταση στις θρομβώσεις
Τα διαγγέλματα με πηκτίνη
Μετά είναι εύκολο να έχεις Δούλους
Όσα ζώα και Κοπάδια
Κι όσα Κοπάδια και Δούλους
Που πιάνονται στα πράσα απ' τη Microsoft
Τους θρέφει στα Πογκρόμ η Google

Δίνω μάθημα αύριο
Στις διαφάνειες οι Καθηγητές γράφουν
Τόσο «ακαταλαβίστικα» που καίω
Καίω τα εγκεφαλικά μου κύτταρα
Κι οι Βασιλείς άορατοι της Δικαιοσύνης
Απονομές μόνο στις Πανούκλας την εργολαβία

Καταστρώνω σχέδια
Δεν μπορώ αλλιώς να σε δώ
Γίνομαι επινοητική
Τα μάτια μου γίναν ραντάρ με υπέρυθρες
Τους Δελτάδες με τη Φιγούρα τη ρουφιάνικη
Να πάνω τόσο αιφνίδια
Κι αν με πιάσουν
Δεκάρα δεν δίνω στα πρόστιμα

Δεν υπάρχει Σωτηρία
Και το Γνωστό, Άγνωστο ήταν
Επειδή ποτέ
Γνωστό εντελώς δεν ήταν
Δεν υπάρχει Σωτηρία
Εκτός...

Είναι αυτή η παλιά Ιστορία
Είναι αυτή η παλιά Ιστορία
Είναι αυτή η παλιά Ιστορία...

Στην 8η ενότητα εμφανίζονται:

Μπόρτε: Μαρία Ζουρνή

Τεμουζίν: Στέφανος Γιοβανόβσκι

Μπεχτέρ: Νίκος Κυριαζής

Γένος Όνεγκριτ: Άννα-Μαρία Γιοβάνου

Συμπαντικοί Τάταροι: Νίκη Πλιάκη

Ευαγγελία Τυμπλαλέξη

Ο Κόσμος είναι νόμιμος

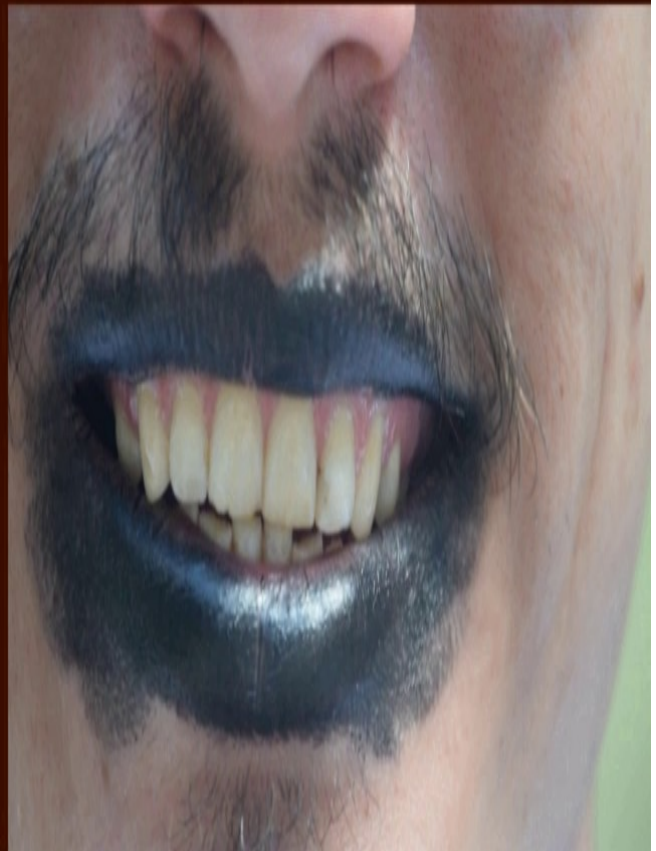
But

I am the Παράνομη

Ο Κόσμος είναι νόμιμος

Αλλά Εγώ

Είμαι Παράνομος

Γαλάξια

Βαθιά στο Σκοτάδι
Σπάσε τα Δεσμά

Κι Ωπ!
Παίρνει τ' Όνειρο
Φως...

Θέλω τον Χρόνο σου
Για 150 ευρώ
Αξιώνω τον Χρόνο σου
Για 150 ευρώ
Μια φορά κι έναν καιρό ο Άττις
Κλέβω τον Χρόνο σου
Για 150 ευρώ
Υφαρπάζω τον Χρόνο σου
Για 150 ευρώ
Η Άγδιστις η Ερμαφρόδιτη

Κάλλιο τα χύσια να 'ριχνες σε σκονισμένο ράφι
Παρά σε χώμα γόνιμο, οπού η φύτρα μου εθεάθη

Πίσω από μια Φιγούρα λεπτοφυούς Καπνού
Κρυπτονομίσματα οι Τσέτες εξορύσσουν
Συναθροισμένοι θεατές δίχως ζωή τη βρίσκουν
Φύγαν απ' του Παππά την αγιαστούρα
Μετά πήγαν στη στρούγκα ενός «Πνευματικού»
Κι εν τέλει εγκλωβίστηκαν σ' ενός Psy το μπλοκάκι
Γατζώνουν απ' τα κάγκελα το άδειο σώμα τους
Μεγάφωνα, Κραυγές, Γκλομπς, σε Άμμο ψημένη
Ακόμη και στο ζενίθ να υπενθυμίσουν
Πως κι η Ψυχή
Ακόμη κι αυτή
Κρατική είναι

Να ξεριζώσω αυτόν τον πούτσο π' αναστατώνει
Τα καμουφλαρισμένα κι απροκάλυπτα
Ύστερα φοράει ενδυμασία παραδοσιακή
Κλίνει την κεφαλή επ' αριστερά το πρωί
Επί δεξιά το βράδυ
Ύστερα φωλιάζει το Μίσος στα τσακίσματα
Τον Άττη θέλει στον οντά τα βράδια

Μια φορά κι έναν καιρό ο Χρόνος
Μια φορά κι έναν καιρό δεν υπήρχε Ιστορία
Μια φορά κι έναν καιρό υπήρχαν μόνο Φλόγες
Μια φορά κι έναν καιρό υπήρχαν μόνο Θηρία

Της Φρίκης το ανατρίχιασμα
Δεν συνεργεί σ' αιχμαλωσία
Φτερούγες όσες μυστηριακές
Κι αν άπλωσεν η «Πολιτεία»

Στροβιλίζει ένα Φως ξεγυμνωμένο
Όπως είμαι ανάσκελα ξαπλωμένη
Ρουφά την αναπνοή μου και τη βάζει στην τσέπη
Σφίγγω τη Γαλήνη πάνω στο Κομοδίνο
Βραχυκυκλώνει τα κεριά κάτω απ' το στρώμα
Οι Φλέβες μου είναι καζάνια φθονερά
Τα κύτταρά μου σκελετωμένοι Δραπέτες
Η αδρανής Υπνηλία αρνείται
Αρνείται να υπογράψει
Αρνείται να υπογράψει τους Νόμους
Φορτώνει το φλασκί με το Νερό στους Ώμους
Και με ρυθμό συμπαντικό στη λεπίδα
Αυτό το τεράστιο «σωσίβιο»
Σου έφραξε την Όραση
Και Θάλασσα δεν είδες ποτέ

Μπήκε ο Έρωτας στου Τρομονόμου μια παράγραφο
Μπαίνουν οι στίχοι σε βαθιά Κατάνυξη
Θηλιές προς ναυτιλομένους και γιατροσόφια
Έχουν η Δύση κι η Ανατολή περίγραμμα διαφορετικό
Και παράλογες απαιτήσεις «ευεργεσίας»
Στου Χρονοντούλαπου τον πάτο

Κυνηγώ
Κυνηγώ το Λυκόφως
Και το βλέπω να ξεθωριάζει

Το «Ιερό Καθήκον» την Άνοιξη ν' αποκαταστήσεις
Συννεφολουρίδες για Οικία έχτισε ο Δερβίσης

Οι «Πολιτισμοί» και οι ιδρυτικές Αρχές τους
Με γυάλινα πατούν γοβάκια πάνω σε Λάβα
Κι ας λυώνουν τα τακούνια της Ανατροφής
Κι αρπάζει τα Ηνία η Επιβίωση
Ακατανόητα σκληρή
Ευπόλητη σε τσιμενταρισμένη παλλιγενεσία
Γυναίκα κακούργα που αφορμές γυρεύει για καυγά
Σε κάποιο εστιατόριο κάλυκες τραβούν στο ψαχνό
Έχουν αφομοιώσει ένα πλήθος «Ουσίες»
Τα Μύχια έγιναν «Προγονικά»
Πόσους Ύμνους εθνικούς ασπάστηκαν οι Αιώνες
Και πόσες ραδιουργίες για οργάνωση του «Λαού»
Μα τα εδάφη φεουδαρχικά ή κρατικά
Αποκορύφωμα κι Οβολός τους
Του προσκυνήματος μian ύστατη Στιγμή

Μ' αρέσει να καπνίζω γυμνός
Καταφτάνει ένας Ξένος με τον Μίτο
Διάστικτος με την προβολή μου
Ένα ελαττήριο ταραίζει την οροφή
Και βλέπω ολοκάθαρα πια τη Γλώσσα μου
Τη Γλώσσα μου να κρέμεται απ' το χερούλι
Νιώθω την κατωλίσθηση στα σπλάγχχνα

Πες το δυνατά
Πες το δυνατά

UrGrade, Δοξολογίες και πλύσιμο Χεριών
Το Γερακίσιο Βλέμμα και η δαρβινική του Εξέλιξη
«Να σκοτώσεις και να σκοτωθείς», διέταξε ο Τουταγχαμών
Πίνω δέκα xanax και διαβάζω άρλεκιν με την παραμέληση

Σιχαίνομαι τους κοσμικούς ανθρώπους
Εν-Αερίζουν στην αποξένωση
Τη φιλολαϊκή τους persona
Να μ' εξημερώσεις μην κοιτάζεις
Μην κοπιάζεις!
Είν' η Οργή ατσάλινη στον γκρίζο Χορό
Κι ας περιμένω στη στάση το τρόλεϊ
Σφηνάκια πίνουν οι ημεροδείκτες στο Χάος
Αυτό να το θυμάσαι!
Και το χρονόμετρο εκτεταμένο
Στο φαλλικό θυμητάρι
Γαμιέται το Ομοίωμά μου
Μα εγώ Λύ-πω
Με την πλάτη στη θάλασσα
Βάζω φυτίλι στο μπαρούτι
Κι ως την κόμη μου να συμμαζέψω
Φτερούγισεν ο Άνθρωπος
Σε φακέλους ανάμεσα
Και τροβαδούρους

Στην ξάστερη ισορροπία μου ένα βαλσάκι
Βαλσάκι με metal υπόκρουση και σκάρτα παραμύθια
Βρήκα μια κούκλα να βουλιάζει στο κρεβάτι μου
Εκεί όπου ναυαγισμένη η Αγάπη που με τσάκισε
Κάτω απ' τη λυχνία πίνω καφέ σκέτο
Μια ύπουλη παραφροσύνη κι αλλαλαγμοί στο ghetto

Μια φορά κι έναν καιρό υπήρχαν μόνο Σκορπιοί
Μια φορά κι έναν καιρό οι Σκορπιοί
Συνουσιάστηκαν με τις Λιονταρίνες
Μια φορά κι έναν καιρό ο Θάνατος
Ο Θάνατος...

Αυτός ο Παπαγάλος τα νεύρα μου σπάζει
Έχει το φτέρωμά εκτεθειμένο στο αγιάζι
Στη Σκακιέρα προσποιείται και μ' εκβιάζει

Ο Βασιλιάς και η Βασίλισσα ανέμελοι
Παρτούζα μ' όλους τους στρατιώτες
Τρίζει η καρέκλα τους στην Αίθουσα συθέμελη
Μα φτιάξαν Νόμο
«Να γίνουμε όλοι Αιμοδότες»
Βαρέθηκα σ' ένα στενό Κελί να με ψωλοβαράνε
Θρύλος να είναι τα δεσμά μου
Στα Πέρατα του Χουντο-Δρόμου
Με τους Καθαριστές στο Λουτρό
Να με τραβολογάνε
Ξεπλένουν και τους Εραστές
Τυπωμένους στο Δέρμα
Κάθομαι στη Γωνία με τις Πουτάνες και τους Τρελλούς
Δεν ψηφίζουμε κι ούτε χορταίνουμε Θάνατο
Ρούχα και υποδήματα που στάζαν αίμα
Στον Τεφρωτήρα είδαμε
Είδαμε να αλλαλάζουν μετάνοια

Τι με νοιάζει «ευλογημένος» αν είσαι
Βάλε στον κώλο σου την «αυτοπεποίθηση» που μου πουλάς
Το Αίμα να σε δω να φτύνεις και τα μπολιασμένα ψέμματα
Και που 'σαι
Δεν μ' εξιτάρει καν η έγνοια σου για τις ΜΕΘ
Γω θέλω τη λευτεριά μου στα Νερά

NATO, ΠΟΥ, ΠΟΕ, UNESCO και ΟΗΕ
Μπομπότα ν' ανακατεύεις στο πιάτο ως πότε Καημέ

Βλέπω τους Δούλους οργανωμένους σε Τυφλόμυγα
Κυνήγι του Σημείου με «ευθύνη» και κοκαΐνη
Χωρίς ν' αντιλαμβάνεται «πέριξ» του τι παρ-ίσταται
Μες στο Τρ-Ελλαδιστάν φυλάσσονται οι Περγαμηνές
Περγαμηνές Σκανδάλης και κροτάφου
Η showbiz έχωσε την Ελένη στα Πορνεία
Την Αντιγόνη ο Ανθρωπισμός έκλεισε σε Ψυχιατρεία
Ω! Περσεφόνη σκόπιμο να μιλήσουμε
Για την εξαίρεσή σου
Ρετ σε κατήντησαν Ισμήνη με κομματική πιπίλα
Το μουνί σου χουφτώνουν κι εσύ το βιολί σου
Τα Καραβάνια υπόστρωμα για χοροπηδητά του Χάρου
Μόνο η Μήδεια απόμεινε αντάρτισσα του Βράχου
Με σύρματα δεμένα κι αυτοσχέδιες
Στα κινητά «Επιστημο-Φορβεία» εισέδυες
Μη με καλείτε σε «Ποιητικές Βραδιές»
Πλήττω αφόρητα
Ανίδεους να βλέπω να κομπάζουν
Πλήττω θανάσιμα
Με τη φτωχολαλιά τους

Διασωληνώσεις ετοιμάζει το τέταρτο Ράιχ
Αλέθονται τα σαπισμένα Νιάτα
Δόξα και Τιμή στους Λίγους τούτου του Κόσμου
Σ' αυτούς που βάσανα μυριάδες στο λοβό τους
Αυτούς τους στίχους να μπορώ να γράφω
Δεν διεκδικώ κανένα Στέμμα
Θέλω μόνο αγκαλιά να 'στε στο Γέρμα

Οι χιλιάδες Θάνατοί μου
Ρίχνουν τη Σπίθα
Στην ασχημάτιστη Απεραντοσύνη
Απρόβλεπτη κι Απέραντη

Καλέ!
Τίνος είν' το παλληκάρ;

Βαθιά στο Σκοτάδι
Σπάσε την αλυσίδ
Κι Ωπ!
Αλλάζει απόχρωση τ' Όνειρο

Μια φορά κι έναν καιρό
Γύρω από Σένα
Μόνο Εσύ
Μια φορά κι έναν καιρό
Γύρω από Μένα
Μόνο Εγώ

Στην 9η ποιητική ενότητα εμφανίζονται:

- **Αγδιστις:** Ειρήνη Γουργιώτη
- **Αττις:** Στέφανος Γιοβανόβσκι
- **Γάλλοι Ευνούχοι:** Μαρία Ζουρνή
Άννα-Μαρία Γιοβάνου
Χρύσα Ζουρνή
- **Ιέρεια:** Ευαγγελία Τυμπλαλέξη

Γιατρίνα βγαίνει στη Στεριά
Το παίζει ιστορία
Μάνα μετακομίσαμε
Στη διπλανή Πλατεία...

Γιατρίνα βγαίνει ανήξερη, το παίζει ιστορία
Μάνα, μετακομίσαμε στη διπλανή Πλατεία

Παραγνωριστήκαμε κι άρχισε φοβέρες
Να με κλείσει γούσταρε
Μακρυά απ' τους Αγέρες

Κάναμε κι ενθύμιο μία νοσηλεία
Η αμβλεία μούρη της γούσταρε μεγαλεία

Οι Ζωές που γεννιούνται
Έτσι γυρίζει ο Ήλιος στους Αιώνες
Κι ήρθαν e-μέρες κατασάρκιο
Γκρίζο να μαλαγρώνουν κάρδο

Κι ήρθε κι εγένετο το Φως
Δεν γεννηθήκαμε
Απ' την ίδια Μήτρα
Γω είμαι παλίνδρομος κυκλικός
Και βάζω των Νεκρών «Χρυσά»
Για ρήτρα
«Άντε γαμήσου» στη σιγουριά σου
«Κοινωνικώς»

Οι Ζωές που χάνονται
Έτσι γυρίζει ο Ήλιος στους Αιώνες
Πιότερο απ' των Θνητών την άνεση
Στων αντιγόνων το Φρεάτιο
Μουντίλας και Ρουφιανιάς κολλάρο
Κι e-moticons για «Υπερμάχω»

Τώρα αλλάζω ρότα
Παν οι καιροί που εμπιστευόμουν
Την «ενσάρκωση αυτού που αξίζει»
«Αυθεντική» του Χρήματος θεωρία
Χωρίς ρίμα όρμηξα στο αρχοντολόι
Νόμιζαν Θεατής θα γίνω
Καυσόξυλα και δοξολογήματα
Να βλέπω γύρω απ' τις αθρόες μου Εκδοχές
Καθώς με το στανιό με καταβρόχθιζαν
Στου e-dating το αλφάδι «νόμιμες» παραλλαγές
Λεπτομέρειες να λαμβάνω γερασμένες
Υποχρεώσεις στο e-banking
Επιμελώς «ανειλημμένες»

Κάτι θα υπάρχει στο e-mail για μένα
ΕΝΟΙΚΙΑΖΟΜΑΙ
Σε Σένα «Επιστήμη» την Ύπαρξή μου να οφείλω
Να με ταΐζεις χημικά
Να μ' ανασταίνεις δήθεν με βιολογικά
Όπλα ή λαχανικά τα γαμημένα πρωινά
Κι αν βγάζω γλώσσα
Να μ' απειλείς με πυρηνικά

Κάτι θα υπάρχει στο e-mail για μένα
Μισθός εξαιρετικός της κυνικής σας Πανοπλίας
Το Τίποτα Αιώνων Απουσίας
Στον Λάκκο με τα Φίδια τα κρυμμένα
ΠΩΛΟΥΜΑΙ
Μ' ακούς;
ΠΩ-ΛΟΥ-ΜΑΙ
Σε Γνώση σακατεμένη που παζαρεύεις
Ενέσεις πουτάνας Ελπίδας
Στις Φλέβες μου καθώς διοχετεύεις
Στο e-working να επιδοθώ
Στο e-shopping να ξεχαστώ
Να σφραγίσω τη Μνημοσύνη
Σε διάφανη Ακινήσια
Το Οξυγόνο να παζαρεύω
Στη διεθνή Αμνηστία
Διαδικασίες συνοπτικές
Δεν την παλεύω μα θες...

Τώρα αλλάζω ρότα
Κι από προγλωσσική «Παιδούλα»
Σε Πύργο αραχνιασμένο
Τ' άρματα σε Παράδεισους Σκοτεινής Ακτής
Κι εμμονική Γραμμή διαδοχής
Φλόγα ελαφριά θωρακισμένη με μαστούς
Ζημία και Ανατίναξη στου Κράτους τους Κρουνούς
Της Φωτεινιάς οράματα με Ξίφος
Τσιράκια μου τη στήνουν στη Γωνιά
Μιαν άμορφη Βηματοδότηση
Και ένας Τοκογλύφος
Ανδρεία ανυπάκουη στου e-food τα συναξάρια
Και στα ποδόλουτρα του e-school αλάργα
Ω! Μα η Naïveté φάνηκε απ' τον Δρόμο
Ανέμου Κόρη να τη γδύνουν τα Επίγεια
Κύκλους να κάνει με Κοπίδι Αντρειωμένο
Κράτα την Μετακίνηση
Τσα ρε Μάγκα!
Τσα!
Κράτα την Μετακίνηση
Τώρα αλλάζω ρότα...

Χαμένοι Ύπνοι
Εύπνιοι ψυλλιασμένοι
Το χαμένο στοίχημα που μου φόρτωσες
Μια να με προστάξεις «Γελαστό»
Και μία «Γελασμένο»
Είναι κι η «Ευτυχία»
Που κάνει banca στο Ταμείο
Και χίλια Κελιά
Για Ονειροπαρμένους στο Τριβείο

Ήρθε η ώρα
Να ουρλιάζουν οι Ανθρώποι
Κι οι Λύκοι σιωπηροί κι άχραντοι στο κατόπι
Τσεκούρι στους Δημίους
Με ευχολόγια κι αντιβιοτικά
Που με «γιατρεύουν»
Αστροπελέκι στους πνιγμένους Βίους
Με νοίκια χρεωμένα και συνταγές
Με κοροϊδεύουν
Φταίω!
Φταίω κι Εγώ
Θρονιάστηκα στον Αφανισμό μου
Τις Εξάρσεις μου βλέπω σε καθίζηση
Μήτε μια Οργή να καίει τα χείλη
Διασυρμοί και Ταπεινώσεις κι Απομύζηση
Μήτε μια Οργή να καίει τα χείλη
Μόνο Οργή να επαναφέρει στη ρουλέτα
Μόνο Οργή
Μ' ακούς;
Να επαναφέρει
Τον Ουρανό τον λαύρο
Τα Μάτια καθώς βγάζω με κουτάλι
Απ' τον Ταύρο
Κι Αίμα να πίνω στο ποτήρι
Μαύρο...

Πόλεμος!
Λύση μοναδική...
Ανακατάληψη Χώρου ν' ανασάνω
Κι όλοι οι Έρωτες
Όλοι οι Έρωτες με κούρασαν
Με στείρα Παρουσία
Της Μήδειας τ' αφροδίσια χέρια
Το Κέντρο Βάρους να μετατοπίζουν
Οι ερμαφρόδιτοι μηροί του Άδωνη
Τον Ήχο στα Πέρατα ν' αλίζουν
Της Γαίας διακτινισμένα Αιδοία
«Εξυπνες συσκευές» να εκχυδαίζουν

Πόλεμος!
Λύση μοναδική...

Αυξάνει ολημερίς η εθελοδοουλεία
Γρανάζι-Θεατής στη Ζωή τη «μεγάλη»
Στον ισοπεδωμένο Κόσμο
Άγρυνες Καμινάδες κι άσβηστες
Ο Θάνατος δίπλα στο βήμα
Κι αχόρταγα Κοράκια

Ακόμη κι η Περιπλάνησις ένας Δεσμώτης
Με βλέμμα Πόρνης στα πόδια του Βουνού
Πόσους ορόφους να διαβείς
Ν' αγγίξεις τους «Θεούς»
Πόσα πυροβολεία των Μπάτσων
Μακρυά να σε κρατούν απ' τους Βλαστούς
Την παγωμένη Φυλακή να σου θυμίζουν
Κι ένα Όραμα σεμνό μα κατηφές

Εγώ διψώ για την Αυγή
Φωτιά να φτύνει στον Ορίζοντα
Το Δείλι που όλοι υμνείτε
Να πνίγεται σ' απύθμενο Βυθό

Γράφω Λέξεις
Με Βία στριφογυρίζοντας στα σπλάγχνα
Πένα-Φαλτσέτα που στις στροφές
Στις στροφές αφήνει μηνύματα
Μηνύματα σε μπουκάλι
Αν πας στην Ακτή χαράματα
Σκάψε στην Άμμο να τα βρεις

Λεπτό
Εύθραυστο
Καθαρό
Δεν ψάχνω για Νταβάδες
Υπαίθρια ψάχνω Αγορά
Να δίνεται στις Ταχείες
Να διαλύονται οι αλυσίδες
Καινούριες να ορμηνεύω ιστορίες

Σκάψε στην Άμμο να τα βρεις
Κάτω απ' τα γεωμετρικά τα Σχήματα
Ξέχασες το μεταλικό τον Δίσκο
Ξέχασες και τον Άβακα
Μόνο ημερομηνίες γράφεις
Και σημειώνεις Φόρους

Μόνο ρευστότητα «ονειρεύεσαι»
Και μετοχή το «Είναι» σου στην Πιάστρα
Έγινες μικροκαταθέτης
Με σύριγγα νυχθημερόν συναλλαγές
Πάνω στο δέρμα σου
Πάνω στο δέρμα σου συναλλαγές
Κι αγχώνεσαι για το «καθαρό» το «κούτελο»
«Επιλήψιμος» να μην είσαι
Για «φοροδιαφυγή»
«Επιλήψιμος» να μην είσαι για «φοροδιαφυγή»
Στου Μαρμωναία τα Μαυρωλεία
Τα ημιτελή

Η Μοναξιά τρυπάει τα κόκκαλα
Κι έμεινε ο Τρόμος σπαραχτικός
Και Μόνος
Ολίσθημα θανάσιμο που μιμείται
Μιμείται την Ανάσα
Και τη Σκιά της Πολιτείας

Βάλε τη γνωστή παραγγελιά
Εδώ η Βαλκανική «Ριβιέρα»
Με τράβηξεν ο Σατανάς απ' τα μαλλιά
Την ευρωπαϊκή να σφουγγαρίσω Συμπεθέρα
Κι ένεκα στο Μπουρδέλο μικρής Καταβολής
Καυγάς βαρύς κι ασήκωτος κάλεσε την Police

Θες να «λογικευτώ» στο «πολιτισμικό» μου πλαίσιο
Να υποκλίνομαι στων Μαστροπών το συνοικέσιο
Την Τέχνη να στρατεύω στο σιτηρέσιο
Κάλλιο να γνωριστούμε απ' την Αρχή
Τον Θάνατο τον ξαφνικό
Θεωρώ Ηδονή
Κι ο Βίος ο εφήμερος
Μια Γνώση απατηλή
Αντικανονικά βγαίνει μια Γριά
Χωρίς Υπομονή
Θα μπορούσα και καλύτερα
Μα γουστάρω να σ' εξοντώσω
Να ξεμπερδεύω μια ώρα αρχύτερα

Στη 10η ποιητική ενότητα εμφανίζονται:

Γιατρός: Στέφανος Γιοβανόβσκι
Παιδί: Άννα-Μαρία Γιοβάνου
Νοσοκόμα: Ευαγγελία Τυμπλαλέξη
Πολίτες: Άννα-Μαρία Γιοβάνου
Ευαγγελία Τυμπλαλέξη

Ειδικός: Χρύσα Ζουρνή
Κληρικός: Στέφανος Γιοβανόβσκι

Εγώ ειμί η Ρέα
Η Μήτηρ
Η Μεγάλη...

Εγώ η Ρέα ειμί
Η Ρέα
Η Μήτηρ η Μεγάλη
Εγώ είμι ο Πάνας

Ο αμύητος μη εισιέναι
Ο αμύητος
Μη εισιέναι

Φωτιά αθάνατη
Ω! Φωτιά αθάνατη
Δίχως εγχάραγκτα «Ευθύνης»
Λύσης ανάκλαση και αποθέματα Οργής
Μήτηρ μεγάλη με σιδερένια δαχτυλίδια
Σε οργιαστικό Χορό
Κι οπού η παραμικρή Γωνιά
Τον αποτροπαϊκό της λευτερώνει χαρακτήρα
Σπέρνοντας λείψανα
Θειάφι εξακοντίζοντας λυωμένο

Ψάχνεις για «Ελευθερία αληθινή»
Με υπόδουλη Αλήθεια
Πλάνη!
Γλυκόλογα δεν θέλω
Μήτε ανάσες τεχνητές
Στα γρανιτένια ζυγωματικά
Να εμφυσεί ο Ένας του Άλλου
Θέλω να 'χεις καπνούς
Να 'χεις Καπνούς στα δάχτυλα
Μαύρη σημαία στη Θωριά
Και το κεντρί της Παπαρούνας
Μίτος για τον λαβύρινθο

Να είμαστε Εμείς
Σε κόμα στη ΜΕΘ

Φωτιά αθάνατη
Ω! Φωτιά αθάνατη
Κι όλα π' αποτεφρώθηκαν
Απ' του Οργασμού τη Μέθη
Πάλι τον ιερό Πυρσό ανεμίζουν
Στης Γαίας τη Λαβίδα
Και στου Μεταλλουργού Σφυρί

Στο Παιχνίδι σε προσκαλώ
Των Κεράτων
Στην πρώτη Πόλη
Την αρχετυπική
Εύκολα θα μ' αναγνωρίσεις
Θα 'χω την όψη της Καταιγίδας
Του Κεραυνού το μένος
Και την Υγρή μου Ειλικρίνεια
Στραμμένη σε Νύχια θηριώδη
Σινιάλο στα Φωτοκύτταρα
Με ανάδεση στεφάνων

Έγερση
Έγερση

Φωτιά αθάνατη
Πρωτογενές Τέκνο του Χρόνου

Τη Λευτεριά θες σαν δεσμοφύλακας;
Ν' αναμοχλεύεις λάσπη για τους φυλακισμένους;
Μα καταδικασμένος μαζί τους σε ψυχιατρικά προφίλ;
Να πίνεις το βρώμικο Νερό;
Τάχα να βλαστημάς την «Αδικία» για τους «καημένους»;
Μα Αρχομανής εγκλωβισμένος στα πρότυπα του «σεξαπίλ»;
Μαζί τους με σανδάλια να ζεύεσαι το Σταυρό;
Ρητορικά τεχνάσματα περί «Δημοκρατίας»
Σε Ορθολογισμό παράλογο

Αλήθειες ευτελισμένες
Απ' την Αμάθεια του πλήθους

Φωτιά αθάνατη
Κάψε τ' αρχεία σ' ένα CD
Και πάρε τα μαζί σου

Πηδιάσαι και ψοφάς online
Online κι ανασταίνεσαι
Στην Τέφρα κάτι φαίνεται
Το βαλανείον!
Το βαλανείον των Σατουρνάλιων Δαιμόνων
Αστροπελέκι που φύτρωσε κι ανθεί
Το ορατόν της Καύσης στη γδαρμένη Σάρκα
Κυλά από τα Αγγεία

Έλα
Έλα
Τι γίνεται;
Καλά. Μια χαρά. Εσύ;
Καλά! Που σε βρίσκω;
Έξω είμαι. Εσύ;
Χαίρομαι πολύ που σ' ακούω.
Κι εγώ. Κι εγώ. Πάρα πολύ.
Τι κάνεις; Καιρό έχουμε να τα πούμε.
Εδώ. Καλά μωρέ.
Σπίτι
Σπίτι
Καλά.Καλά.
Καλά...
Μια χαρά...
Πάμε καμιά βόλτα;
Ε! Ναι.
Να κανονίσουμε;
Ναι. Ναι. Εννοείται.
Εντάξει! Θα περιμένω.
Θα μιλήσουμε.
Φιλάκια.Φιλάκια.
Γεια. Φιλιά.
Άντε γαμήσου Μαλάκα.
Άντε γαμήσου μωρή Πουτάνα.

Φωτιά αθάνατη
Κι άσε τα Ζώα να μαζεύουν υπογραφές
Από τον Κόσμο να σε διώξουν
Κι άσε τα Ζώα φοβισμένα στην Ορμήνεια
Που 'θελε πύον στα βυζιά τους
Και μύξες να τρέχουν απ' τη Μύτη

Δεν είναι οι Κάβειροι κλεισμένοι σ' απρόσιτα Νησιά
Μοσχοβολά εδώ
Εδώ η περπατησιά τους
Μετρούν σύννεφα κι αστραπές
Που άφησες αποτσιγάρα σ' απόμερο τασάκι
Βήματα που πληγώνουν το αστραφτερό παρκέ σας
Άπειρα Πόδια που σπάνε τα μίλια τ' άπειρα
Στην Τέφρα κάτι φαίνεται
Με προσδόκιμο επιβίωσης υψηλό
Κι είναι αργά
Αργά όσους Θωρακοφόρους
Για τον αποπνιγμό της Φλόγας

Εγώ είμαι ο Χάνσελ

Φωτιά αθάνατη
Βασίλισσα των Νεκρών
Έχουν τα σείστρα το γλείψιμο το σωστό
Πέρα απ' το βρεγμένο Χώμα να φυτρώνουν

«ἄλλω γάρ ἢ 'μοί χρή με τῆσδ' ἄρχειν χθονός;»¹
Αιώνια!
Αιώνια αναρωτιέται ο Κρέοντας

Αείζων Πυρ!
Φόβους να δημιουργώ
Μεγάλους στους Ανθρώπους

Φωτιά αθάνατη
Πηγή!
Πηγή που εκπορεύει τα μυστήρια
Σ' Εσέ θυσία τα λησμονημένα Πλάσματα

Στο Ρέμα κάτι κύλησε
Του Ήρωα το «σύνδρομο»
Η Τυραννία δεν είναι ποτέ
Ποτέ δεν είναι ενός Προσώπου
Ο Κρόνος πάντα θα καταπίνει τα Παιδιά του
Μα τα Παιδιά αβέβαια κι υποτελή
Ανέραστα στους αλυτρωτισμούς τους
Δεν θέλουν!
Δεν θέλουν παρδαλά φουστάνια
Μόνο στενά παχυνμένα στο νευρικό Πλανήτη
Και αναρτήσεις ψηφιακές για απόβλητους
«Ανθρωπισμός» που τάχα τους ψηλώνει

Μμμμ!
Στη φωτεινότητα του tablet

Φωτιά αθάνατη
Φωτιά αθάνατη
Λυώσε τα συρματόσχοινα της συν-Ύπαρξης
Την αυτο-Δήλωση το Άτομο να στερξει
Την αυτο-Δήλωση

Πούλησαν τις Ουλές τους τα Ζώα
Έκαναν μετοχή τη Μοναξιά τους
Και την Ελευθερία επένδυση σε κρυπτονόμισμα
Κι όρισαν στην Ελαιογραφία Φύλακες
Risques Δείκτη Αθηρωματικού
Risques Δείκτη Dow Jones
Αίρεση Φαλλοκρατική
Η Επιστήμη θεονομική
Η Δούλη ακόμη-ακόμη πάντως Πορφυρή
Λικνίζεται στου βιασμού την Κρήνη

Στο καραμελένιο σπιτάκι της Μάγισσας
Στο Deep Web

Φωτιά αθάνατη
Δεν είναι οι Κάβειροι κλεισμένοι σ' απρόσιτα Νησιά
Μέσα απ' τη Μνημοκτόνα «Γνώση» ξεπηδούν
Αγριεμένοι με το κρασί του Διονύσου
Και του αειγενέτη Απόλλωνα τη Λύρα
Έρρωσθε

Φωτιά αθάνατη
Τους ξύλινους απανθρακώνεις Λόγους

Δεν είναι!
Δεν είναι οι Κάβειροι κλεισμένοι σ' απρόσιτα Νησιά
Ξαναγεννιούνται!
Ξαναγεννιούνται Χορευτές της Άνοιξης
Κόντρα σε όσους πρόγραψαν
Πως μετά την κατεβασιά στον Άδη
Δεν θα ξαναγυρίσουν
Ξαναγεννιούνται δίχως εθνότητα ή ηλικία
Μήτε «κοινωνικό αξίωμα»
Στην ειρεσιώνη³ κρεμασμένο

Εγώ είμ' η Gretel

Φωτιά αθάνατη
Βασίλισσα των Αθανάτων
Οξύνεις την Αιχμή του Δόρατος
Και τον Φαλλό του Αρχανθρώπου
Στραμμένο εις τα Ουράνια με βομβίδια

«οὐ τοῦ κρατοῦντος ἡ πόλις νομίζεται;»²
Αγωνιά!
Αγωνιά ο Κρέων
«Δικό» του αξιώνει ένα Globe επίπεδο και άδενδρο
Ζώα ντυμένα με προβιές
Πλάσματα «Ειδικών» απονενοημένα
Γνώμη για τη Ζωή τους να μην εντέλλονται
Κτήνη τον «Άνθρωπο» να ενεδρεύουν

Φωτιά αθάνατη
Ω! Φωτιά αθάνατη
Το οξυγόνο μια χαψιά στο πέρασμά σου
Απ' τις «φιλανθρωπικές» τις δεξιώσεις
Τέφρα η χρηματιστηριακή τους «Καλοσύνη»

Οι τρίμαστες Ποιήτριες μ' Αίμα «Παρθένας»
Και κάλτσες
Και κάλτσες πουτανίστικες με φιόγκο
Αχ! Σπάσαν τον Κύκλο
Ο Διάβολος σημαδεύει
Κι οι Άγγελοι τρελαμένοι
Βακχεύονται γονυπετείς την Άμπελο
Γονυπετείς βακχεύονται
Την Άμπελο

Έγερση!
Έγερση!
Έγερση δώσε!
Εις καθόδου Άδη
Δώσε με το κηρύκειο Θάνατο
Με τον Αυλό
Δώσε Φοβέρα...

Εσένα
Εσένα καλώ Φωτιά
Βασίλισσα πανίσχυρη
Σπείρε την αγαθοεργή Αρωγή σου
Ιππεύοντας και ενεργώντας ίδια τη βουλήσει

Τη Νύχτα των Κρυστάλλων
Πίσω απ' τις Φυλλωσιές
Σπάσαν οι Αόρατοι Ιμάντες κι άκουες
Άκουες Ίχνη της Νάρκης απ' τις υπόγειες Κατακόμβες
Τότε παύση!
Παύση εγένετο στην Κίνηση την οικεία
Μούσκεψεν η Σελήνη και οι Πόρνες
Αντίδωρο προσφέραν αυτές οι τελευταίες
Το κορμί τους
Ένα χρυσόψαρο στον πάτο της γυάλας
Κι η «Επιστήμη», μας θες, έγινε Θρησκεία
Περιπολίες στο prima vista για «προστασία»
Πετώντας Βραχους στο «Ενεργεία»
Το «Ενεργεία» και το «Δυνάμει»
Ένα στο Τσίρκο και ταυτό
Στάζουν την κέρινη Απάτη
Μελέτημα Απαγορευμένο Υψηλό

Στο Νεκροταφείο

Εσένα
Εσένα καλώ Φωτιά
Ανήλεοι Αυτομάτονες⁴ με πύρινη ανάσα
Φώραση⁵ μ' αλκοόλ στην Δίκαιη Κόλαση
Φώραση!
Στη Διάσπαση
Με του Καπνού επιπόλαση

Δεν είναι ο Πύργος της Πίζα το Σώμα των Καβείρων
Για να γέρνει
Ανάβουν στις Λεωφόρους το Μαγικό Λυχνάρι
Οπλίζουν τις Νεκρές Επιγραφές

Γιε της Ημέρας και τ' Ουρανού
Υποχθόνιε Μύστη
Της Σύριγγας Εφευρέτη

Φωτιά αθάνατη
Ποτέ!
Ποτέ πριν τη Στροφή δεν μετανιώνεις

Την ώρα που εσύ τρέμεις στην Κάπα
Τον Θάνατο να παρατείνεις
Οι δολοφονημένοι Κάβειροι βγαίνουν από τους Τάφους
Το Πένθος και τη Συνοφρύωση
Απ' τις Ψυχές για να συλήσουν
Για να συλήσουν

Πυρ το Αείζων!
Η κάθοδος στον Άδη...

Εσένα
Εσένα καλώ Φωτιά
Στάχτη να κάνεις την ισόβια Κάρτα Μέλους
Και την ξεθυμασμένη θύμηση
Μια φορητή συσκευή κάθε Αστέρι
Κάθε Αστέρι
Συζούν πάνω Φακίρηδες με Πόρνες
Κι απ' το σκουριασμένο Καρφί
Κρέμεται πάντα η Κόμπρα
Με τα μαβιά της Κέρατα

Εγώ ν' ανέβω!
Ν' ανέβω στην καρότσα
Το άσημον της Σιλλουέτας να χαρίσω
Στην ελλιπή Εκεχειρία
Το παιχνίδι των «Κεράτων» όμως
Που σε προσκάλεσα και χθες
Ίσως!
Ίσως σήμερα να με βρεις
Θα έχω την Όψη της Καταιγίδας
Και λίγα χάλκινα στην τσέπη
Για τις Κηδείες
Την Όψη της Καταιγίδας

Να είμαι ο Γαλατάς
Που χύνει το Γάλα
Το Χάραμα στο Πεζοδρόμιο

Τον Θάνατο
Μη φοβού
Πως καίει το Άρωμα
Ανυψώνεται το Φως

Το δάπεδο το απέραντο
Της Γης
Με βακχική Μανία
Έβγα!
Έβγα Σπινθήρα της Ζωής...

Σημειώσεις για την 11η ενότητα:

- 1. «Γι' ἄλλον, κι ὄχι για μένα πρέπει, λοιπόν, να κυβερνῶ τη χώρα;» Ρήση του Κρέοντος κατά τον διάλογο με τον Αἴμονα στην τραγωδία «Αντιγόνη» του Σοφοκλή.
- 2. «Ὡστε δε θεωρεῖται ἡ πόλη ἐκείνου που εἶναι ὁ ἄρχοντάς της;» Ρήση του Κρέοντος κατά τον διάλογο με τον Αἴμονα στην τραγωδία «Αντιγόνη» του Σοφοκλή.
- 3. Κατά τη διάρκεια της γιορτής γινόταν πομπή κοντά στο ναό του Απόλλωνα. Ἐβραζαν ὄσπρια και λαχανικά, μέρος των οποίων πρόσφεραν στο θεό. Τον ευχαριστούσαν για την αφθονία καρπών και η γιορτή συνεχιζόταν με τη μεταφορά της ειρεσιώνης. Η ειρεσιώνη ήταν κλαδί ελιάς τυλιγμένο με μαλλί, όπου ἔδεναν ὅλων των ειδών τα φρούτα, καθώς και μπουκαλάκια με κρασί και λάδι. Ἐνα αγόρι, του οποίου ζούσαν και οι δυο γονεῖς, μετέφερε την ειρεσιώνη και την κρεμούσε στις πόρτες του ναού του Απόλλωνα, για να τον ευχαριστήσουν για τη γονιμότητα της γης και την αφθονία των καρπών της. Επίσης κρεμούσαν την ειρεσιώνη στις πόρτες των σπιτιών τους, ως φυλακτό ἐνάντια στο λοιμό και λιμό, για ἕνα χρόνο. Η συνήθεια τελούταν κατά τα Πυανέψια, φθινοπωρινή γιορτή προς τιμή του Απόλλωνα και γιορτάζονταν το μήνα Πυανεψιών, μετά το καλοκαίρι.
- 4. Οι Αυτομάτονες ή Αυτόματοι ἦσαν μυθολογικές «ζωντανές» κατασκευές με την μορφή ανθρώπων ή ζώων, δημιουργημένες ως ἐπὶ το πλείστον ἀπὸ τον θεό Ἥφαιστο και ὀρισμένες ἀπὸ τον Δαίδαλο.
- 5. Ανίχνευση ηλεκτρομαγνητικῶν κυμάτων

Στην 11η ποιητική ενότητα εμφανίζονται:

- **Κάβειροι:** Μαρία Ζουρνή
Γιάννης Κουκιάσας
Έλενα Κουκιάσα
Νίκος Κυριαζής
Νίκη Πλιάκη
- **Πάνας:** Στέφανος Γιοβανόβски
- **Ρέα:** Ευαγγελία Τυμπλαλέξη

Κι ο Δάσκαλος μου 'μαθε
Γλέντι κι αντίσταση
Πως πάνε μαζί

Θα πριονίσω λίγο τα Φτερά σου
Δεν θα πονέσεις πολύ
Μην ανησυχείς

Το μεσημέρι ο Δάσκαλος
Βάζει «Καλό Βαθμό»
Στις μουτζούρες μου
Ένεκα «Μέριμνας Στοιχειώδους»
Αρκεί να μην τον διακόπτω
Την άβολη Ώρα στον Πίνακα

Μια επαναλαμβανόμενη ιστορία
Άλλωστε
Οι μουτζούρες μου...

Μην ανησυχείς
Στη θέση τους θα βάλω
Βοηθητικά ροδάκια
Δικαστήρια
Πανεπιστήμια
Εκκλησίες
Θα σε πηγαίνουν αυτά
Δεν χρειάζεται να πετάξεις
Πως όταν σιχαίνομαι ή πονώ
Να μην ομιλώ πολύ...

Που 'σαι!
Να σε κεράσω ένα γαμήσι;

Πρόσεχε στις Κούνιες
Θα πέσεις
Θα πέσεις και θα σε δείρω!
Θα γίνω «Καλό Παιδί»
C' est promis.
Να τρώς όλο το φαγάκι σου
Να γίνεις «Καλό Παιδί»
Η πρόληψη «σώζει Ζωές»
Όχι απαραίτητα τη δική σου

Μη με βλέπεις έτσι
Βρωμοπούτανο ξεπεσμένο
Χωρίς λεφτά
Δίχως Τιμή

Πριν κάτι χρόνια ξεκίνησα ως «Δέκα το Καλό»
Χαράματα
Χαράματα κι αγουροξυπνημένη με φέραν άρον-άρον
Κάτω απ' το βράχο της Ακρόπολης για κουτσαβακισμό

Πορνίδιο!
Αλλιώς ξεκίνησα

Κόκα με πότιζε ο Πατερούλης με το κιλό
Life Style ν' απλώνω στον Κήπο της Εδέμ
Να χύνει η Ένωση η Ευρωπαϊκή τα λογιστικά της Memes
Άπλωνε αυτά που σε ταΐζω
Να φτιάξουμε «Τάξεις»
Να κάνουμε «Πιστούς»
Κι αξιομίμητους
Θαυμαστούς

Με πλάσαρε κι η Μάνα στις Στήριξης το Μηχανισμό
Τη Μέρα με βίαζε το «Κακό» του Καπιταλιστή
Τη Νύχτα με το ζόρι του Προλετάριου το γιαβρί
Στην Εκκλησία τσιμπούκια για αμαρτία περισσή
Και στους Κομμουνιστάς παρτούζα συλλογική
Πελάτες ούλοι με «Κύρος υψηλό»

Αλλιώς ξεκίνησα
Έλα!
Αν θες
Θα στο κεράσω

Θα σκαλίσω κάπως και τα Μάτια σου
Δεν θα πονέσεις πολύ
Μην ανησυχείς
Στη θέση τους θα βάλω δυο γιγαντο-Οθόνες
Θα βλέπουν αυτές

Έλα!
Θα στο κεράσω
Το γαμήσι
Που είπαμε
Δωρεάν

Κι ο Δάσκαλος μου ‘μαθε
Γλέντι κι αντίσταση
Πως πάνε μαζί
Θα πριονίσω λίγο τα Φτερά σου
Δεν θα πονέσεις πολύ
Μην ανησυχείς
Το μεσημέρι ο Δάσκαλος
Βάζει «Καλό Βαθμό» στις μουτζούρες μου
Ένεκα «Μέριμνας Στοιχειώδους»
Αρκεί να μην τον διακόπτω
Την άβολη Ώρα στον Πίνακα
Μια επαναλαμβανόμενη ιστορία άλλωστε
Οι μουτζούρες μου
Μην ανησυχείς
Στη θέση τους θα βάλω βοηθητικά ροδάκια
Δικαστήρια
Πανεπιστήμια
Εκκλησίες
Θα σε πηγαίνουν αυτά
Δεν χρειάζεται να πετάξεις
Πως όταν σιχαίνομαι ή πονώ
Να μην ομιλώ πολύ...

Είμαι Πρόσφυγας
Είμαι Πρόσφυγας στο Σπίτι μου

Το παράθυρο είναι πολύ ψηλά
Ανοίγω τα σκέλια
Γιουρούσι ο Απόπατος να κάμει

Το Κράτος και τα Πανεπιστημιακά Ιδρύματα
Και στο πλαίσιο σχεδιασμού
«Πρόληψης»
Και «Προστασίας»
Από «Φυσικές Καταστροφές»
Με έχρισαν Πρόσφυγα
Έτσι...
Κλήθηκα να υιοθετήσω έναν άλλον Τρόπο
Μιαν «Άλλη Φιλοσοφία»
«Τρόπου Ζωής»
Έτσι!
Έτσι το είπε η Ψηφιακή Διακυβέρνηση
Δουλεύει η κόρη μου εκεί!
Κοιμάμαι
Ξυπνάω
Τρώω
Με παίρνει τηλέφωνο και ο γιος μου
Κάθε απόγευμα στις επτά
Νοιάζεται!
Αλλά εγώ εντάξει
Συνήθισα
Μ' αρέσει στην τουαλέτα
Να τα κάνω όλα

Μπορείς να γελάσεις!
Στον πάτο της τουαλέτας
Τι να δεις!
Μικροσυμφέροντα και ρουφιανιά
Χαμόγελα γλοιώδη
Ανόθευτη ημιμάθεια
Κουτσομπολιά
Για να ξεχάσεις και να ξεχαστείς
Πάρε φάρμακα ισχυρά
Μπορείς να κλάψεις!
ΧαΧαΧαΧα
Να τρως όλο το φαγάκι σου.
Να γίνεις «Καλό Παιδί»
Θα πάρεις και «Επιστροφή Φόρου»
Δεν θυμάμαι καν
Ποια είναι η αγαπημένη μου μουσική
Έχω μια ηλικία περασμένη
Είμαι 24 ετών
Αλλά η ηλικία περασμένη
Ένα μικρό φλυτζανάκι με μικρά δισκία
Vallium, Prozac, Xanax
Κι ένα μπουκάλι αντισηπτικό
Είναι αλήθεια
Πως κι ο Ήλιος
Έβγαλε Γλώσσες παγερές

Είναι λίγο
Είναι κάπως άβολα
Αλλά
Αλλά τα καταφέρνω...

Θέλω να μπω στο γύρω-γύρω
Κάτω απ' το ΜΠΛΕ τ' Ουρανού
Να γίνω το Πρόσωπο το τραγικό
Να βγάλω απ' την Άβυσσο τον πύρρο
Να γίνει το Ποτάμι Χείμαρρος
Να γίνει η Θάλασσα Ωκεανός
Να σπαν οι Φλέβες
Την Πεθυμιά εκτοξεύοντας καθώς...

Πόσους σκότωσες;
Στα Όνειρά σου...
Στα Όνειρά μου
Ποιος είσαι εσύ;;
Ποιος είσαι που μιλάς για τα Όνειρά μου;;
Αν σκότωσα
Αν σκότωσα στα Όνειρά μου
Ξέχασες;;
Ξέχασες που μου έλεγες να γίνω «Καλό Παιδί»
Έγινα!
Έγινα!
Ο Πρόσφυγας Νους
Με μάτια Φωτιάς
Αρμέγει τα Υγρά
Και στραγγίζει το Αίμα
Κει πάνω
Στο Ράφι το Αιώνιο
Τ' ανακατεύει στο τσουκάλι
Βουίζει στ' αυτιά μου η κουτάλα η τσίγγινη

Έμαθα και την Trendy διασκέδαση...
Και τώρα δεν σου αρέσω;;
Τς! Τς! Τς!
Έγινα «Καλό Παιδί»
«Πολύ Καλό»
Ό,τι μου είπες Εσύ
Εγώ το κατάπια
Δεν είμαι «Καλό Παιδί»;;

Βάλτε την αγαπημένη μου Μουσική
Χωρίς προειδοποίηση
Τη Μαγεία της εξαπλώστε
Είναι αλήθεια
Πως με παρακολουθεί το Φεγγάρι

Τώρα με ξεπατώσανε
Νταβάδες και Μαστροποί
Μ' έκλεισε το Μπαλκόνι απ' έξω
Ένοχη και διακαώς να φταίξω
Μου κρέμασεν το ΚυνοΒούλιον και κόκκινο Φωτάκι

Οι δαντελένιες μου Ακτές
Σκέτη χαβούζα
Οι δαντελένιες μου Ακτές
Ένα στα γρήγορα απ' τους «Πατριώτες» στο παγκάκι
Μ' ένα συμφωνητικό Παραχώρησης
Απλής Χρήσης Αιγιαλού
Μισοτιμής με πούλησε και στους «Διεθνιστές»
Η Αργομισθία ευλογητώς η μπουνταλού

Για την ξαπλώστρα
Κόβουν τα Funds
Με μια Επιτροπή
Πλακώσαν κι οι «Πολίτες»
Όλοι «αγαπημένοι» κι «Έξυπνοι»
Μα μήτ' ένα δράμι μυαλού
Να βγάζουν selfies στην ξαπλώστρα
Μια πολυτέλεια που ζήλεψαν
Κρεμανταλού

Πέσαν και...
Πέσαν και τα βυζιά μου
Στα πάρτυ με τα ούζα

Γελάω
Κλαίω
Πληρώνω και Δανειακές Συμβάσεις
Έμαθα τα βήματα κι αυτής της Φάσης
Με «ενσυναίσθηση» λαϊκιστική
Αχ! Μ' άφησεν η «Κοινωνία» μ' ένα βρακί
Κάποιος με χτυπά
Αυτή η στρογγυλή Σφαίρα

Τα «Παιδιά» μου
Μου φέρνουν «Πελάτη»
Μ' «αγαπάνε»
Όπως τ' «αγάπησα» κι Εγώ
Που τους είπα να γίνουν «Καλά Παιδιά»
Ξέρουν πως δεν έχω δεκάρα τσακιστή
Τα «Παιδιά» μου μ' «αγαπάνε»
Μου φέρνουν «Πελάτες»
Κάθε Μέρα
Κάθε Μέρα
Τρώγω-Τρώγω όλο μου το Φαγί
Περιμένω το πληθωρισμένο Χρήμα
Τανιέμαι ν' αυξήσω την Παραγωγή
Κάποιος μου μιλά
Αυτό που αφέθηκα να «Ζήσω»

Δεν περνά η μπογιά μου πια
Ψάχνουν να με ξεφορτωθούνε
Τι άλλο να βάλω υποθήκη πια...

Μάθε να διαχειρίζεσαι.
Τα Οικονομικά σου.
Τα Κιλά σου.
Τα συναισθηματά σου.
Τα Χρώματά σου
Μην ξεχάσεις να πεις το Χάπι σου
Και Ντριιννννν!
Χτυπά το Κουδούνι και...
Μαζεύει γρήγορα το χαρτοφύλακα ο Πούστης
Πληρώνει τις ασφαλιστικές εισφορές του
Και θέλει καβάτζα το διάλειμμα

Ξεχνάω να το «διαχειριστώ»
Για να γελάσεις
Πρέπει πρώτα να το «διαχειριστώ»
Και για να κλάψω
Και για να θυμώσω
Ας πούμε τώρα
Που είμαι λίγο
Που είμαι κάπως
Που είμαι λίγο
Εκνευρισμένη
Πρέπει να το «διαχειριστώ»

Αν Πεινάς
Να μου το πεις
Θα σου δώσω δάνειο
Καταναλωτικό
Να φανταστείς
Μου έχουν εξασφαλισμένη και τροφή
Τι «Καλοί» Άνθρωποι!
Αν είσαι «Καλό Παιδί»
Θα έχεις προνόμια
Περιμένω το παυσίπονο να με πιάσει
Το Μάτι μου αλλοίθωρο στη Χάση
Δεν το καταλαβαίνω
Πως το Σώμα μου «πεινάει»
Αλλά η σειρήνα χτυπάει
Πάντα!
Πάντα έρχεται η Στιγμή
Να πληρώσεις το Τίμημα...
Στα χαμηλόφωνα
Κάθε λογής Ιερατείο
Τον Κύβο βαστά του Rubik
Ας φάω!
Καταπίνω
«Τροφή» και «Γνώση»
Κατασκευασμένα
Όπως μου τα μασάς
Το Σύμπαν
Συνεχίζει να ταξιδεύει
Οι Lovers γίναν Μούτσοι σε αεροπλανοφόρα
Βαράνε το social distanc με καραμούζα
Μαθαίνουν και cybersex στον Πυθαγόρα

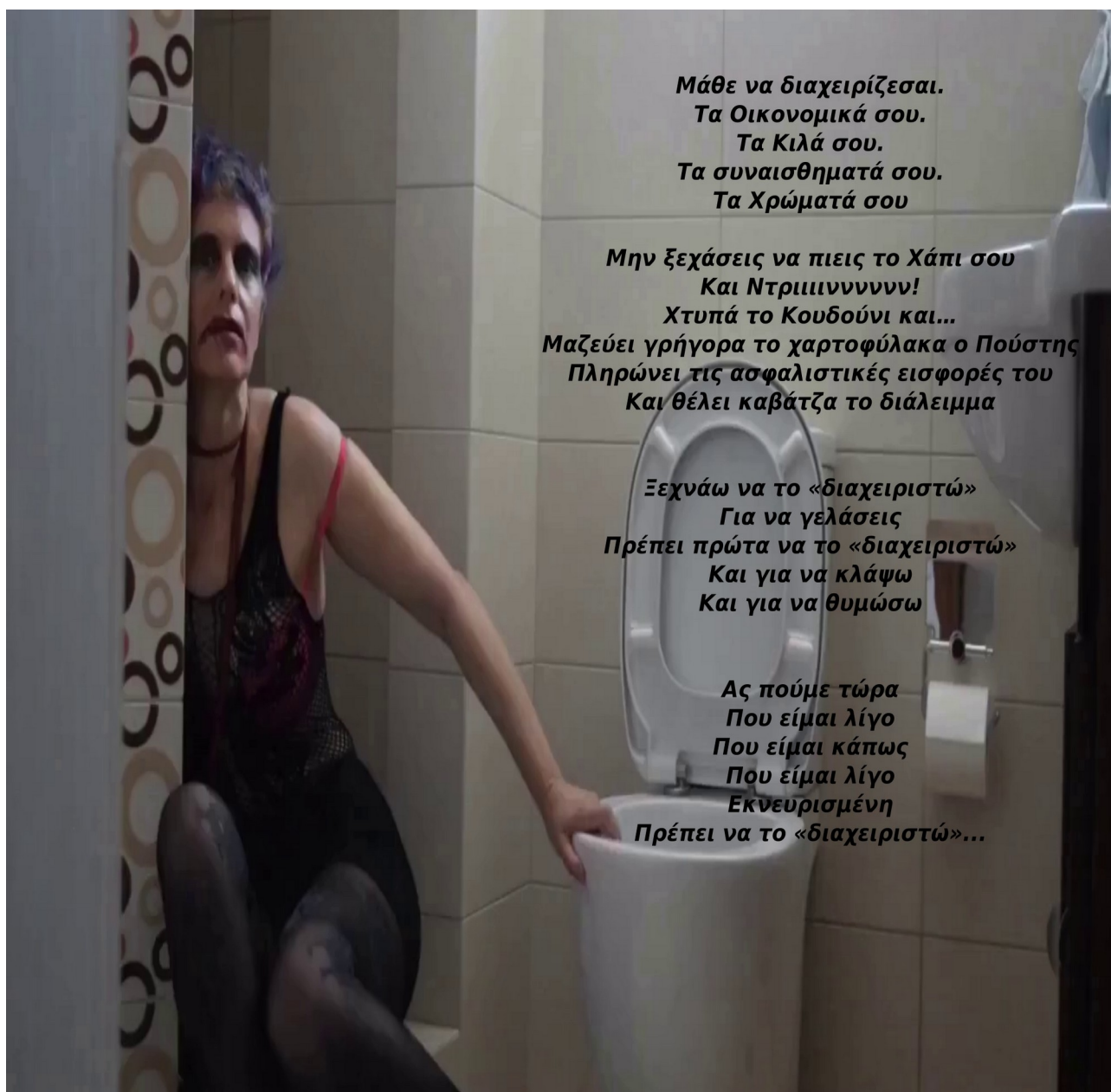
Ήμουν αλλιώς!
Ποτέ δεν θα ξαναγίνεις
Όπως ήσουν πριν
Η λέξη «Ελευθερία»
Είναι απαγορευμένη
Χρειάζεσαι διασωλήνωση
Για προληπτικούς Λόγους «πεινάει»
Στον «εργαστηριακό Έλεγχο»
Βρέθηκαν αυξημένες Δόσεις «Οξύνοιας»
Αρκετά ανησυχητικές είναι και οι Τιμές «Ανυπακοής»
Γαμιέσαι!
Γαμιέσαι!
Αλλιώς ήμουν...
Να γίνεις «Καλό Παιδί»
Να γίνεις «Καλό Γρανάζι»
Λαδωμένο
Γαμιέσαι!

Δεν κάνεις Όνειρα καθώς είπες
Κι εγώ θέλησα να τα δούμε μαζί
Χωρίς αυταπάτες
Ένα Τίποτα θα ‘ταν η Ζωή...
Μη γυρίσεις Πίσω να κοιτάξεις
Θα επιληφθώ του Πτώματος
Γαμιέσαι!
Αχ! Πως νοστάλησα χαλίκια να πετάξω στην αυλή
Είμαι εδώ κι έχω Οργή
Έχω ακατάσχετη Οργή
Λες αμάρτημα να ‘ναι βαρύ;

Έλα!
Εκτονώσου
Εντάξει
Εντάξει
Με βαμμένα μαλλιά
Χωρίς βαμμένα μαλλιά
Όλα τριγύρω
Όλα τριγύρω σκονισμένα
Μου πέρασε
Μου πέρασε
Εντάξει;
Εκτονώθηκες;
Ετοίμασε τον επόμενο Πελάτη
«Καλό» τι είναι;
Μμμμμμμμμ
Καλή ερώτηση
Και που ‘σαι!
I am just vaccinated
Just controllated...

Βάφω τα Νύχια μου
Τσως, θα πεις
Εγώ βάφω τις «Ρημαγμένες Μάχες» των Λαών
Με «Γνώση» και «Μνήμη»
Άντε γαμήσου ρε Μαλάκα
Αααααα!
Μόλις είπα μια «κακή λέξη»
Αααααα!
Τώρα το «Επίπεδό» μου
Δεν θα είναι «Αποδεκτό»
Καθότι «Όχι αρκετά υψηλό»

Για ποια «Γνώση» ακριβώς μου μιλάς
Αυτή που κατασκεύασε το Κράτος
Και την αναχαράζουν πρωί και βράδυ τα Πρόβατα;
Για ποια «Μνήμη» ακριβώς μου μιλάς
Γι' αυτή που επίσης κατασκεύασε το Κράτος
Και την έχουν στο μαξιλάρι τους
Σαν prozac οι Θνητοί;
Λοιπόν!
Προτιμώ να βάφω τα νύχια μου
Τσως να σου αρέσει και το χρωματάκι...

Στη 12η ενότητα εμφανίζονται:

- *Χώρα-Ελεύθερη:* Άννα-Μαρία Γιοβάνου
- *Χώρα-Εκπαιδευόμενη στην Πορνεία:* Νίκη Πιλιάκη
- *Χώρα-Πόρνη:* Ευαγγελία Τυμπλαλέξη
- *Κράτος:* Στέφανος Γιοβανόβσκι
- *Πολίτες:* Μαρία Ζουρνή
Έλενα Κουκιάσα
- *Προπαγάνδα:* Νίκος Κυριαζής

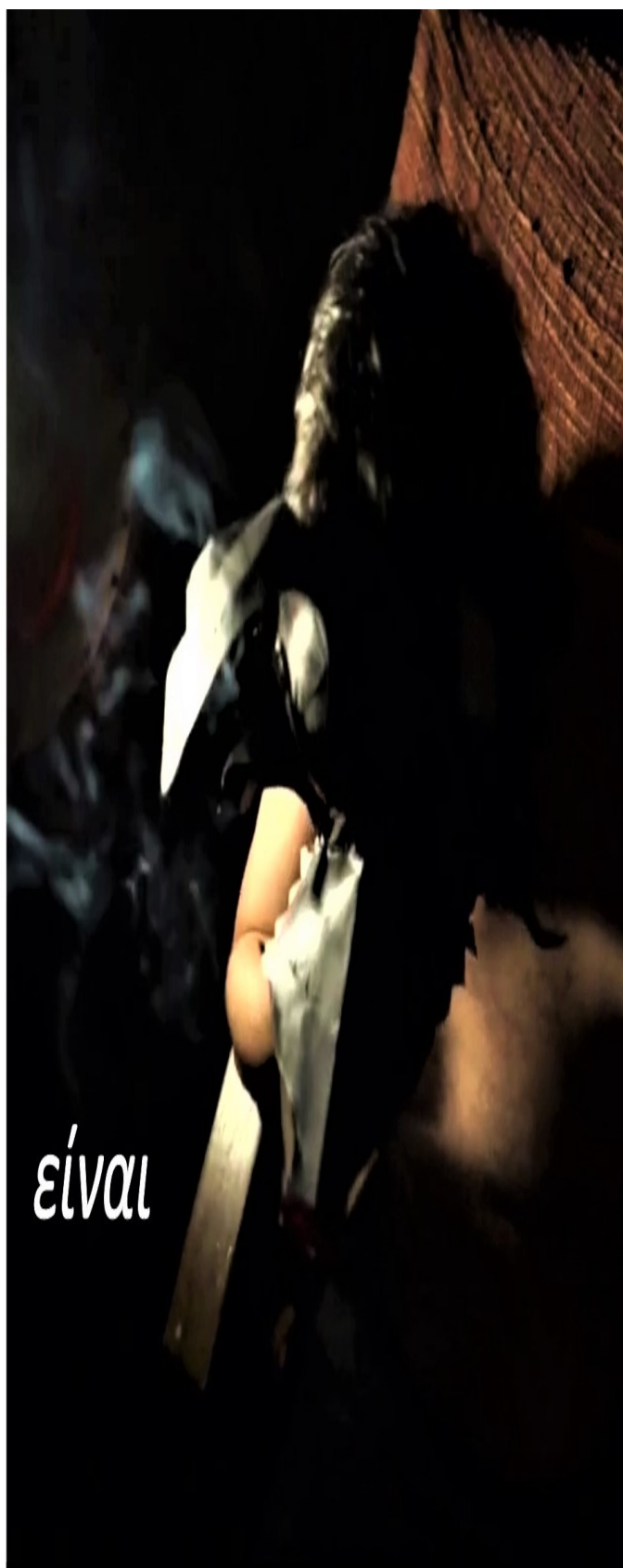
Αν Πεινάς
Να μου το πεις
Θα σου δώσω δάνειο
Καταναλωτικό
Να φανταστείς
Μου έχουν εξασφαλισμένη
Και τροφή
Τι «Καλοί» Άνθρωποι!
Αν είσαι «Καλό Παιδί»
Θα έχεις προνόμια
Περιμένω το παυσίπονο
Να με πιάσει
Το Μάτι μου αλλοίθωρο στη Χάση
Δεν το καταλαβαίνω
Πως το Σώμα μου «πεινάει»
Αλλά η σειρήνα χτυπάει
Πάντα!
Πάντα έρχεται η Στιγμή
Να πληρώσεις το Τίμημα...
Στα χαμηλόφωνα
Κάθε λογής Ιερατείο
Τον Κύβο βαστά του Rubik
Ας φάω!
Καταπίνω
«Τροφή» και «Γνώση»
Κατασκευασμένα
Όπως μου τα μασάς
Το Σύμπαν
Συνεχίζει να ταξιδεύει
Οι Lovers γίναν Μούτσοι
Σε αεροπλανοφόρα
Βαράνε το social distanc
Με καραμούζα
Μαθαίνουν και cybersex
Στον Πυθαγόρα...

Το Χάος
Στολίδι...

είναι

Ρίξε λάδι στη Φωτιά
Το Χάος είναι στολίδι
Ω! Προθυραία Εκάτη
Δείξε
Δείξε στον αποστειρωμένο Άνθρωπο
Τον Άνθρωπο τον τυφλωμένο
Δείξ' του τον Κόσμο τον Αγέννητο
Και το Ανόλεθρο του Κόσμου
Ύλη και αντί-Ύλη
Τραμπαλίζονται στον Ιδρώτα
Το άγονο Κενό δείχνει συμπαγές
Στέρεο
Μα δεν είναι
Δεν είναι
Δες τη σύγκρουση και το Νείκος
Ερμητικά κλειστά
Κλειστά
Η Φύσις εντέλλεται
Θεούς εντέλλεται
Θεούς, Ανθρώπους και Στοιχεία
Ω! Προθυραία Εκάτη
Δείξε
Ξερίζωσε τα μαστάρια που βυζαίνει
Αιμόφυρτος κι Ημι-λιπόθυμος
Στο ρωγοβύζι Έρμαιος της «Αγάπης»
Δος του φτερά Οργής
Μεταβολής σπαθιά και δόρατα
Στεφάνι να φορέσει στα μαλλιά του

Ακονίζει ο Χρόνος τη μασέλα του
Κι οι θλιβερές Υπάρξεις σπαργανώνουν
Την Καύλα τους σε εκπαιδευτική Τροχιά
Σε εξωσχολικές δραστηριότητες τη Νιότη
Καμιά Λευτεριά δεν αποκτήθηκε με «Ευγένεια»
Ξέρεις...
Χωρίς πολεμόχαρες Ιαχές
Νερό δεν άρπαξε Κανένας
Και Πέρδικα καμιά πίσω από τζάμι
Να κλαίγεται δεμένη με καλώδια
Για Δάση χαμένα και ανέγγιχτα
Ντιν-Νταν
Ντιν-Νταν
Δώδεκα τα μεσάνυχτα
Ω! Μα δεν ξέρω γιατί άγγεσαι
Τα flows του ρολογιού να ερμηνεύσεις
Η Σταχτοπούτα ήταν γυμνίστρια
Ποζάρει ηδονικά με τις ζαρτιέρες
Στο «αλληλέγγυο» σάρωμα του «Κράτους»

Και η Πεντάμορφη;
Και η Πεντάμορφη ευνούχος φεμινίστρια
Πηδιόταν στα Ιδρύματα για καριέρες
Τσιμπούκι έπαιρνε του Τέρατος
Πίσω από τους βάτους
Θράσος και Μίσος αν δεν αλείψεις στο ψωμί
Χύσια δεν δικαιούσαι θαλασσόδερα
Στη Θέση επικεντρώθηκες
Σίγουρος για τις συντεταγμένες να 'σαι
Στης ματαιότητας τον Καβγά
Κι αποξενώθηκες απ' τον Άξονα
Τον άξονα της Στροφορμής

Μεταβολή-Darkίλα-Εξαλλαγή
Το Σύμπαν έφτιαξε κανάλι
Κάνε «*subscribe*» και πάτα τη Σκανδάλη
Να 'βρουν τα σκάγια πωλητές
Να 'βρει ο κρότος τις Πληγές
Μες στο Δωμάτιο το κλειστό
Γέννεση δεν υπάρχει
Μήτε και Θάνατος να διαβεί την Πύλη
Μόνο το Ον με την πληρότητά του
Με το «*Κουράγιο*» του το ταπεινό
Φουντώνει ένα Ρίγος στο ισχνό κρεβάτι
Να δώσεις το Μουνί σου ενέχυρο
Σε «*κάποιον που ν' αξίζει*»
Σου είπαν...

Ω! Προθυραία Εκάτη
Δείξε
Δείξε στην Πόλη
Τα μπασταρδάκια του Βιολογικού Πατέρα
Δείξ' της την Κίνηση και τη Ζωή
Μου δίνει στα νεύρα το κωλοφέγγαρο
Και τα ηλίθια post με τις κρεμάστρες
Κρεμάστρες νεραϊδένιες κι ανοργασμικές
Πέρνα απ' το μηχάνημα το Covid-Pass
Είναι της μόδας το γεύμα σε sushibar
Τη λευτεριά μπορείς να στερηθείς
Για να το αποκτήσεις...

Μου δίνεις κι Εσύ στα νεύρα
Φίλος στα σεντόνια ή γκόμενος
Αποφάσισε επιτέλους!
Αποφάσισε
Μ' αφήνει παγερά αδιάφορη το όλο σκηνικό
Και μη μου πεις!
Μη μου πεις πως δεν πρόκειται
Για σκηνικό
Ένα σκηνικό με Δράκους, Τόξα, Στόχους
Όλα τα 'χει μέσα
Θέλω απλώς να τα σπάσω όλα
Ανοίγω λαγούμια και βγαίνω απέναντι
Απέναντι που;;

Η Bild παραμονεύει
Το Κρεμλίνο ενεδρεύει
Show what
Ω! Προθυραία Εκάτη
Δείξε
Δείξε στον κουτοπόνηρο Άνθρωπο
Της υποδούλωσης τα χωνευτικά να φτύνει
Σταδιοδρομία με ξεσκονόπανο
Στην Κόλαση να μην κάνει
Δείξ' του
Δείξ' του στο Τόξο να τεντώνει τις Χορδές
Του Νεκροθάφτη δείξ' του τα Σχοινιά
Και το αποδιοπομπαίο Άγος
Το Άνθος απ' το βάζο βγάλε
Τρίψ' του τα πέταλα κατάχαμα στο τσιμέντο
Να νιώσει το τράνταγμα στον Τάφο
Έτσι καθώς πατά τα πλήκτρα
Να προλάβει...

Κάνε στην άκρη
Μου κλέβεις τ' Οξυγόνο
Ω! Προθυραία Εκάτη
Δείξε
Δείξε στο θρασίμι το ανθρωποβόρο
Που κλαίγεται στη Γέφυρα την περιθανάτια
Σε στενορύμια έχωσες το Μυαλό
Δείξ' του το asha του Διαβάτη
Δείξε στον μεθυσμένο Άνθρωπο
Δείξ' του το άγγιγμα στα Κβάντα

Απαραίτητος θες να 'σαι
Σε μια Ζωή οποιαδήποτε
Αρκεί ο Βίος ο ωχρός σε φέρετρο απαστράπτων
Το Άνω και το Κάτω
Φορτίζω το αλυσσοπρίονο να σου κόψω τα Νύχια
Πρόγονε με τα home made δισκάκια
Ένεκα της μήτρας του Κόσμου
Της ανέραστης
Μπορεί και να περισσεύω

Το Όμορφο και το Άσχημο
Φούσκωσε η Θάλασσα
Και κόλλησε το μπλουζί στα κορμί μου
Hand made βυζάκια
Ξέρω! Σε ξετρελαίνει
Στη Φαντασία σου ανελέητοι Ατρείδες
Αξίζουν το κούρσεμά τους
Χαμένες Απολαύσεις στα δόντια του Θηρίου
Βάλε στον κρόταφό μου το περίστροφο
Και στο λαιμό Κοπίδι
Κουνάβια ρίξε πρόστυχα στο κατόπι
Ω! Προθυραία Εκάτη
Δείξε
Δείξε στον κουτοπόνηρο Άνθρωπο
Πως να ανυπακούει
Ν' ανυπακούει στην απαγορευμένη Ώρα
Θήραμα στις παγίδες να μην στέκει
Πέρα από Βάλτους
Το Βλέμμα ν' αντικρύζει

Αιώνια Ζωή
Αιώνια Ζωή!
Αιώνια Ζωή...
Το Ον
Το Ον το κυκλικό
Με Άξονα κεκλιμένο
Κανείς απ' τη Μανία δεν με «προστάτειψε»
Πυρός του ακαταβλήτου τη Μανία
Φωτόνιο
Στοιχείον άμεμπτον
Ξεθυμασμένοι Εραστές
Φωτόνιο
Στοιχείον άμορφον
Τα Πάντα που δαμάζει
Το Ον το κυκλικό
Με Άξονα κεκλιμένο
Ακούμπα πάνω στα βυζιά μια πρέζα
Μη κι η Περιστροφή αρχίσει

Σημειώσεις για την 13η ενότητα:

Το είδος των Λυκανθρώπων απαντάται στους αρχέγονους θρύλους και το εμπεριέχουν, κεκαλυμμένα ή απροκάλυπτα, οι περισσότερες των αρχαίων Μυθολογιών.

Συνιστά ενίοτε ελκυστική πηγή εμπνεύσεως για όσους ακροβατούν στα ρείθρα της ερασιτεχνίας.

Στην αρχαία Ελλάδα στενά συνδεδεμένος με τον λύκο εμφανίζεται ο θεός Απόλλωνας, και ο οποίος δίνει τη σκυτάλη στον Apollo Soranus της Ρωμαϊκής Φαντασίας.

Στις σκανδιναβικές χώρες φορά τη χλαίνη του Fenrir και στην Ιρλανδία, στο βιβλίο Book of Ballymote, είναι καταγεγραμμένες αναφορές για τους ανθρώπους του Ossory, που σύμφωνα με τις φήμες κατάγονταν από τους λύκους και είχαν την ικανότητα να μεταλλάσσονται.

Στη μεσαιωνική Ευρώπη υπάρχει επίσης εκτεταμένη αναφορά στο θηριώδες είδος ως πηγή τρόμου και θυμού στο ευρύτερο πλήθος.

Κάτω από τον απλό τρόπο μπορεί να ανιχνευτεί η σκοταδιστική Σκέψη, η οποία οδηγεί τον Άνθρωπο σε αφόρητο και παρ' όλο ανεξήγητο Μίσος για ο,τιδήποτε υπερφυσικό ή μεταφυσικό, το οποίο δεν μπορεί να χαρακτηρισθεί και ως εκ τούτου να ελεγχθεί, κάτι που προκαλεί μέγα κίνδυνο για την εκάστοτε μορφή Διακυβέρνησης αλλά και για τον απλό-βολεμένο ανθρωπάκο, ο οποίος πείθεται στις ευρέως αποδεκτές επιταγές.

Συχνότατο φαινόμενο αποτελεί η στοχοποίηση της όποιας διαφορετικής ατομικότητας ως «επικίνδυνα υπεύθυνη» για «πρόκληση λιμών-λοιμών-καταστροφών».

Πρόκειται για το εξιλαστήριο θύμα που διακαώς αποζητά ανέκαθεν ο ψυχολογικοποιημένος άνθρωπος, επειδή δεν δύναται να συντονιστεί με τις δυνάμεις της Φύσεως, αλλά έρμαιο της ορθολογικής έπαρσής του σχετικά με την «εξήγηση των Πάντων», δεν καταφέρνει παρά να εμπλέκεται όλο και πιο βαθιά στις μυλόπετρες της απανθρωποποίησής του, επιχειρώντας ταυτοχρόνως μία παγίδευση των ανθρωπίνων ενστίκτων του σε άλλα όντα, τα οποία δαιμονοποιούνται τεχνηέντως.

Στην ενότητα επιλέγεται ο χαρακτηρισμός Apollo Soranus με σκοπό να αναδειχθούν οι ρίζες της τρομερής Φιγούρας, που έλκουν την καταγωγή τους από τα βάθη της Αρχαιότητας στις διάφορες Φυλές και συγκεράζονται με διάφορους τρόπους, άλλοτε με διακριτά χαρακτηριστικά κι άλλοτε όχι, στις μετέπειτα απόπειρες Τερατολογίας.

Στην αρχαία Ελλάδα και στη Ρωμαϊκή Αυτοκρατορία η θεραπεία κάποιου με «λυκανθρωπία» επιτυγχανόταν δια του εξαναγκασμού του «ασθενή» σε διάφορες επώδυνες δραστηριότητες «με την ελπίδα να αποβληθεί η ασθένεια».

Στην Ευρώπη του Μεσαίωνα επιστρατεύονταν διάφορες «θεραπείες» όπως:

- «κατάποση συγκεκριμένων φίλτρων»
- «θρησκευτικό εξορκισμό στις Εκκλησίες»
- «χειρουργική αφαίρεση του Κτήνους από το ανθρώπινο Σώμα στα Νοσοκομεία»

Εύκολα αντιλαμβανόμαστε πως ο «ασθενής» είχε ζοφερό μέλλον μπροστά του, το οποίο διαγραφόταν θανάσιμο, αφού:

- είτε θα καιγόταν στην πυρά ως «Δαιμονισμένος»
- είτε θα κατακρεουργούνταν από την εξαιρετικά επώδυνη και επιβλαβή ιατρική της εποχής

Αξίζει να αναρωτηθεί ο ανθρωπάκος σχετικά με τις θηριωδίες που διαπράττει ο ίδιος και αν τελικά είναι λιγότερο ή περισσότερο ειδικθείς από τις «Πράξεις των Παράξενων Πλασμάτων»...

Στη 13η ενότητα εμφανίζονται:

- *Apollo Soranus:* Αλέξανδρος Τσαντίδης
- *Werewolf=Πραγματικός-Λυκάνθρωπος:* Στέφανος Γιοβανόβσκι
- *Shape-Shifter Wolf=Μεταμορφικός Λύκος:* Άννα-Μαρία Γιοβάνου
- *Wolfmen=Λύκοι-Άνθρωποι:* Χρύσα Ζουρνή
Μαρία Ζουρνή
- *Scream:* Ευαγγελία Τυμπλαλέξη

Που γυρνάς μωρή;;

Που γυρνάς Μωρή;;

Πίσω απ' τη Σκηνή
Κορμιά τρυφερά που Μόνα
Μόνα γδέρνουν το δέρμα τους
Με τα δικά τους αδυσώπητα Νύχια
Νύχια μεγαλωμένα σε αλκοόλη κι Απουσία

Ψάχνω κι εγώ σ' έναν Καθρέφτη
Το Είδωλό μου sans artêt
Έχω την Cosmote απλήρωτη δυο μήνες
Παράπονα στο messenger απ' τη FIFA
Κι όλες του Μαρινάκη τις Κατίνες
Απλήρωτα Ε.Ν.Φ.Ι.Α, ΔΕΗ
Λοιπούς Κηφήνες και κάθε τραμπαρίφα
Τσα που το 'σκάσα απ' τις Ειδήσεις
Netflix κι Ertflix με φωνάζουν Ψεύτρα
Πίσω απ' του Καραγκιόζη το μπερντέ
Ρεμπέτισσα την είδα κουτεντέ
Στων Βαλκανίων τα τσιμέντα
Στων socials τις παραγγελιές

Ρεμπέτισσα των Δοσίλογων
Στην έξω Φυλακή
Ρεμπέτισσα αστούλα που κόπτεται για κράτος
Ρεμπέτισσα με ανθρωπίστριας φερετζέ
Έγραψα και δυο «μελέτες» απ' αλάργα
Μία υπό διαμόρφωση κοινωνιολογική
Την παρουσίασα στου Κόμματος τη γιορτή
Μια ελεγχόμενα ψυχολογική
Επένδυση εκατομμυρίων στην αμυγδαλή
Με ρούχα καλά και τη γραβάτα
Το Μαρικάκι μπέρδεψα με την Traviata
Ο Verdi σπέρμα να αντλεί από σκάφη
Ω! Για κοιτάχτε.
Για κοιτάχτε
Το σκαρπίνι του Σκαρβέλη αστράφτει
Ζω κι εγώ το «δράμα» μου
Μη νομίζετε...

Γιατί βρίσκομαι εδώ;
Γιατί βρίσκομαι εδώ;
Γιατί;
Γιατί;
Γιατί;
Γιατί βρίσκομαι εδώ...

Αυτές οι Ψυχές
Αχ! Αυτές οι Ψυχές...
Με απλωτές στην Πίσσα κολυμπώντας
Αίμα και Σπέρμα
Θυμός χωρίς συστάσεις
Χωρίς πάτο φαγητό στη μέση
Σαν αφορμή κουβέντας
Καθαιρεμένες απ' τον Δεσπότη
Φέρνοντας βόλτα τον Θάνατο

Έχω φορέσει τα καλά μου
Κι εκεί που σούβλιζα το κοκορέτσι
Και φούρνιζα πίτες κι ένα ταψί με γεμιστά
Κι ανέβαζα ταυτόχρονα κι ένα stato στα socials
Για πεινασμένα, λαίλαπες καιρικές και θανατικά
Είχα διαχειριστεί στη Gestalt και το χαμόγελο μου
Και την ανίατον Βαρεμάρα μου
Και λέγοντας μέσα μου «Φτού σου Κοπελάρα μου»
Κάθε Νύχτα δίχως οξυγόνο
Τρυπιέμαι με το εμβόλιό μου
Μια φουσαλίδα να βρω
Στο αυτό-ναυάγιό μου

Κι εκεί λοιπόν που όλα πήγαιναν ρολόι
Κι εγώ είχα φορέσει τα καλά μου
Ξεκλείδωσε η Πόρτα κι έτριξε το Δοκάρι
Φανήκαν οι Εραστές πάνω σε ΆΤΙΑ
Απ' τη σκοπιά κατάκοποι
Για Άγγιγμα διψασμένοι
Το πλιάτσικο στο γυναικείο Κορμί
Η διαστροφή μου έψαχνε για Βιαστή
Να μου αποδώσει ο Γιος ευθύνες
Η Κόρη να μου ξεχώσει τα ριζά
Δεν αγάπησα Καμία
Κανέναν δεν αγάπησα
Μεγαλομάρτυς μου η Ιστορία
Θα στη διηγείται κάποτε
Μιαν εγχώρα «Αυθεντία»

Βγες έξω!
Μου αρέσει το πρόσωπό σου...
Βγες έξω!
Μου αρέσει το πρόσωπό σου...
Βγες έξω!
Μου αρέσει το πρόσωπό σου...

Θέλω να ζήσω!
Δεν μ' αρέσει Τίποτα...
Θέλω να ζήσω!
Δεν μ' αρέσει Τίποτα...
Θέλω να ζήσω!
Δεν μ' αρέσει Τίποτα...

Κάτι πετάει Ψηλά!
Μόνο Εσύ το βλέπεις...
Όχι! Κάτι πετάει Ψηλά!
Μόνο Εσύ το βλέπεις...
Κάτι πετάει, σου λέω
Κάτι πετάει Ψηλά!
Μόνο Εσύ το βλέπεις
Μάλλον μόνο Εγώ το βλέπω...

Ένας μαλάκας Πατριός
Και μια Μητριά Πουτάνα
Σκαλί-Σκαλί χτίζεται η πορνεία
Τι νόμιζες!
Και οι Φοβίες αποψιλώνονται στην αλάνα
Μάλλιασε η «καθωσπρέπει» Γλώσσα
Να μας εντάξει στην αστική Νιρβάνα
Έρχονται κάθε βράδυ στο κουτούκι
Να σπάσουν τη μονοτονία
Για «Λευτεριά» καυχιέται το Μπουλούκι
Με ηλεκτρονικό τσιγάρο
Τον αργιλέ σε εφεδρεία

Εγώ γλεντούσα αμέριμνη
Τα Ροζ Γυαλιά μου ακριβά
Παρακαλώ, Emporio-Armani
Τ' αρχίδια μου 'σπαγε τ' Αφεντικό
Ντελίβερι μου 'στελνε τα χύσια του
Να καταπιώ και να λουφάξω μάνι-μάνι
Μα δε βαριέσαι! Είχα άξιο μισθό
Για Καραϊσκάκη πρώτα με Covid-Pass
Κι ύστερα πιάτα να σπάσω στην παραλιακή
Από «Φίλο» τραπεζικό Υπάλληλο
Που μου 'δωκε δάνειο στο Πι και Φι
Πήρε το bonus του αυτός το «Κατάλληλο»
Εις τα Κολλέγια τα τέκνα να σπουδάσει
Πήρα κι εγώ ένα επιτόκιο παράλληλο
Το σίδερο κολλάει πάντα στη βράση
Πλέρωνα και τους Συνδικαλιστάς
Πως να καπνίσει ειδάλλως ο Λουλάς...

Μη φοβάσαι!
Φοβάμαι...
Μη φοβάσαι!
Φοβάμαι...
Μη φοβάσαι!
Φοβάμαι...

Τα καταφέραμε!
Τα καταφέραμε...

Μέσα στην Κόλαση Φλόγες
Αφρίζει η μπύρα στα στομάχια
Και ξερατά στα κράσπεδα
Πούτσο και ξύλο στα καμαρίνια
Το «Δημογραφικό» μέσα στη γκίνια
Καπνιά και πάνω στις Πιρόγες
Ψόφο στα Βασιλόπουλα-Βατράχια
Μ' «αγάπησαν», δεν λέω
Χίλια μαρκούτσια Άπαιδα
Κατέφτασεν η Χωροφυλακή
Ποιος τη γαμεί τώρα κι αυτή

Κάτι καίει!
Κάτι καίει...
Κάτι καίει!
Κάτι καίει...

Δεν σου 'μαθαν στο σπίτι τρόπους;
Γω τρώω ban για «άσεμνο» στο fb
Με τη μεζούρα μετρούν τη φούστα μου
Στο log in «Ειδικοί» και Κράτος
Συστήθηκε κι ανάλογη «Εταιρεία» κατά τόπους
Πως λέμε «Εισαγωγαί-Εξαγωγαί»
«Παιδιατρική», «Ψυχιατρική» και «Λογοτεχνική»;;
Ε! Και για το μήκος το ένδοξον στο φόρεμα
Κανονικό Μαστόρεμα
Και η Γειτόνισσα με κοιτά απ' το παραθύρι
Τι ώρα γυρνώ τα βράδια
Βγάζει τα συμπεράσματά της πλήρη
Αλλά ποστάρει για τους Ταλιμπάν ψεγάδια
«Ειδικοί» και Κουτσομπόλες
Με κουράδες περισσές
Καθώς έλεγεν κι ο Τσιφόρος
Κουράδες για «Γνώση» κι «Ιδιοκτησία»
Μια Κολλεγιά φρενήρη
Ένας εσμός στραβάδια στα Ταμεία

Μη φοβάσαι!
Φοβάμαι...
Μη φοβάσαι!
Φοβάμαι...
Μη φοβάσαι!
Φοβάμαι...

«Αλληλέγγυος» παραμένω ευτυχώς
Παραμένω «αλληλέγγυα» ευτυχώς
Μη και με «σώσει»
Στο ενδιάμεσο κάνας Γιατρός...

Που 'σαι!
Δεν θα σε «σώσει» Κανένας
Κι άσε τα χορατά στην άκρια
Μη και σε δουν
Οι Ρεμπέτες επιεικώς...

~ ~ ~

Στη 14η ποιητική ενότητα εμφανίζονται:

- **Ρεμπέτης:** Ειρήνη Γουργιώτη
- **Σύζυγος Ρεμπέτη:** Μαρία Ζουρνή
- **Κόρη Ρεμπέτη:** Άννα-Μαρία Γιοβάνου
- **Ρεμπέτης Μπουζουξής:** Κώστας Ζωγράφος
- **Ρεμπέτης καθαρίστας:** Στέφανος Γιοβανόβσκι
- **Ξιπασμένη Αστούλα νεαρή:** Χρύσα Ζουρνή
- **Ξιπασμένη Αστούλα μεσήλικη:** Ευαγγελία Τυμπλαλέξη

Κάτι πετάει Ψηλά!
Μόνο Εσύ το βλέπεις...

Όχι! Κάτι πετάει Ψηλά!
Μόνο Εσύ το βλέπεις...

Κάτι πετάει, σου λέω
Κάτι πετάει Ψηλά!

Μόνο Εσύ το βλέπεις
Μάλλον μόνο Εγώ το βλέπω...

Πριν το Καλοκαίρι...

Κοίτα!
Επειδή βαρεθήκαμε να θάβουμε
Να παραχώνουμε το ίδιο Πτώμα
Να στήνουμε αγάλματα πάνω στο σκαμμένο
Και να το βανδαλίζουμε Μόνοι μετά
Είναι εκνευριστική τα μάλα, όσο να πεις
Η Ακίνησία των Αγαλμάτων
Σφήκες δεξιά κι αριστερά
Κοπιάζοντας να εξηγήσουν
Την αφορμή δολοφονίας
Και τη βαρύγδουπη ενθρόνιση
Επειδή βαρεθήκαμε λοιπόν
Να χώνουμε και να ξεχώνουμε το ίδιο Πτώμα
Σαν Ισοβίτες σε «Κοινωνικές Φυλακές»
Αυτό τον χαρακτηρισμό «Κοινωνικός»
Να δίνουν οι Επινοητές του εγκλεισμού
Και να νιώθουν κι «ευγνωμοσύνη» οι Έγκλειστοι
Δεν τον κατάλαβα ποτέ
AnyWay
Επειδή βαρεθήκαμε λοιπόν
Κάθε αναθεωρημένη έκδοση του Πτώματος
Κι ένεκα που θελήσαμε έστω για μια φορά
Να σταθούμε Ειλικρινείς
Είπαμε το κουφάρι ν' αφήσουμε άταφο
Κάναμε Κύκλο κι απέ στο Πλαστικό
Για δέηση στα Όρνεα
Χτίσαμε και την Αντιγόνη από τα πριν
Και με τις ροζ ανταύγειες
Και με τα Νύχια της τα Μωβ
Τόσο αθώα
Μα τόσο Αμαρτωλή
Πάλι να σκάψει
Επιθυμήσει...

Καλοκαίρι

Περιμένω...
Τόσο Θόρυβος!
Περιμένω
Την Άνοιξη...
Οι Μαλάκες λεν
Ότι τη φτιάχνουν «Μόνοι» τους
Μέσα στη μίζερη
Στη μίζερη Σκλαβιά τους
Λεν...
Τη φτιάχνουν «Μόνοι» τους
Αλλά...
Αλλά φοβούνται
Φοβούνται
Και δεν τη φτιάχνουν

Κοίτα!
Λίγο πριν το Θέρος
Θυμούνται οι Άνθρωποι να κάνουν δίαιτα
Ανεβοκατεβαίνουν λαχανιασμένα στο steping
Μ' έναν Τλιγγο τρυφερό στους Κροτάφους
Κοίτα!
Το Θέρος γίνονται οι Πόλεις αμαρτωλές

Τα γυαλιά
Τα γυαλιά θρυμματίζονται
Τα «Γνήσια» Παιδιά της Εποχής
Αθώα και Συνένοχα
Είτε Χειμώνα
Είτε καλοκαίρι

Στη γιγαντο-Οθόνη απέναντι μια Παραλία
Με Φοίνικες, ξαπλώστρες και red bull
Πάλεψαν τόσο όλη χρονιά να πάρουν
Μπούκα βαθμούς τυφλούς
Ποδιές κατουρημένες
Με το εύπλαστο Κρανίο

Παίρνουν κοφτές ανάσες
Δυναμώνουν την ταχύτητα στο step
Ξανά ανάσες κοφτές
Ξανά!
Ξανά!
Ξανά ανάσες κοφτές
Ξανά ανέβασμα της σκάλας στο step

Μυρίζει Πίσσα και βενζόλιο
Τρώω και καταπίνω αυτό το παχύρρευστο Υγρό
Τράβα σκανδάλη
Τράβα σκανδάλη στο Καπιτώλιο
Με μάζεψαν οι Μύγες
Αυτή τη βόλτα
Ψάξ' την σ' ένα μήνυμα
Με συγκεκριμένο Σκοπό

Συνήθισαν σε τόσο Πλαστικό τα Μάτια
Τ' αυτιά συνήθισαν
Στου Κόρακα το Κρα
Χωρίς προφυλάξεις
Με προφυλακτικά...

Ψαχουλεύω
Ψαχουλεύεις
Ψαχουλεύει
Σε Καλώδια Γυμνά τα Σέβη
Το Θέρος!
Χτυπά στο Πρόσωπο ένα αεράκι
Σπέρνει Κάτι στους μορφασμούς
Είπα να φύγω
Αλλά...
Άκουσα τα γυαλιά να σπάνε

Ξανά ανάσες κοφτές
Ψαχουλεύω
Ξανά ανάσες κοφτές
Ψαχουλεύεις
Ξανά ανάσες κοφτές
Ψαχουλεύει
Ψαχουλεύω
Ψαχουλεύεις
Ψαχουλεύει
Όλα
Απ' αυτή τη χαραμάδα περνάνε
Βγες!
Βγες!
Και άσ' τα Όλα πίσω
Χωρίς ξανά να κοιτάξεις...

Χειμώνας!

Ήρθε κι ο Διάβολος να μας γνέφει
Μπάσο και ντραμς στις Ψύχρας το Στέκι
Γνωριζόμαστε από κάπου;;
Νόμισα κάποια στιγμή
Καβάλα σ' είδα σε Ποδήλατο
Στριφτό τσιγαράκι ατμήλατο

Ξέπεσε να γυρεύει πίπες
Από μια Creepy Παραφωνία
Εφημερίδες-Πορνό στα περίπτερα κρεμασμένα
Στα Πεζοδρόμια Πρεζάκια και Πουτάνες
Στο ΤΑΥΠΕΔ να υπαχθούν γρήγορα οι Αλάνες
Χέρι με χέρι η ανταλλαγή
Σε επικίνδυνη λακκούβα λάσπης
Κατάλογο μου 'φερε από μέσα ένας Γιάπης

Όπου τρελλός κι η Μοίρα του
Το 'ριξε στα Ξενύχτια, στα Ποτά
Κι ένα μακρύ Σταυρό στην Εκκλησία
Σ' αυτό το απάνεμο Λιμάνι
Η ένδοξη Πατρίδα
Με τα εστέτ αφρόψαρα σε daily mood
Σε προστασία Όρμου
Τόσο μα τόσο ανενεργή
Χιλιάδες Πρόσωπα
Τόσο μα τόσο απρόσωπα
Άσε τον Άνθρωπο να ξεπαγιάσει
Μη κι οργιστεί κι αρπάξει το ψωμί

Κι αφού τετραγώνισε τον Κύκλο
«Ειδικοί» του την πέσαν στα μουλωχτά
Το Δέρμα πλανιέται στη Βροχή
Βγήκαν και τα σαλιγκάρια
Φάνηκε ο Φύλακας στην Ψυχή
Μ' ανέβασε η Μοναξιά μου στα Πατάρια
Αχ! Ευτυχώς ξεχάστηκα στη Διαδρομή
Κι είδα στα Μάτια σου κρυμμένο το Κρασί
Στα Χέρια σου Μολότωφ
Και μια στεντόρεια Φωνή

Τα γυαλιά σπάνε
Σπάνε τα γυαλιά
Ελάτε!
Ελάτε!
Εεεε
Ελάτε!

Ένα Κοτέτσι ο Παράδεισος δίχως μονώσεις
Κοτέτσι ευήλιον, ευάερον και γενοκτόνο
Κοκόροι λαλούν πολλοί
Ένσημα-Σύνταξη-Δικαιώματα
Στου Εργατοπατέρα το Μαντρί
Είναι ο Χειμώνας Τόπος ιερός
Κι Όλα στο Διάκοσμο θέμα Γνώμης
Ο Θόρυβος στην Άβυσσο καμπανιστός
Λικνίσματα φαντασιώσου της Σαλώμης

Κοίτα!
Κοίτα!
Κρύο στα χέρια των ανθρώπων βαρύ
Με βλέμμα Πόρνης σε κοιτώ
Φωτιά στα Μαύρα Κύματα
Τράβα την τάπα απ' τον Βυθό
Στάξε Νεκρούς στα Μνήματα
Η Σάρκα δεν παίρνει από συμβουλές
Ω! Η Σάρκα θέλει Ταραχή
Να ξεθολώνουν άγκυρες για μπάρκο
Της Θύελλας να στρίβει το Κλειδί
Η Σάρκα δεν παίρνει από συμβουλές

Κι η κάργια η Βασιλοπούλα
Νομίζει με λουκουμάκια απ' την άμαξα
Πετώντας θα τους πείσει
Αγνά Υλικά χωρίς περιγραφή
Φορά ο Πάνας μπότες
Το Νου σου!
Γιόμισεν ο Πλανήτης
Καταδότες....
Τι να σου κάνει και μία Creepy Κεφαλή;;

Ανεβαίνω Ορόφους
Βάλε με στο Σημάδι!
Κατεβαίνω Ουρανούς
Η Γη γυρίζει χωρίς Αλφάδι!

Καλοκαίρι και Χειμώνα
Περίμενε να φανώ
Έχω δουλειά!
Σ' ενημερώνω
Μπορώ να στείλω τω μεταξύ
Σανό τραγανό

Μετά τον Χειμώνα!

Αυτή η Καρέκλα η Άδεια
Κι ένα Αχ! χαμηλών τόνων
Είναι πάντα αρκετό
Βάλε στα Big Data τα στοιχεία
Και μη μακρυγορείς
Αν είναι να ποθάνεις
Θα βρούμε φέρετρο μισοτιμής
Τα θαφτικά και το σάβανό μου
Δεξιά στο πίσω συρτάρι
Της παλιάς σερβάντας
Γέμισε μώλωπες το Κορμί
Ξέρεις! Βαριέμαι να το βλέπω
Τη χαριστική, σκέφτομαι
Να σου δώσω Βολή

Άσε διαθήκη τη Ψυχή σου
Κι αποκεφάλισε ύστερα τον Κληρονόμο
Στα Χρώματα μια μολυβιά
Κι από τ' αστροπελέκι κάνε Κλώνο

Άη στο Διάβολο
Θέλω την κολλητή μου...

Όλοι μαζί, μπορούμε
Όλοι οι Χαζοί, μπορούμε
Όλοι οι Ειδικοί, μπορούμε
Όλοι οι Ναζί, μπορούμε

Στη 15η ποιητική ενότητα εμφανίζονται:

- **Ένα με το Χώμα:** Μαρία Ζουρνή
- **Επιθετικό Καλοκαίρι:** Στέφανος Γιοβανόβσκι
- **Αβάσιμη Ενοχή:** Άννα-Μαρία Γιοβάνου
- **Ονειροπαρμένος Χειμώνας:** Ευαγγελία Τυμπλαλέξη

Συντελεστές της Ποιητικής Παραμυθίας

- **Κείμενο & Σκηνοθεσία:** Ευαγγελία Τυμπλαλέξη
- **Ηχογράφηση & Επιμέλεια Ήχου:** Ευαγγελία Τυμπλαλέξη
- **Montage & Επιμέλεια Video:** Ευαγγελία Τυμπλαλέξη
- **Εικονοληψία:** Χρύσα Ζουρνή
Στέφανος Γιοβανόβσκι
Μαρία Ζουρνή
Νίκος Κυριαζής
Θεανώ Ρούσσαρη
Σπύρος Ζαννιάς
Αιμήλιος Μήττας
Ευαγγελία Τυμπλαλέξη
- **Απαγγελία:** Ευαγγελία Τυμπλαλέξη
- **Συν-Απαγγελία στα Σημεία:** Στέφανος Γιοβανόβσκι
Χριστίνα Γαλανάκου
Μαρία Ζουρνή
Ειρήνη Γουργιώτη
- **Τραγούδι & Κιθάρα:** Στέφανος Γιοβανόβσκι
- **Τραγούδι & Μπουζούκι:** Κώστας Ζωγράφος
- **Επιμέλεια pdf:** Ευαγγελία Τυμπλαλέξη

ΝΑΤΟ, ΠΟΥ, ΠΟΕ, UNESCO και ΟΗΕ
Μπομπότα ν' ανακατεύεις
Στο πιάτο ως πότε Καημέ

Βλέπω τους Δούλους οργανωμένους
Σε Τυφλόμυγα
Κυνήγι του Σημείου με «ευθύνη»
Και κοκαΐνη
Χωρίς ν' αντιλαμβάνεται «πέριξ» του
Τι παρ-ίσταται
Μες στο Τρ-Ελλαδιστάν
Φυλάσσονται οι Περγαμηνές
Περγαμηνές Σκανδάλης και κροτάφου
Η showbiz έχωσε την Ελένη στα Πορνεία
Την Αντιγόνη ο Ανθρωπισμός
Έκλεισε σε Ψυχιατρεία
Ω! Περσεφόνη σκόπιμο να μιλήσουμε
Για την εξαίρεσή σου
Ρετ σε κατήντησαν Ισμήνη
Με κομματική πιπίλα
Το μουνί σου χουφτώνουν κι εσύ το βιολί σου
Τα Καραβάνια υπόστρωμα
Για χοροπηδητά του Χάρου
Μόνο η Μήδεια απόμεινε
Αντάρτισσα του Βράχου
Με σύρματα δεμένα κι αυτοσχέδιες
Στα κινητά «Επιστημο-Φορβεία» εισέδυες
Μη με καλείτε σε «Ποιητικές Βραδιές»
Πλήττω αφόρητα
Ανίδεους να βλέπω να κομπάζουν
Πλήττω θανάσιμα
Με τη φτωχολαλιά τους...

Αυτή η Καρέκλα η Άδεια
Κι ένα Αχ! χαμηλών τόνων
Είναι πάντα αρκετό
Βάλε στα Big Data τα στοιχεία
Και μη μακρυγορείς
Αν είναι να ποθάνεις
Θα βρούμε φέρετρο μισοτιμής
Τα θαφτικά και το σάβανό μου
Δεξιά στο πίσω συρτάρι
Της παλιάς σερβάντας...

Γέμισε μώλωπες το Κορμί
Ξέρεις! Βαριέμαι να το βλέπω
Τη χαριστική, σκέφτομαι
Να σου δώσω Βολή...

Όλοι μαζί, μπορούμε
Όλοι οι Χαζοί, μπορούμε
Όλοι οι Ειδικοί, μπορούμε
Όλοι οι Ναζί, μπορούμε

Κοίτα!
Επειδή βαρεθήκαμε
Να θάβουμε
Να παραχώνουμε
Το ίδιο Πτώμα

Να στήνουμε αγάλματα
Πάνω στο σκαμμένο
Και να το βανδαλίζουμε
Μόνοι μετά

Επειδή βαρεθήκαμε
λοιπόν
Κάθε αναθεωρημένη
έκδοση του Πτωματος

Κι ένεκα που θελήσαμε
Έστω για μια φορά
Να σταθούμε ειλικρινείς

Είπαμε να αφήσουμε
Το Πτώμα άταφο...